

ספר

לקוטים מהרב ר' פנחס

מקאריין .

ועדיו נתלווי ספרים מקדושים

עליונים קדמונים

חזרתק וחוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ג

החן כללים, מהמגיד הקדוש שאלות ותשובות להרב רבינו
מקאוינין זצ"ל. עוראל זצ"ל, ותפילות ר'

נחניה בן הקנה ותפילות ר'
עקב ישגבא ז"ע.

www.hebrewbooks.org

מאמר פלוני אלמתי, ספר העיון להרב ר' חמאי
נוראים לדעת דרכי השם ספר העיון להרב ר' חמאי
גאון ראש המדברים, ית'.

מהרב ר' יוסף ניקטיליא ז"ע,
קונטרסים רבינו שם טוב מרשב"א פירוש על מצות תפילין ועל
הקדוש פירוש על רמב"ן הקדוש ציצית ועל ק"ש ועל מזוזה ועל
ז"ע, שבת ועל שעטנז .

ספרים האלה הי' בכתב יד אצל המגיד מקאוינין ונרפסו פעם
אחת בזמן המגיד הקדוש וכעת ספו תמו ואין להשיגם ועלה
ברעתי להדפיסם שנית בהגהה מדויקת .

הובא לבית הרפוס ע"י השותפים יתנאל זאב מאמאנצק וכן

אחיו ישראל יעקב מראזומן מעסינגער,

מסודר ברפוס מר"ה בנימין ליבעסקינד נ"י בפיעמרקוב

לפ"ק

תרע"ד

שנת

אמר מכלל ג'ם דשמית שבשמית
 הוא ס'ד ואמר נמלא ס'ס'ד מוהר
 ויותר אסור. ולריך להיות עניו.
 ואמר ששם ס'ג בשם ע'צ הוא ענו:
 ן אמר איתא בגמרא יחנין הנחבא
 שהי' מחבא עלמו צבית הכסא.
 ואמר בפירוש שהי' מחבא בדברים
 המכוסים וכשני אדם באים אללו
 הי' מדבר עמהם בעסקי משא ומתן
 ושאר דברים שלא יכירו בו שהוא לדיק:
 ן אמר ת"ח מרבה שלום בעולם
 בזה שהקשו ותרלו הוא השלום.
 כי תורה ברא הקב"ה כמו גר
 סביב שלא כל הרולה ליטול יבא
 ויטול ועוד כי הלימוד הכל יחודים
 ואין כתובה בלא תיגרא. כי מעיקרו
 הי' אהור באהור. ועתה רולה
 להבראש פנים בפנים לעולם אחד.
 ועוד כי כל המרגיז על אשתו
 ובניו. אח"כ אהבה יותר גדולה:
 הוא הדין כאן כל אות מעולם אחד
 והוא אהור באהור. ועתה רולה
 להביאש פנים בפנים לעולם אחד
 וא"א להיות אלל ע"י תגרא. הוא
 הקשיא משום הכי מרבים שלום בעולם:
 ן אמר בשלחן יש שלש בחינות
 נר"ן נפש הוא אכילה רוח
 הוא הזמירות ונשמה הוא התורה
 והתורה הוא בכלל נשמה ובפרטות
 יש ג'כ נר"ן נפש הוא החומש רוח
 הוא המשנה ותלמיד הוא הקב"ה.
 והלומד הוא ג'כ נר"ן. נפש הוא
 הדבור רוח הוא כוונת הלב ונשמה הם
 הייחודים ובה מקשר העולמות וזהו
 פ"י הפסוק והיו הדברים האלה וזו
 על לבבכם ועל נפשכם. וקשרתם
 לאות על ידכם כלומר שנתקשרו
 העולמות עליונים על ידכם כמו
 על ידו:

אמר

אמר בצגדים יש רזין דאורייתא.
 דצגדים הם מקיפים על האדם.
 ולכך יהודי הסולך אלל שר לריך
 לילך ביופא וטוולגי. ואם לאו הוא
 כועס עליו. וכאשר שר הולך אלל
 שר אהר משליך מעליו היופא. דבואה
 דצבואה לית להו. וגם בצגדים
 שלנו הם מסטרא דפנים. ולכן כל
 היופי בפנים סטראקים וכו'. אבל
 הם מסטרא דאחור מסטרא דשדים
 ולכך צגדים שלהם רחבים באחור
 כי הם כולם אחורים וזה אשה
 היא מסטרא דאחור ולכך תכשיטין
 שלהם באחור הוויסט מלופה זהב
 באחור:

ב אמר שנים ושבעים רוחות מנשבות
 בכל יום ואמר שהם כנגד ע"צ
 כמנין חסד שהוא חסד אל כל
 היום שאלמלא הרוחות לא הי' העולם
 מתקיים. ולכך ברא הקב"ה עופות.
 ולכך הרוח מעורר גם הרוחות
 בצנפיהם. ובים אין עיפות. ולכך
 יש צמים דגים כדי שלא יסריח
 הזים מחמת שהם שטים לכאן ולכאן
 והראיה בבאר שאין שם דגים לריך
 לשאוב בכל עת כדי שלא יסריח:

ג אמר אותם שהם מחזיקים להתפלל
 בל"א ער ריזט זיך לו דאבוין
 יש להם אשה רעה:

ד בפסוק ואחחנן וכו'. והקשה
 רש"י מאי לאמור. ותירץ וכו'
 ואמר דאיתא בגמרא כשהי' ר' חנינא
 צן דוסא מתפלל על החולה הי'
 יודע וכו' ושאל מנין אתה יודע
 ואמר אם תפלתי שגורה כו'. וזהו
 פירש הפסוק ערם יקראו ואני
 אענה שיהי' אוכל להתפלל. וזהו
 פירוש לאמור שאוכל להתפלל:

ה אמר איתא בגמרא ת"ח מותר
 שמינית שבשמית ופי' המהרש"א מפני

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

טז אמר מענין התשובה אין תשובה אלא תורה לכל עבירה כדכתיב זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם . כלומר אם נתחייבתם עולה ילמוד תורת עולה . אשם ילמוד תורת אשם . מנחה ילמוד תורת מנחה :

יז אמר פי' הפסוק עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו . כי שמים פי' רש"י אש ומים שעשו שלום ביניהם זהו מי שעשה שלום בין שני הופכים הללו בודאי יש בידו לעשות שלום עלינו :

יח אמר פי' הפסוק חמדת הימים קראת אותו היכא כתיב בתורה שקרא הקב"ה את השבת חמדת הימים . ואמר כתיב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה . ויכל ל' קמדה כמו כלתה נפשי . וזהו פי' ויכל אלהים לומר מכל מלאכתו אשר עשה חמד ליום השבת :

יט אמר שבני אדם רוצים לשמוע דברי תורה והם רוצים לשמוע אפילו רצין דאורייתא וזהו אין נכון . כי פחד לשמוע יותר מהראוי לו ועל זה נאמר כלן צחקתו מרובה ממעשיו וכו' ע"כ ה' שקודם שישמע דברי תורה שיתחרט ויודעו שמה ח"ו הוא יותר מהראוי לו ואז יהי יראה חטאו קודמת לחכמתו (וע"ז נאמר) . ואמר כשאני לומד זוהר ופוגע באיזה מקום אני מתירא לדבר מחמת פחד . אך אני יושב ורואה בו ואיני מדבר :

יג אמר כי אין יכול ללמוד מספר קטן . כי הוא מוחין דקטניות :

יד אמר סוכה הוא מניגה מלשון וסכת בעדו גם סכת חסר בגימ' חות"ס ולכך סוכת עד הושענא רבה

כי אז הוא התוסס . קלת תמי' שאינו בגימ' כמו שכתב כאן אולי איזה תלמיד טופה כתבו :

טז אמר על פסוק והאיש משה עניו מאד . ואמר מהי רביה' שהי' עניו מכל הלא כמה בני אדם שהם שפלים וענוים . הלא אינה בגמר' ת"ח מותר שמינית שבשמינית וכל אדם לפי חכמתו : אם יותר חכמתו שמינית שבשמינית שלו יותר גדולה מכל אדם . ובו לא היה אפי' אהוה שמינית שבשמינית . פי' ה" עניו מאד מכל אדם ;

טז אמר בפסוק מה ה' שואל מעמך כי אם לירא' : ואמר אינה . בגמרא ולדבקה בו הדבק במידותיו מה הוא רחוב אף אמה רחום וזהו פי' מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה אף על פי שהמדה הזאת אינו שייך בהבורא דהיינו יראה יהיה צידך . עוד אמר כי איזה דבר צריך שאלה דהיינו דבר שאין טוב לו לאדם דהיינו היראה . אבל דבר שהוא טוב לאדם עושה ממילא , וזהו פי' הפסוק מה ד' שואל מעמך כי אם ליראה . אבל ללכת בדרכיו ולאסבה אותו אינה צריך שאלה כי טוב לך :

יז אמר בפסוק וילא יעקב מבאר שבע וילך חרנה כלומר כשאדם יולא מבית המדרש שהוא באר שבע באר מים חיים וילך חרנה כלומר לשוק ויפגע במקום כלומר כשהוא פוגע בשוק וילן שם כלומר נראה שלן שם דהיינו שיולא מהשכל ואינו מיישב אי"ע כלל כי בא השמש שהשכל הולך ממנו . ויחלוס . וכשהוא מזכיר אי"ע והוא לשון חלוס פי' לשון בריא והנה סולס מולב ארלה וראש מגיע השמימה כלומר שבעיני

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריץ

שיש ליפור שהוא חי לעולם מפני שאינו אוכל אלא במו"ט. גם ספר (ליאדם) לי אדם שראה אותו ליפור ולא ראה שאכל. וידעתי שאמת הדבר שאמרתי:

בב אמר אדם לריך שיהי עניו והמשל תורה אופיות ונקודות וטעמים והכל לירופי: וגרופי אופיות קודש. ולרופי נקודות יוסר קודש. כמלא כל דבר שהוא קטן יותר קודש. ועוד כי נקודה אדם עושה ממנה מה שירלה אבל כשהוא המשך הגדול אינה עושה ממנו כלום:

בג אמר צדור הזה אין עוסקין בתורה כימים הראשונים כי עתה נתפשט יראה גדולה בין העולם ובימים הראשונים לא. בי' יראה כל כך לפיכך הי' עוסקים בתורה יש קלת מקומות שלומדים שם אין יראה:

כד אמר בסליחות יש פתיחה כי כל דבר לריך פתיחה דהיינו בינור לריך פתיחה קודם הטיגון. בי קודם שבא להיכל המלך הולכים לפרקליט וקודם הסליחות אמירות הפסוקים ובאותן פסוקים נכלל כל הסליחות וזה רמז בי התורה מתפלל עלינו. אמר ביום הסליחות יושב סוגר בפסוק מן התורה והוא ידדי שלא יהי קטרוג צתפלתנו והתורה מתפללת עלינו. במו שכתוב לרופה אמרתך לחלת על עם אלה:

כה אמר למה אומרים מחי ומסי בלשון תרגום מכניסי רחמים בלשון הקודש ואח"כ תרגום. כי יש דברים שלריך מסירת נפש כשאדם ניפור מן השינה הוא אין יכול לדבר וזה דקאמר בגמ' ר"ט גלא

צני אדם נראה שהוא דבר קטן אבל באמת הוא דבר גדול. כי מולם צנימ' ממון. ומלאכי אלהים עולים ויורדים בו אף הנדיקים עולים ויורדים בו. עוד אמר מולם צנימ' קול מולב ארלה כלומר צני יאדם צנין ממנו וראשו מביע פי' כי מלאכים אומרים שירה בקול ומלאכי פי' כי זה שאינו עונה עם מצריא זורקין אותו לנהר דינור:

יח אמר אדם לריך שיהי אובד כל מיני מאכלים וכל הדברים. כי כל הדברים לריכין לאדם. רק שלא יכווין להנחת גופו. בי כל הדברים אם מכוון להנחת גופו אינו טוב:

יט אמר אדם לריך שיהי עניו מאד ואין דינין שורה עליו. כי דבר שאינו מה על מה הדין שורה ועוד כי האדם שהוא עניו הוא צבחינת כתר. ובצחינת כתר אין דינין שורה כי לא הי' בו שצירת כלים:

כ בגמרא בת תחלה סימן יפה ואמר העטם מפני שהזכר הוא צפולס עליון יותר עין הרע שולפת בו אבל בת תחלה היא מגינה על עין הרע. ע"כ יש תוכחה בתורה כי התורה מעולם עליון והתוכחה הוא מעולם התחתון. והיא מגינה מעין הרע:

כא מפני מה אומרים אליהו במולאי שבת כי אבר קטן יש באדם ששמו קוסטא דחיותא והוא צחינת חיים מפני שאכילה ען הדעת טוב ורע היתה צמי' ואותו אבר אינו נהנה אלא מסעודת מו"ט. ע"כ הוא צבחינת חיים אליהו ג"כ צבחינת חיים כי עלה חי למרום. ע"כ אומרים אותו צמי' גם מה

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

ולא נים וכו' דקרי לי' ועני וכו' וסרגוס הוא צבחי' תרדמה . וזהו פי' מלאכי השרת אין נזקקין ללשון ארמית משן קען זייא נים נייטין . כי בלשון הקודש הוא לירופים ויחודים וצאות אחד יש כל עולמות עליונים ותחתונים . והקב"ה בעלמו . וזהו פי' הפסוק הוא תהלתך והוא אלהיך כי התפלה והקב"ה אחד דכשיאמר ז"ה ד"ב אמתיות הם כתר אדני שפתי הוא ש"ך דינים ע"י זו נמתק . ובמה הוא ממתיק הכלל הקב"ה בעלמו הוא המתקת הדינים : וזהו כשהי' ר' חנינא בן דוסא מחפלל סיה יודע וכו' אם שגורא וכו' שגורה מלשון שגר אם הקב"ה בעלמו גר כאן הי' יודע שהוא מקובל : כי התפלה הוא השכינה ולכך ללשון הקודש הם נזקקין המלאכים . כי הקב"ה הוא שם בעלמו ותפלים לדבק שם . ובתרגום אין יחודים לכך אין לנו יכולים לזקק אותם : לכך אחר נפלת אפים הוא צחינת נים ולא נים וכו' ולא יכול לדבר בלשון הקודש אומרים מחי ומחי בלשון תרגום : ואח"כ לנו לריגים לבקש מהמלאכים לריך לומר בלשון הקודש כי אין נזקקין ואחר חוזר מרן דבשמיא בלשון תרגום :

כו בפסוק האזינו זמים וכו' ותשמע הארץ וכו' ופי' רש"י שלקח אותם לעדות : ובמה לקח אותם ואמר כי צאות אחד יש כל העולמות עליונים ואם איך מאמין קח ראי' מן המטר שזוריד וממנו לזווחין וגדילין כל הדברים הרי על כרחך דיש בהמטר של כה כל הדברים כן האמתיות והראי' כי כל העולמות עצמדים על הלדיקים וכמו שכתב

רחם מזוקים אשר עליהם שמה הדום וכסא ומזוקים הוא לשון גבורה הם הלדיקים וכן בגביאים כתיב כי לפי מזוקי ארץ וישת עליהם מבל ש בתפלה פועלין כל דברים כי בלתינות הם כל עולמות וזהו אמר משך האזינו השמים הם עולמות פליוניק ותשמע הארץ הם עולמות התחתונים בדבור אחד אני לוקח כל עולמות עליוני' לעדות : ואמר עוד אם אין אתה מאמין יערוף כמטר לקח הביא ראי' מן המטר כו' : תול כפל אמרתי דאיתא עד דור המבול לא הי' מטר והיו גדילי' מן (הדברים) הטלי' לכן היו חיים הרבה כי הטל הוא יותר גבוה מן המטר :

כז אמר בפסוק יחי ראובן ואל ימות ויהי' מתיו מספר ואמר דאיתא בגמ' אלו שאין להם חלק לעוה"ב ופרש"י פולם הבא אחר התחיי' וזה שאמר יחי ראובן ואל ימות לעוה"ב ויהי מתיו מספר שיהי' למיתה מספר ק' וכך ואח"כ יעגוד לעוה"ב :

כח אמר צה"ש כתב בספרים שכל אדם יעשה תשובה להתענות וכו' אני אתן לכם תשובה קלה אם תקבלו על עצמיכם מוטב שיהי' שוטה כל ימיו ואל יהי' רשע שעה אחת לפני המקום ז"ה . באמת כי דינין של חכמה הוא ש"ך בגימ' שוטה כי התורה מלא כל הארץ וכל אדם בקל יכול לבוא לידי רוח הקודש אלא שהדינים מכסים אותה ואם תקבלו עליכם באמת מוטב וכו' מסיר הדינים ונתגלה האור :

כט אמר מפני מה יש תינוק כשהוא קטן הוא חכם וכשהוא גדול נעשה שוטה מפני שהנשמה והחכמה הוא מן התורה וכשהוא

ריקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין ד 7

יודעי' אם הלכנה לאותו חודש אי
לחודש עבר הוא בחינת מתקלה ולכך
המזל מאזנים :

דד סוף מעשה במחשבה תחיל' כי
כל הדברים מה שיש בסוף
לריך להיות בעיקר כמו בחילין העלין
והפרי אותו הכח לריך להיות בעיקר
ואיתא בזהר כל האותיות באים
לפני הקב"ה למצרי ב' עלמא תשריק
ולא ברא בהם עד שבא הב' וברא
בה עלמא דאית בה ברכת דב' מצרכין
וזהו פי' וזאת הברכה דסוף מעשה
במחשבה תחלה. דבתחילה נסתמו
והי' בכת באות ב' של בראשית :

דה בשמחה אי אפשר לישן כי
הוא בסוד מוחין ובשמחה ציפ
השואבה לא היו ישיגים כי היתה
שם שמחה גדולה והשמחה הוא בסוד
מוחין ובשינה הוא הסתלקות המוחין
כי הי' משפטיין עם הקב"ה בכל
הבחינות מתחילה היו מתענין בין
ר"ה ליו"ט שמתחילה הוא במוחין
דקטנות די הקב"ה מסתיר איש ואח"כ
הי' משמחין הוא מוחין דגדלות :

לו מחשבה של אדם הוא קומה
שלימה כי מחשבה הוא חסוד
מ"ה דשם של מה הוא א"ד"ס
שמתחלת ביוד הוא המחשבה ומסיימות
בא' אי' הוא חרין רגלין והוא קומה
שלימה ממחשבה עד רגלין :

לז אמר טעם למה מספחין בתפלה
ומרקדין בתחנה כי איתא בספר
ילירה קשרי אלבעוט ידיו והוא ברית
הלשון ועשר אלבעוט רגליו והוא ברית
המשור ובתפלה היא בסוד נשיקין
והדבקה רוחא ברוחא ועשר ספירות
מסכימים ולכך מספחין בידים כי ידים
הוא ברית הלשון ובתחנה ימוד נשמי ועשר

צבטן אמו הוא יודע כל התורה ולכן
הוא חכם וכשהוא גדול אם לומד
תורה הוא חכם ואם לאו הוא נעשה
שועה :

לח אמר אל תסתכל בעבודה זרה
שלהם והוי מאמין לי שאם לא
הי' שום יהודי מסתכל בו בשעה שבונים
לא הי' נבנה כי אין נבנה אלא
במה שישראל מסתכלין בו וסוף בו
פיות וסיפר כמה מעשיות שעל ידי
אלא הי' מסתכלין בו לא נתן
לבתות :

לח איתא בגמרא כל האוכל בתשיבי
כאילו מתענה בתשיבי ועשירי
בהראות הבטחון שהוא בטוח בהקב"ה
בוודאי יכפר לו עונות למחר לכך
הוי כעיוני והתענית לבד לא הוי
בעיוני כ"כ ומכח שאוכל מראה
האמונה שהוא מאמין בהקב"ה והאמונה
הוא בחינת רגלין נלח והוד והן
השני לוחות התורה כדאיתא בכתובים
התורה בעמו הוא מכפרת דאיתא מי
שיש לו לער או תולה ילך אלל חכם
וכו'. שנא' ואיש חכם יכפרנה ואין
לך חכם יותר מן התורה וזמן הבית
כשהכנה הגדול נכנס לפני ולפנים הי'
יודע שם הוי' עם כל הנקודות ולכך
הי' מכפר :

לב אמר מי שיודע פעם אחד למה
אדם מנענע הוא ג"כ יודע
הכונת של לולב :

לג אמר אותו חודש תשרי רירט
כל עולמות שבא נע רורט כל
האותיות של אחריו כך אותו חודש
מנענע כל העולמות זהו העומקים
שנאר בספר ילירה עומק רוס עומק
תחת והוא בחינת מתקלה ולכך נברא
העולם בתשרי כי תשרי באמצע כל
החדשים ובראש חודש תשרי כשהלכנה
מטובה דכתיב בכסא ליום חגיגו שאין

מא אמר בפיוט פעם אחד כתיב בעבורו אל תמוע מים ופעם כתיב בלדקו חוץ חשרת מים ואמר כי יש מיד ומין מים טובים ומים רעים לכך בתחילה מתפללין סתם בעבורו וכו' דרך כלל. ואח"כ בלדקו כו' חוץ הם המים טובים דרך פרט :

מב אמר יש שלשה וחמשים סדרים בתורה. והקשה הלא יש ארבעים וחמשים ואמר וזאת הברכה אינה סדרה כי אין קורין אותה בשבת. ועוד אמר וזאת הברכה אינה פרשה אלא גשיתקיימו ברכות וזהו שאמרו בגמרא כל ימי עמי רעים שאין יכול לקבל אף טוב :

מג אמר הקשה בזוהר למה בדורות הראשונים היו חיים הרבה שנים ואמר כי בתחילת ה' שצירפ כלי לסיבה שלא היו יכול לקבל רובי אור. משל לאדם שבא לו בשורס טובה פתאום הוא בוכה מחמת שאין לו כלי לקבל אור וכן היו שצירפ הכלים כי הוא אור גדול לא ה' יכול לקבל לכך צפ' בראשית כתיב ויחי וימת בכל אחד כי הוא שצירפ הכלים ופ' נח כתיב ויחי ויולד בניו ולא כתיב וימת כי הוא לאמר התיקון :

מד וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו והקשה מה הוא שמו למה לא כתיב שמו ואמר האותיות של שמו הוא חיות שלו וצבופות וצבהמום לא יש כי אם שנים א' שלשה אותיו' לפלוג סופות עושים כך צפה וזהו מה שאמרו בגמרא קרא התרנגול הם עושין קרי קרי וכן כלבים הב הב והשני' אותיות שלו הוא חיות שלו ובאדם יש כל הכיב אותיות ולכך הוא המושל על הכל

אלצטות רגליו הוא ברית המעורר מתיחדים לכך מרקדים ולכך מזרכים להראות דעשר ספירות מסכימים וצפרט בשבת שבאים תגית במקום חב"ד ובאים הידים במקום פה ולכך מזרכין בשבת ובנוים אין בהם ברית הלשון ולכך אין מזרכים ואין מטפחים בידיים אבל ברית המעורר יש להם ולכך הם גי' מרקדין :

נה אמר אחריו עם הכולל בגימ' תורה ועם השלש מינים היא תרי"ג ותורה עם הכולל בגימ' ברית וכולה חד ועיד אמר שומר הברית יענו ביום קראנו ברית בגימ' ביראת יהוא כולה כחד נקידה ביראת השם ברית גי' גימטרי' ביראת ומי שהוא ק' בודאי יענו ביום קראנו :

נו אמר נשיאות כפים הוא דבר גדול דאבוד לארצה ידא למגנא והיא עונש גדול כמו שכתב בזוהר. ובתורה כתיב וישא אהרן את ידיו וכו' הפסוק בעלמו אמר דווקא בנשיאות ידים וזיה הזמן התפלה בודאי נשמעת דכתב בספר יצירה קשר וכו' והוא ברית הלשון וכו' וכל שמתפלל וידיו בעלמם נרמים למעלה סיומן שתפילהו נשמעת ולכך כתיב ויהי ידיו אמונה ותרגומו בללוי ואם ישראל מכוונים לאביהם שבשמים היו מתגברים וה' ידיו נרמים למעלה וה' יחוד בעשר ספירות ובאברהם אביב וצמותי ידי ותרגומו בללוי והוא היה ראשון לדבר זה של צמת ידי' שלא יש צלמות. ואני ראיתי נויס צבית עי' שלסם מפסיקין הידים זה מזה :

מס דלתים וכשבא לכלל דיבור הוא נימתק בדיבור אותיות ארבעה מתחלפות ונעשה כי' ר"ל וזהו הושענא והשיטה נא :

ריקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

כי הנקודה יכול לסבול כל דבר לכך צבת עין הוא צלימלוס גדול והוא שמור ולכך יכול לראות כל דבר שבעולם ואילו לא היה שמור לא היה יכול לראות שום דבר והחסידים של עכשיו וכו' :

מז אמר כתיב שראש השנה כל העולם הולך מסיפא לרישא : ואדם הי' מתחילה בקטנות שאינו אוכל ושותה רק צוכה לפיכך הם בוכים בראש השנה וכשבוכין המוח ללול לפיכך כל תינוק שאינו צוכה לא יהיה חכם מפני מה נברא אדם בקטנות וכל דבר בגדלות דהיינו בהמה כי כל דבר שתחילתה בקטנות סופה גדלות ודבר שאין תחילתו קטנות אין סופה גדלות :

מח כל הכוונת של פסח הם במלכות כמבואר בכוונת שהוא פלית המלכות ומלכות תורה שבצ"פ קרינן לה . ודברים שבצ"פ אי אתה רשאי לאמרם בכתב לכך הוא פ"ס ס"ח ובשבעות הוא תורה שבכתב כמו שכחז כחז לך את הדברים האלה לכך אתו קרינן עשרת הדברות כי הדברות הוא עיקר שנתן מפי השם ובליל שבעות שהוא עיקר הקריאה בתורה שבצ"פ והוא כרי ליחד תורה שבכתב עם תורה שבצ"פ וזהו כוונת הספירה ג"כ ליחוד הנזכר . בספירה כוללת כל הנשמות ולכך איתא בגמ' משפט הרשעים מפסת ועד עלרת כי אז דנין כל הנשמות הן נשמת החיים הן נשמת המתים ופעם אחד שמעתי שהוא פלית כל הנשמות ומאי דאמר משפט הרשעים שנים עשר חודש הוא מחמת שבכוללת כל השנה הוא ג"כ כוללת כל הנשמות וכשמגיע אותו הזמן שהוא בחינת נשמתו יש לו אח עליו אם לא האפקוסריס שאין

הכל ויכול לעשות עם הפה כל דבר שבעולם ומקול שלהן הי' מצין שזהו שמו וזהו פ' וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו מקדם שזהו חיות שלו :

מה מה אנוש כי תזכרנו וכו' ותחסרנו מעט מאלהים זהו השובה למה שלמעלה כי אתה עשית לו מעט חסר מאלקים דאיתא יכולין לדיקא למברי עלמא כמו שאמרתי מקודם כי האדם כלול מכל הכ"צ אותיות והוא כליל מכל העולמו' כי האותיות הם עולמות לכך יכול האדם לאכול כל דבר שבעולם כי כל הדברים נבראו בהכ"צ אותיות והוא כלול מכולם אבל הבהמות והעופות אין יכולים לאכול כל הדברים כי הם לא נבראו כי אם משנים או משלשה אותיות ואין יכולים לאכול אלא מה שנברא בשנים או בשלשה אותיות ולכך כשהאדם חולה ח"ו ואין יכול לאכול שום דבר אז יש לדאוג עליו כי העולמות נפרדו ממנו ח"ו ואזי הוא בהכנה וכל מה שהאדם טוב ביותר המאכל שלו יותר בדקות הגוי המאכל כל גם וע"ה יהודי הוא אוכל בדקות קלה ות"ח יותר בדקות ומעט כי יש לו חיות מהכ"צ אותיו' בעלמם כי גם בעולם הבא יש אכילה אלא שבעוה"צ הוא בדקות מהכ"צ אותיות בעלמם ובעוה"ז הוא מגושם ובדור המדבר ירד המן וסי' בו הטעם מכל הדברים כי הי' כלול מכל הכ"צ אותיות והי' האוכל גבוה מאוד כי הי' הדור גבוה מאוד כי באותיות יש חילוניות ופנימיות והפנימיו' היא הנשמת והחיו' והחילוניות וכו' :

מו אמר מאז מאותו הפעם שהתחלתי לפגוע את הצורא ולא רדפתי אחר שום דבר להשיג רק מה שנתן לי הקב"ה בעלמי כי יראתי מהשיגי

ליקושים מהרב ר' פנחס מקאריין

זהו וכו': לכך נסמך בתורה אלהי מסכה ואת חג המלות תשמור ואמר אם היו כל ישראל שורפין את החמץ בכוונה זו שהוא ביעור ע"ז וועט גריכניר זיין אין גלות.

ג בכל מקום שהוא לר מאוד שם בהעלם גדול הוא החגלות

אלהות ולילה בכל מקום הוא סוד הדין ובפרט חלות לילה והי' שם נס של מכת בכורות ואכל בלעם הרשע הי' בו בהעלם גדול נילוך קדוש כמו אכל משה וגם בתשעה באב שנחרב הבית הי' בו בחינת הגאולה לכך נולד בו משית וגם אכל אשה מעוברת כ"ז שאין לה זירים גדולים אינה יכולה להוליד וכמדומ' שאמר שלכך איתא בזוהר כד ייתא דוחקא בחר דוחקא ייתא פורקנא וזה שאלת מה נשתנה .

בחינת נס אינו יכול להיות רק בשאדם הוא ת"ו בלרה והוא בבחינת נרין שהוא גפילה ואות סמך הוא בבחינת סומך הי' לכל הנופלים והוא סוד ריש וכן הוא בזוהר סמך טוב לאתרך כך סמיכה לנפלין לכך היו בטול כל אסורים בששים בסוד סומך לכל איתא בגמ' הנכנס לבקר את החולה נוטל אחד מששים מחליו נמצא אין מוזיק לו שבטל אללו בסמך ועל החולי מיקיל לכך כשיש חיזה שאלה בדבר שהיה כשר הוא בבחינת סוד נפילה וכשיש סמך היא בבחינת סומך הי' כנ"ל. לכך ישראל כשהיו במלרים כשהגיעו לששים רבוא שהוא הבחינה הגדולה שבמספר כי אין בלשון הקודש יותר מבחינות רבוא.

ובספר פרדס רמונים נאמר וגם פרצ רב פלה אתם שהי' לכולם עלי' וישראל כשהיו במלרים היו בבחינת ירידה כמו שכתב אנכי ארד עמך מלרימה

שאין להם אחיזה באילנא דמי' אפילו כחוט השערה לכך יש לומר פרקי אבות בין פסח לעזרת כי אמירת הפרקים אינה רק בין פסח לעזרת פעם אחד שמעתי ממנו והראי' שהוא רק ששה פרקים עם שנו חכמים כדי להשלים בששה שבתות שבין פסח לעזרת כי ספירה הוא ג"כ כוללת כל המוחין והאבות הן המוחין ולכך אומרים במס' אבות זימי הספירה וזה מתורן ג"כ קשי' גדול' כי משנת כל ישראל הוא בסנהדרין ואיך שייך לכאן וע"פ הנזכר מהורן כי אז הוא עליה כל הנשמות ועפ"ז איתא בגמ' כמה מיניו רפואות בין פסח לעזרתהבין:

ב כונת פסח הוא כוללת כל המוחין הם דקטנות הן דגדלות הוא כוללת הסורה ויש בקטנות מיני מוחין וששה סדרים ככוללת הוא מוחין דקטנות כמו שכתב בגמרא דבר קטן הוויית דאזיי ורצא לכך כל הלומדים הגדולים קשה להם להוליד צנים עד שבאים למוחין דגדלות כי הקטן אינו מוליד וספירה כוללת כל הנשמות כי יש נשמות מחסד ויש מגבורה והמשכיל יבין:

ג פעם אחד הוכיח את העולם ללמד ספר חובת הלבבות והלכות דעות להרמזים וספר הישר לרבינו חס וספר שליה בתחיל גם הוכיח על השלום והא' ות :

ד עד לא היו מתקלא וכו' לא היו אפין באפין כי יש בחינת חסד ובחינת גבורה והתורה נקרא מתקלא כי כולל התורה את שניהם ואם האדם מחמיר ביותר הוא ת"ו אינה בבחינת מתקלא :

ה עיקר ביעור חמץ הוא ע"ז לכך נאמר בראשיתו שביער כל ע"ז נאמר שם כי לא נעשה כפסח

נ צרוך המקום צרוך הוא כי בכל השנה. לריך אדם לדבק בהשי מויו איך אריין גיין איין השי ובפסח באין כל המומין דגדלות וקטנות אזי הקב"ה מקיף את האדם ואז יקרא מקום שהוא מקומו של עולם וזהו ליל שמורים ובכל השנה לריך להמשיך עליו שמירה עליונה אבל עכשיו הוא ממילא :

נ והיא שעמדה לאבותינו ולנו וכו' כי בשעת גאולת מזרים היתה גאולה שלימה שאין השכינה בגלות אלא למענינו לשמור אותנו כדאיתא בזוהר כמלא שגאולת מזרים הוא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד וכו' אלא שבכל דור וכו' והקב"ה מזילנו מידם הכל מכת גאולת מזרים ופעם אחד שמעתי שע"כ חייב אדם לראות אי"ע כאילו הוא ינא ממזרים :

נ למה נוהגין לומר פסוקים של המגילה בקול רם כמו איש יהודי וכו' כי מרדכי הי' התגלות האור דהיינו שהארמו מזד אבא ובארבעה פסוקים נאמר התגלות מרדכי לכן אמרו אותן בקול רם :

נ בערב שבת רולים העולם לאכול ובשבת אין רולים כ"כ כי בערב שבת הם בעולם עשיה ובשבת יש להם עליוה עולמות וזהו שאמרו בגמ' עד ארבעין שנין מכלי מעלי ויותר משתה מעלי כי יש להם עליות עולמות והבן :

ס כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייבו דאיתא ר' מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זכה לדברי הרבה ונעשה כמעין המתגבר כי שם מ"ה הירוש' הוא בחינת התורה ואם עוסק בתורה ליחד ולהשפיע על בשכינה

מארימה והי' ירידת השכינה וגם אופיות נופלים והי' הדיבור בגלות כמו שכתב צ"ח כי מלכות סורה שבע"פ קרינן לה וכשעלו הי' עלי' להאזניות ולכל הדיבורים ולכך פ"ה ס"ח ולכך לא הי' ישראל יכולים לנעוק עד שמת מלך מזרים כמו שכ' בזוהר. שהשכינה היתה בסוד רגליה יורדות וכו' ונפל עמה כמה נשמות ואזניות ודיבורים וביליות מזרים נתקיים הפסוק גם עלה והבן :

נ מרקדין ומטפחין בשמחת נישואין כי אגרא דבי' הלולא מילי זאגרא דבי' עמיא שתיקותא כי השכינה היתה בסוד נאלמתי דומי' עיי' שנפלו האזניות ובשעת העליות השכינה הוא בחינת צרית הלשון וצרית המעור ולכך פ"ה ס"ח בגי' מיליה זאראי' כשאדם נקרה ח"ו אין יכול לדבר לפני הקב"ה ובשמחת נישואין נעשה יחוד ומתעלי' אז דיבורים ולכך אגרא דבי' הילולא מילי ואיתא בספר יצירה עשר אלבעות ידיו הוא צרית הלשון ועשר אלבעות דגליו הוא צרית המעור וכשיש עלי' לצרית הלשון וצרית המעור מתעלים גם הידים ורגלים ולכן מרקדין ומטפחין בנישואין לכן כנגד ארבעה צנים דברה תורה כי בפסח הוא עליות כל האזניות שנפלו מהטא אדם הראשון. ובפסח יש להם עליה נתרבו אלא אדם דיבורים הרבה גם השכינה היתה במזרים בסוד נאלמתי דומי' בסוד רגליה יורדת וכו' ונפלו עמה האזניות ודיבורים הרבה וזהו פ"ה ס"ח ולכן מזהו לדבר עם כל אחד בפסח אפילו עם מי שאינו יודע לשאול. להכניס צו ג"כ דיבורים :

ליקושים מהרב ר' פנחס מקאריין

בשכינה היא ה"א אחרוני' שבשם כמ"ש בכוונת מוריד הטל נעשה כמעטין וזהו כל העוסק בטל תורה על תורה מחייהו כי נעשה כמעטין ואין אללו שום קושיא בתורה ואין שום שצירה וזה בחינת החיית המתה' וז"פ תחיית המתים מן התורה מנין כמבואר ברמב"ם אפי' מי שמאמין בתחיית המתים רק שאינו מאמין שהוא מן התורה הוא אפיקורוס וז"ס תורת ה' תמימה דהיינו שאין בה שצירה משיבת נפש וישראל בשעת קבלת התורה בוודאי היו יודעים את התורה בצירור גמור ולכך היה אללס תחיית המתים כידוע ממדרשו' רז"ל וזה הוא דווקא ר' מאיר אומר כי הוא הי' אומר על עמא עהור ולא הי' יכולים לירד לסוף דעתו :

ולכן צבת עין רואה ולכן מתחילין עם הקטן ויקרא שהוא ג"כ בלימאוס. וזהו ויקרא א' זעירא בלשון אשכנז לטרין מיט איין קטן :
סג טעם למה יושבות על הזכר ארבעים יום. כי אדם כלל כל התורה והתורה נתנה בארבעים יום :

סד בענין המחלוקת שבדורינו עלה היעולה לאדם. הוא שלא לדבר מהם כלל. רק לשמוק וגם אמר שיש רשעים שהם כ"כ פחותים המדרגה עד שאם מדברין מהם יש להם עלי' ויש להם יותר כח להרע אבל כשאין מדברים מהם כלל נופלים ממילא. ויש להם מכלה ולכן כתיב בחזקיהו המלך כי מלות המלך היא אל תענהו דבר והבן :

סה איחא בגמ' מרדכי מן התורה מנין שנאמר קח לך בשמים ראש ומתרגמין מרי דכיא כי כשיבא משיח יהי' מירח ודאין וגאולת משיח יהי' משיעבוד לגאולי' וגאולת מרדכי הי' ממות לחיים. לכן נאמר קח לך בשמים ראש היא ראש לכל הגאולות כמו הקטורת עליון על כל הקרבנות ומליל ממיחה כמו שכתוב ויתן את הקטורת ויכפר **ל** העם וכו' :

שמעתי משמו וכך אמר פל אדם שאין יכול למכור אפ' נפשו על כל תנועה ודבור יהי' קשה עליו כצית שלמה. ותמועה דגדלות אין אלל יהודי :
סו אברהם אבינו ע"ה הי' בחינת נפש וזהו ואת הנפש אשר עשו וכו' ומשה רבינו ע"ה הי' בחינת רוח ומשיח יהי' בחינת נשמה והוא שנאמר במושיח והריחו זיראת ה' ולכן בשבת זלילה בחינת נפש ואח"כ צבוקר בחינת רוח ובמוסף באי' מקום כבודו בחינת נשמה ולכן במו"ש מריחין בשמים להסמיד הנשמה כידוע ולכן הי' הקטורת מעלר המגפה כי הוא הריח הוא בחינת נשמה. ולכן בשבת הגדול שקודש קדשים והוא בחינת נשמה מוצ לומר כמה פצמים הפסוקים של מור ואהליות וכו' ולכן ביום כיפור שבהן גדול נכנס לפני ולפנים הוא מקטיר קטורת והקרבט'

סב ארץ ישראל באמצע מכל הארצות וציה המקדש הוא באמצע ארץ ישראל ומשם רואה הקב"ה על כל העולמות תורה הוא באמצע כל החכמות והר' כי הלמדן כשהוא רואה בכל החל הוא יכול להבין והחכם בשאר החכמות כשרואה ללמוד תורה אוננו יכול לכן נאמר ויקרא באמצע התורה וכו' נאמר קרבנות שהי' צבית המקדש וזה לימאוס

ר' פנחס מקאריין ר' יקיש' מ.ה. רב

מן העולם האחדות ולריך שיא
באחדות. גם אמר אותו אנשים שהם
קרובים לאמת יש אהבה ביניהם.
כי הם מעולם האחדות והם טולם
כאחד:

עד אמר שלא לדבר שקר וכשיהי'
בעולם חמור כמו עריות
בזוהאי יבוא משיח כי האמת הוא
בחינת רגלין וקושטא קאי וזהו כד
מטי רגלין ברגלין ילפה לרגלין
משיח שהוא בחינת אמת:

עה אמר לבנו שילמוד נביאים
שהנביאים הם נלח והוד הם
בסוד רגלין ונתחזק האמונה. ואמר
שאין בדור שיאמר אמת כמו הוא:

עו רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה.
כי שלהבת אופיות שבת לה
ולה היא ליה תיבות שפירשת ויכולו
ואופיות יום הששי ראשי תיבו' י"ה
י"ה ובקידוש הוא ג"כ ליה תיבות
והוא ג"כ שלהב' עם שבת וליה
וולי' גימט' שבעים ולכן טוב להתפלל
בנרות של שבת ולכן עושין קידוש
על היי"ן שהוא בגימט' שבעים.
וגם נתחדש תורה בשבת שהוא ג"כ
שבעים אנפין לאורייתא:

עז עתיד הקב"ה להנחיל לכל לדיק
ש"י עולמות. ואיהא בכתבים
שיכווין כל אחד בספירות העומר
להקן שורש נשמתו. כי יש הוא
חכמה שנאמר והחכמה מאין תמלא.
וכל אחד יש לו שורש בחכמ' לכן
אמר' כל ישראל קודם פרקי אבות
בימי הספירה. כי כל ישראל הוא
בחס' סנהדרין ואיך שייך לכאן אלא
שאומר' אותו להקן כל ישראל
בספירה דהיינו נשמת כל אחד.
ולהעלות אותם. ואבות הוא ג"כ
כוונת הספירה. ומה שנידון בין פסת
לעלרת

והקרבתו הוא בחינת נפש והסיר של
הלוויים הוא בחינת רוח כי הלוויים
הי' מעשה:

סז אמר כשארס מלצר עלמו על
הקב"ה איז הוא מפתחן של
רשעים ולא שילצר עלמו על עלמו:

סח אמר שהגלות של הידוע הוא
מחמת שהולכים בנימוסיהן:
דהיינו בשערות בליא ווענט זיך דער
גלות אין איין אהר וכשיבוא משיח
ידעו הכל כל המדינות שהגלו' שלהם
הוא על דבר קל:

סט קטן הוא בעל זכרון יותר
שיש לו כח הדמיון וכשהוא
גדול יש לו מוח החכמה ואין זוכר
כ"כ. וכשמזקין יש לו יותר מוח החכמה
כי ת"ח כ"ז שמזקינין וכו' ולכן הוא
שוכח:

ע אמר כשארס מכווין בשעת ק"ש
באחד שהקב"ה הוא בכל מקום
אפילו בכל מחשבות רעות יכווין
ויאמין מאוד אז יתרומם הכל ואפי'
הרשעי' אז ישובו או יפלו:

עא כשארס רולה לישן מפקיד
נשמתו להש"י אז נעשית מין
לשם צ"ן והשם צ"ן לשם מ"ה ומ"ה
לס"ג ומס"ג לע"ב עד אין סוף.
ומשם יריד ונעשה יחד או"ה ארנ"י
דגית' מ"לאך. וזה שאמרו כאן ע"י
מלאך. וכשמסתורר פעם אחד נשמת
מכאן כמה תיבות:

עב אמר שדבר גדול שלא לפבור
זומן החתונה הכתוב בנביאים
כי השידוך הוא כמו בריאת העולם
ואח הגליפה איז שוין דער נאך
שווער חתונה ט מאכין. ובתוך הזמן
אין קפידא:

עג אמר שלא ילמדו שנים ביחד
כחבי הראי'. המעם כי הוא

ליקושים מחרב ר' פנחס מקאריין

לעלמה הוא יותר מראש השנה. אלא שבכאן הוא מלך הנצורה ואמר בזה הלשון איין מורא נעמט זיך אהן : זר' עקיבא שהי' שורש נשמתו גיב' צמחמה נאמר בו שמוק כך עלה צמחשבה ומחשבה הוא חכמה. ונשמתו היתה גדולה מנשמת משה. כי מה שאמר משה שלח נח ביד תשלח אחר על ר' עקיבא והי' רולה שיומן עיי' התורה אלא שהי' משולם המחשבה לא הי' יכול לבוא אל הדיבור ולכן הי' דורש כחרי' אותיות חגין קולין שהיא שערות שהוא גיב' החכמה והתלמידים על שלח נהגו כבוד זה בזה וכבוד הוא צגים' ליב נתיבות החכמ'. והי' פעמים במקום גבוה לכן מתו בליב ימי הספירה. עד שמת רשב"י בליב' בעומר שהי' האחרון שבהם ונמתקו הדינים וליב' בעומר הוא יום שמחתו עד היום כידוע :

שאמרו צגמ' הגי עכברי רשיבי נכוו שהרשעים הוא. וחמיל הוא ההורג אותם. לכן הם יריאים מהמלאך המות שלהם. ואפי' דאינאו לא חזי. מזלייהו חזי. פעם אחד חלוס לי בק' קאריין כמה עכברים וידעתי שהרשעים צגהם דוילים להעלות אותם אך ידעתי שאותם שהם בלבוש מרוחק מאד אין לחוש אס יפלו יפלו :

פא

אמר אני יושע שריבוי האכילה רק יליה וזהו שקר שיומר שיאכל ימיה יותר שהרי ר' ליב צן שרש ור' יוס עוב אכלו מעט וחזי עיב שנים. וכשארס רולה לאכול אזי אין לאכול ולכך כשאוכלי' בפסח נידון על התבואה :

פב

אמר אין אני ירא רק זאת אני ירא שלא אהי' חכם יותר מפרומער איך זאל ניס זיין קליגער וויא פרימער מה אעשה שאין אנו בקו הצריאה :

פג

בשיר השירים אין יכולים להבין שום דבר כי כתובים קודש ושיר השירים קידש קדשים. והוא כי כל התורה ממוצע בין עולם השפל לעולמות העליונים ושיר השירים הוא ממוצע בין עולמות העליונים לאין סוף ולפיכך אין מציינים. ועוד אמר בזה הלשון כל הנביאים הי' מעלין את העולם השפל לעולמות העליונים. ושיר השירים מעלה אותן עולמות עליונים לאין סוף ציה :

פד

בפסח שנולחים את המלוכלכים הוא בנלח אלו כל הדברים שבאים לבולם היא זה שאנו אומרים צריה זכרו לנלח :

פה

אברהם אבינו עיה הי' עושה פסח והביא אור גדול לעולם. ומאורו אור גשרפה סדום. כי לא יכלו

עח הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו כי קודם שנתפשט נקדר טוב וגנוו בגווייה ואחר שנתפשט נקרא חסד ולכן ציין קודם שמוזגין אותו במים אין בו טעם והוא צכת. ואחר שגמוזג בו המים ונתפשט בו החסד הוא טוב יותר תיבות לעולם יס בו שני פירושים אחד לשון העלם וחוזר על מילת טוב כניל' כשהוא גנוו בגווייה ואחד לשון עלמא וחוזר על מילת חסדו שגשפשט לעלמא נקרא חסד :

עט

ואיש משענתו בידו מרוב ימים פי' הפסוק לטהיד לבא ישי' כל אחד מחיה מתים והוא אמר שיה' כל אחד אחוזה צען החיים. וזו ומשענתו בידו כניל' והכל הולך למקום אחד :

פ מפני מה הפריילים יראים מהתפולים כאשר אמרם בני אדם שמה

פמ כנגד ארבעה בני דברה תורה כי כל אחד לפי מה שהוא מולא עלמו בהתורה. רשע מה הוא אומר וכו' אף אתה הקהה את שיניו כי החכם הוא משנים ושלשים נתיבות החכמה ומה שהוא שפל מליב נתיבות חכמה הוא שך דינים בחינת רשע ובו יש גיכ ליב שינים וזה הקהה את שיניו ותרבו ותגדלו ותרבו הוא קטנים ראשון ותגדלו לששים רבוא :

צ אמר כשואמרים ה' אחד יכווין ליחד המדריגות ולהעלותם למעל' והרשעים או שגששו טוב או שיש להם מפלה גדולה :

צא אמר ויהי בשלח פרעה וכו' כי קרוב הוא ושבו מלרימה והוקשה וכי ממדבר לא יכלו להחזיר בראותם מלחמת עמלק אלא כתיב וילכו שלשת ימים ופרש"י שהלכו בלחות שלשת ימים הרבה מפנו שגששה להם גם. ואח"כ כשהלכו כמה ימים סברו שהקב"ה עשה להם גם גיכ והם רחוקים ממלרים וכשחזרו לא יעשה להם גם אבל אם הו' הולכים דרך ארץ פלשתים היו יודעים אם קרוב והיו חוזרים :

צב אמר אם אין יראה אין חכמה וכו' והקשה מי נתלה במי יראה בחכמה או חכמה ביראה. ואמר כי יש יראה עילאה וחכמה עילאה. ויראה תתאה וחכמה תתאה. וזה אם אין יראה עילאה אין חכמה תתאה ואם אין חכמה תתאה אין יראה עילאה. כן הועתק אות בלגות ולא יכולתי להבין והמבין יבין :

צג אמר מאי בכל דרכיך דעפו כי כשנתן הקב"ה את התורה נהמלא כל העולם תורה שנאמר ואולם

יכלו לסבול אור. ולכן נאמר להמו סדומים באש פסח ולא נאמר בפסח כמו בכולם אלא שגשרפה באש של פסח ובסחריו ציקד אש פסח כי יחזקי' עשה פסח והביא אור גדול :

פו מה נשתנה וכו' והקשה מה קושי' שאוכלין מזה בליל זה הא הזמן רחמים ולריך לאכול מזה. ואמר שבקושי' השני הוא הקושי' האמיתית מתמת שגראה בעליל שרריך לאכול מזה : האריך כולו מרור והוא קטנות וזהו הקושי' שאם הוא רחמים כגראה מאכילת מזה. אינו שייך קטנות. והתירוץ שבאמת היא רחמים ומה שאנו אוכלין מרור הוא רק לזכר :

פז בין יושבין בין מסובין כי כשהיו בגלות הו' הדיבור בגלות וזה שנאמר ויעבדו מלרים וכו' צי"ר ר"ך ורשו רז"ל צפ"ה ר"ך והביא הקב"ה אור לעולם ונאלו וניאולי הדיבורים מהגלות וזהו פ"ה ס"ח והדיבור הוא בחינת מקיפין וזהו מסובין לשון סביב הוא מקיפין ואע"פ שכלנו חכמים כו' מזה עלינו לספר צי"מ כי מזה עלינו לספר צפה ופי"ז נולד גשמות. והיינו זיווג צפה ולכן פ"ה ס"ח בגימ' חיים. וזה כי חיים הם למולאיהם צפה כשמדבר צפ"ה מיחד שם דברים חדשים וחיים המקיפין כידוע בגימ' אה"י הו"י אה"י וס"ח בגימ' חיים בחינת מקיפין :

פח מרור בגימ' מות לכן מזה להביא חסא חסא שחם רחמנא עלו וזה פסח תרגומו דבת חיים מעשה בר' אליעזר וכו' שהיו נשמחם מעולם האילות. והוא למעלה מהזמן ואין לו שיפור לכך היו מספרין כל הלילה :

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

ואולם חי אני גאון ה'. וימלא
כבוד ה' וגו'. ואורייתא וקב"ה
חד. איך אין לך דבר שאין בו
תורת ה' וזהו בכל דבריך דעשו:

צז אמר ויחזו את האלפים ויאכלו
וישמו כי כל מה שהאדם קרוב
לבוראו ביותר הוא ממשם באכיל'
וכשילאו ישראל ממלרים באו למדריג'
גדולה שלא יכלו לאכול כלל עד
שנתן להם הקב"ה מן השמי' ובשבת
באו למדריג' גדול' יותר והי' משנה
על אשר ילקטו וכו' משינה בטעמו
כדי שיספוקבל יותר:

צח איתא בזהר כד מטא עידן
ללוחא דמנחה דשבתא רעווא
דרעווין אשתכח כי אמירת עשרת
הדברות ה' בשבת וזהו שאמרו בגמ'
שהלכו אחריהם שלשה מיל כי מדאורייתא
תחוס שבת שלשה וראינו בגמ' בכל
דיבור שילא מפי הקב"ה נתמלא כל
העולם בשמים מאחר שמדיבור ראשון
נתמלא כל העולם והיכן ה' שאר
הדברות אלא שפתח הקב"ה פתח
של ג"ע והכניס לשם וכו' ואמר
הדברות הראשונים נכנסו והאחרון
נשאר בכלן ואותו אחרון ה' בשעת
מנחה ואמר בשמים הם רעווא דרעווין
כי כשארדם כושם כשמריה בשמים
וועט עהם דער כעם איז גיין וזהו
רעווא והראי' שבסוף עשרת הדברות
מסיים וכל אשר לר"ך:

צח אמר מן התורה להחטות חטיות
אסתר כי ציוס מלחמת יהושע
בעמלק ה' י"ג באדר וכתוב ואהרן
ומור תמכו בידיו וכתב רש"י מכאן
לחטיות ליבור שלשה מהפללי' ואמר
שמכין אם המן שנאמר מחה תמחה
את זכר עמלק ומתה זה הכאה
לשון מחי ומסי':

צה אמר מי שאין בטחונו בהש"ת
זהו רגליה יורדת מות כמו
בקרא וירד: הם וכל אשר להם
זכר היקום אשר ברגליהם זה הממון
כי מעמיד את על רגליו וגם בטחון
מעמיד את אדם על רגליו:

צט אמר כתוב והי' כאשר ירים
משה את ידו וגבר ישראל
והקשה בגמ' וכי ידיו של משה
פושות מלחמה וכו' וסירן בזמן
שישראל מתכווין לאזיהם שבשמים
וכו' והקש' וכי מה משה אלל ישראל
אלא בזמן שידיו של אדם עולה
מעלמו בשעת תפלה סימן שחפלתו
מקובלת וזהו ג"כ שישראל משפבדין
את לבם לאזיהם שבשמי' ממילא
ידיו של משה זקופות:

צו אמר מפני מה זורקין קשי'
בשבת שירה לליפורים כי אין
דבר שיש בו אויר כליפורים מפני
שהליפורים פורחים באויר וזמר בא
מן האויר וכן כלי זמר אין מנגינ'
אלא מן האויר כמו פידיל ולימביל
ושאר כלי ניגון כולם הלולים וכל
אדם שיש לו ריאה גדולה יודע נגן
כי ריאה מלא אויר לכן נכתב השירה
אריח על גבי לבינה כדי שיהי'
אויר באמלע:

ק אמר אוהבי ה' המחכים בבנין
אריאל אריאל זה מוצח הגקרא
אור אל כמו שאמרו בגמ' הוא
כזה גרו של עולם ילך ויעסוק
בכרו של עולם מפני מה אומרין
אותו בשבת כי בשבת לריך להיות
הנרות במעשה בדיבור ובמחשב' במעשי'
נשים מדליקין נרות בדיבור מה
שאו אומרי' במה מדליקין ובמחשבה
מה שאנו מחכים בבנין אוריאל זה
מוצח הגקרא אור אל כנוכר:

אמר

ידעו הוא לשון זיווג צפנים אל פנים
 אז לכל האותות :

קן דברי קבלה בן דוד מלך וגו'
 פירוש רש"י שכל דבריו הי'
 בהקבלה שכל דיבור של דברי קדושה
 ותפלה כולל כל העולמות וגופים
 וכשמות לכך יראה אדם שכל דיבור
 יכלל הכל ושלמה ע"ה שכל דבריו
 הי' בהקבלה התגשף על כל הברואים
 אף על מלאכים כידוע ממדרשות
 חז"ל וזהו פי' רש"י שכל דבריו הי'
 בהקבלה לפיכך מלך וכו' :

קז סוכה הוא יחוד האחדות וזהו
 בחינת דעת רש"י פי' על
 דעת רה"ק וסוכה משמע שסוכ"ה
 ברו"הק לכך בשמחת בית השואבה
 היו שואבין רוח הקודש כי בחג
 הסוכות נעש' היחוד כתוב בס'
 הכוונת לכווין שם של מ"צ עם
 נקודות סגול ושם אלהים במילו יוד"ן
 עולה ש"ן והוא בחינת דין וכאשר
 ילרף אליו שם של ע"צ כההפך
 לשב"ע לחיים וזה מורה על נעוץ
 סופן בתחילתן ותחילתן בסופן :

קה שמעתי מר' רפאל שלכן אומר
 זמן בשמיני עלרת בפני עלמן
 כי סוכה יחוד האחדות ועל ידו
 בא הדעת וכשיש דעת הוא שמחה
 כי תיטק שגולד הוא בוכה ואין
 יכול לשחוק ובכמה שבעות כשמגיע
 לו חיזה שכל הוא מתחיל לשחוק :

קט בזהר כתוב תשבו קדמאה
 לאשפיזא תנינא לבני עלמא
 שהלשון של ישבו משמע לנסתר ותשבו
 לנוכח שידוע לכל דבר קדושה מקדמא
 שכינת' ואתיא לכך קדמאי לשכינת'
 וזהו אושפיזא והדר לבני עלמא לכך
 רב המנונא סבא עמד אלל הפתח
 ואמר תשבו ולא נכנס קודם ואש"כ
 אמר תיבו אושפיזין עילאין :
 סוכה

קא אמר משה רבינו ע"ה מתפשט
 בכל דור ובכל לדיק עד
 ששים רבוא כי משה למד תורה
 בששים רבוא פירושים וכל א'
 מישראל יש לו אחיזה בפירוש אחד
 מן התורה. וכשאומר אותו פירוש הוא
 מפלה אותם דיבורים שיש לו אחיזה
 באותו פירוש :

קב התורה אין אוהבת אלא שופלת לכך
 בימים הקדמונים הי' לומדים
 על הארץ לכך אוכלים מאכלי חלב
 בשבעות שהוא קטנות :

קג אמר יתרו על שיתר פרשה
 בתור' והקשה הלא קרח ג"כ
 יתר פרשה בתורה וגם המרגלים
 אלא אמרו בגמרא לא גלו ישראל
 אלא כדי שיחוספו עליהם גרים כמו
 במרדכי ואסתר ורבים מעמי הארץ
 מתיידיים וכו' אבל כאן הערב רב
 לא היו גירי לדיק וגם מחו כולם
 במדבר ולא היו גרי לדיק אלא יתרו
 וזהו על שיתר פרשה אחת בתורה
 פרשה לשון פירוש כנאמר והבן :

קד ויאמר משה אל העם אל
 תיראו כי לבעבור נסות
 אתכם בא האלהים כי אמרינן בגמרא
 לא נבראו הרעמים אלא לפשט
 העקמומיות שבלב שנאמר והאלהים
 עשה שיראו מלפניו ואדם שהוא בעל
 עביר' מפחד מן הרעמים וזה לבעבור
 נסו' אתכם אם תפחדו הרי אתם
 בעלי עביר' והאלהים עשה שיראו
 מלפניו ולא מפני הרעמי' :

קה ולא קם בישראל וכו' אשר
 ידעו השם פנים אל פנים
 לכל האותיות וכו' כי הנם אין
 יכול להיות אלא א"כ האותיות והשמות
 באים בפנים וזהו לא קם ואשר

קי סוכה הוא מקיפין לכן אומרים קהלת בסוכה : שלשה ימים אחר י"ב נשאר אור מיום כפור לכך מתמת הארות יו"כ מוחל הקב"ה לעונותיהם של ישראל ובערב יו"ט עוסקין בסוכה ובלולב לכך יום הראשון לחשבון עונות. ואמר שאמר לו הרב ששלשה ימים אחר יוה"כ לא שמע מה שהי' מדברים אליו כאלו דיברו לען כך הוא לא שמע:

קיא נעשה מליץ יוסר בעד ישראל שהגלות נתארך ורצוי הטרות וכל זה שלא קיימו ישראל את התור'. ואמר מי הכריח להקב"ה ליתן את התור' סוף כל סוף ידע שלא יקיימו אותה ואף שבשעת מעשה קיבלו עליהם ואין הקב"ה בא בערוגיה וכו' שהקב"ה הוא זדיק שמאחר שנתן לנו את התורה ויש בה סדר ועונש וכל מה שבעולמות עליונים ותחתונים הכל היא בתורה - נמלא שאין הקב"ה רק התורה :

קיב לענין ידיעה ובחירה כתב הרמב"ם שלא להקשות כי הקב"ה אין חקר לתבונתו והוא הפי' כתבו לכם את השירה הזאת לעד וכו' משמע שהשירה היא העדות רק האמת שכל מה שהי' בעולם ושיהי' בעולם עד תכליתו הכל מרומז בשיר' כמו שמעש' ברמב"ן שאל לו משומד שיגיד לו שמו בפרשת האזינו ואמר לו שהוא בפסוק אמרתי אפאיהם אשכית' מאנוש זכרם באותיות שלישיית מרומז שמו ר' אב"ר נמלא הדברים כתובים מרומזים בשירה הזאת. והוא שפיר עדות:

קיג אמר בשם הרא"ש לאכול ראש כבש גם דבש חי לכך אוכלין סטעלניק כי היא חי כי בר"ה מדקדקין אחר הלשון כמאמר הגמ' השתא דאמרת סימני מילתא וכו' נקרא חי לכך בלילה אוכלין ראש כבש וביום תקיעה

בסופר כי זה בחילונות עולמות חזק בפנימיות עולמות בשביל שהנסירה של יום ראשון הוא מראש לכך אוכלים מראש כבש וראש צג' שלש אלהים אחד מילי ביודין וא' פשוט ור' הוא אחרונים דאלהי' א' אל אלהי אברהם גימ' רי"ש ונמתקים צ"ד צ"ש שהוא גימ' ח"ב ה"ר ח"מ"י"ם :

קיד השמחה נוכח עונות כי השמחה מעולם עליון פי הקטן הוא בוכה כשהוא בכמה שבועות מתחיל לשחק כי בא בעולם יותר עליון מפני שהשמחה מעולם עליון היא באור פני המלך חיים ובר"ה ביום הראשון בוכים כי הוא בסוד הציבור לכן קוראים וה' פקד. את שרה וביום שני וכו' ומתמת שאנו מאמינים בהקב"ה שמכפר עונות האמונ' הוא מנלח והוד ויש להם עליו ויש למלכות ג"כ עליה וכו' וזו שנא' באברהם והאמן בה' ויחשבה לו לזקה מה שאמר לו כשהוא בן תשעים שנה שיהי' לו בנים זהו האמני' מתמת זה בא בנים שיש לנלח והוד עליה כי נלח והוד הם תרין רגלין ונלח והוד הוא ערבה ו'ע'ר'צ'ה גימ' ז'ר"ע וסיפר מעשה מאחד שאמר לאשתו לבשל ערבה והי' להם בנים :

קטו באות אחד כלול כל העולמות וכל העולם לא נברא אלא ללוות לזה מסתמא יש באדם ג"כ העולמות כדי שיהי' להם התדבקות ויש בו מסטרא דשדים והוא שאמרו בגמ' שיהי' דומה עליו כאלו כפאו שד ואעפ"י קן הוא מהש"י שנעש' ממנו ולד והוא מלאך עם הרב דומה למלאך וכו' והוא שכתב אף חובב עמים כל קדושו וכו' והם חביב'י אף חובב מסטרא דשדים כל קדושו הוא מסטרא דמלאכי' והם תנו לרגליך משד נעשה מלאך ישא מדברוסך ע"י דיבורים יש להם עלי' ובכל הדברים

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

מורסה אלא מאורסה מהיכל משיח .
לכך קורין רום בשטופות שטולד בו
דוד כי דוד ג"כ בחינת משיח :

קב

והחיות רלוא וסוב וואו בכל
דבר שצולס ומחשבות ובריאת
הגוף וכו' ובאורחי' שילכו ויבואו
אחרים ובודות' לומח מי מדבר וכו' :

קבג

שאל המלך הי' משכמו ומפלס
גבוה מכל הפס כלול כל
הצולמות לכך לר' מאיר שהי' אומר
מאה ומחשים פנים לא הי' יכולים
לשמוד לסוף דעתו ולא הי' בן זוג
ונשמתו הי' מאריך וכל המלבשו'
אינס אלא הכפיי' לכך בשאל נא'
משכמו ומעלי' וכו' :

קבד

הנשיאים שהלכו במרגלים
אינס כסדר הדגלים ולא
כסדר מולדותם והוא על דרך שכתב
בספר דברים ותקרבון עלי כולכם שכתב
בערבוביא וכאן הוא כתב ג"כ כן :
הכה פעם אחד חלוס לו שאכל
דג הנקרא כ"ר"ת וחתימה
ממנה פורחת באויר ופחד ולמחר
נודמן לו כ"ר"ת טוב ולא רלס לקנותו :

קבו

יגורתי מפני האף והחיימה
יגרתי ארתיות תרי"ג והוא
מפני האף והחמה האומר תורה
דבר אחד והשאר דבר לבר הוא כופר :
קבו ועתה יגדל נא כח ה' כאשר
דברת לאמור ע"ד שכתב ה'
אך אפיס וכו' וזה כאשר דברת'
לאמור ללדיקים וכו' :

קבז

ועתה יגדל נא י"ד רבתי
כי תחלה היא בלמזוס
ואמ"כ נעשה י' רבתי מי הווירי
מחמת בסתלקות המזמן וכשואמרים
בווירי הוא כמו מרולת המיס מחמת
שמסתמן אותו היטיב ואמ"כ רייזע

סדברים הוא כך אלא שאין אנו יודעים
האך רק ע"י התורה אנו יודעים שא תורה
זה לנו מסערא דמלאכים מדת טובות
ומסערא דעדים מדת רעות :

קמז

בלי"מ בא אור גדול ואח"כ
נסתלק והולך ממדריגה למדריגה
אפי' בלילה ראשונה בא האור מהשעה
וארבעה פנים של תור' ונסתלקו
אח"כ בכל יום פני' א' של תור' :

קיו

י"ה"כ בכל גדרי לר מאוד
בב"הכ ובצוקר מוחלין עונותיהם
טוודי' רווח וכן בשבת בלילה לר
מאוד על השלתן ובצוקר וכו' שומר
שבת מחללו אל תקרא מחללו אלא
מחיל לו ויושבים רווחים כי בהשתחווא'
הובא אור גדול וזהו ולכל ב"י הי'
אור במושבות' :

קיח

לא נבראו הרעמים אלא לפטע
העקמומיות שבלב וזה רעם
גבורותיו מ"י יתנוק וכו' ע"ד האומר
אפי' ה' מקודש' לי ע"מ שאני
א"י נמור מקודשת שמת הרהר
בפסוקה כי בהרהור השוב' מוחלין
וה' וזהו רעם גבורותיו מ"י מרמו
אל האשיבה חלם דעמו ואפי'
מוסרא :

קיט

אמר אותם האנשים שיש להם
שמה מעשר ספירות הגלגלים
אין יכולים לעמוד במדריגה אחת
כמו הגלגל . ולכך ר' מאיר לא הי'
יכולין לירד לסוף דעתו שהי' לו
שמה מעשר ספירות :

קכ

מלכות שבמלכות הוא גבוה
מאוד . מדמו של דוד המלך
אפי' לכך בשבת במגנה לרקסך א'
סבד דוד וטולד בשכופות וקורין
תורה שכתב והוא תיכף יחוד :

קכא

בה חדשה דהיינו תורה ליה
לנו משה מורסה אל תקרי

ליקוטים מהרב ר' פנחס מקאריין

אף לכן כשחומרים הווידוי ממשיך עליו המוחין וכן תמיד כש'הדס חושב מחשבות זרו הוא מחמת הכתלקות המוחין ואומר חטאתי עוויתי פשעתי ועמה יגדל נא וכו' וזהו דור שכולו חייב בא משיח:

קב"ט שלשה דברים באין ע"י יסורין תורה ומשיח וא"י וזהו ע"ד יוסף דעת יוסף מכאוב

ובמדבר היו ישראל ארבעים שנים ולכן נקראים דור דעה:

ק"ך תשעה עשר זרכות דחול שבתפלה הם נגד אצרהם ילחק ויעקב שרה רבקה רחל ללא וכנגד שנים עשר שצטים ובצבת אין איין העכרין עולם אינה אלא כנגד שלשה אצות וארבע אמהות וזכרה הם תשעה כנגד בלשה וזלפה ג"כ .

קצת חידושי הרב יעקב יצחק יהודי מפשריסחוב

ריש פ' המפקיד אמר רחב"א אמר"י לא שילם שילם ממש אלא כיון שאמר הריני משלם, ושם אמר ר"ה כשבועין אותו שבועה שאינו ברשותו כו' והנה דעת הרא"ש בפסקי' דר"ה קאי על החב"א דבהריני משלם אם לא נשבע שאינו ברשותו ל"ק הכפל דחיושונן שמא עיניו נתן בה אבל אם שילם ממש קונה הכפל אף שלא נשבע שא"ב והפוסקי' גלאו למצא טעם וחילוק בזה והני"ל בזה דלכאור' קשה דאם חיושיו שמא עיניו נ"ב א"ב לא נגנב ומאי כפל איכא, ואם נאמר דנגנב א"כ ל"ש עיניו נ"ב כיון דבאמת נגנב וא"כ כיון דעיניו נתן בה מתהילה נההייב אח"כ בכל אחריות ונעשה כל הנאה שלו ואנן קיי"ל לקמן גבי שואל דכיון דכל הנאה עלו ל"מ הרינו משלם לענין הכפל רק בשילם ממש משום דהיכא דכל הנאה שלו בדיבורא לא מקני' ל"י כפ"י, וא"כ שפיר קאמר הרא"ש דכשילם קונה הכפל אף שלא נשבע שא"ב דמ"מ אם לא נגנב הרי ליכא כפל ואם נגנב אף שנגנב אחר שנתן עיניו מ"מ קנה הכפל כיון ששילם אבל בהריני משלם כה"ג ל"ק הכפל דהיכא דכל הנאה שלו בדיבור לא מקנה ל"י כפ"י, ועד"ו ישבתי מה שיש לדקדק בש"ס דמבעי שלמו בניו מאי מי מצו אמר להו כי אקנאי כפ"י, לאביכון דעביד ל"י נייח נפש כו', ואמאי נקט בהאיבעי? שלמו בנים אמאי לא נקט אמרו בנים הרי אנו משלמים, ונקדים לישב קושי' הש"ך בה"ט ס"ו קצ"ה על שיטת הפוסקים דסוברים היכא שיש לו עדים שנאנסו ואפ"ה רוצה לשלם לו ומשלם לו ונמצא הנגב לא קנה הכפל משום דהמפקיד לא אסיק אדעת' שאף שית' לו עדים שנאנסו ואפ"ה ישלם לו והוי מירי דלא שכיח ולא הקנה לו כה"ג הכפל רק שמקנה לו עתה הכפל וזה אינו מועיל, והקשה הש"ך דא"כ מאי קטבעי להו בש"ס בשלמו בנים הא היורשי' פמורין ולא שכיח ג"כ שישלמו וא"כ ודאי דלא הקנה להם הנפקד הכפל, אמנם יש לישב דהא קיי"ל פ"ל המפקיד

קצת חידושי הרב מהררי"י יהודי יא 21

המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד יאם הוא נתן הפקדון לאחד מבניו לא הוי פושע ואם פשעו הם חייבים מדינא וא"כ שכיחי דחייבים, אמנם לפי יקשה מאי קמבעי לוי הא היורשי הוין כמו הנפקד עצמו כיון דעל דעתם מפקיד והם חייבי לשלם אך דלק"מ דלקמן בש"ס גבי האי דאפקיד וזוי גבי חברי אשלמינהו לאימי אותבינהו בקר מלותא ואינגב דהוא פטור וגם האם פטורה הוא פטור דכל המפקיד ע"ד ב"ב הוא מפקיד והיא פטורה משום דלא אמר לה דלא דידי הוא וסברה שהוא שלו, וא"כ ה"נ בע"כ מבעי להו כה"נ שלא הודיע לבניו שהוא של המפקיד וא"כ הם פטורין אמנם אם סברו שהיא שלהם א"כ הוי כל הנאה שלהם, ולכך מבעי להו דוקא בשלמו בנים אבל אם אמרו הריני משלמם פשיטא להו דלא קנו הכפל דהיכי דכל הנאה שלהם כדיבורא ל"מ להו כפילא ודוק כי הדברים ברורים למכין:

שם אמר הריני משלם ומת מהו ובני והקשו התוספ' שם דהא קי"ל א"א מוריש קנם לבניו וא"כ מאי קמבעי להו דפשיטא דלא קנו הכפל, ואמרתי בישוב דבריהם, דהנה המרש"א הקשה דלמא הא גופי מבעי לוי להש"ס אם אינו מקנה הכפל לבניו ושו"ך להמפקיד או דגם לבנים הקנה הכפל וא"כ כיון דא"א מוריש ק"ל נשאר הכפל להגנב ותירץ דהא דאמרין דעתו שר מפקיד שהקנה הכפל להנפקד ע"ד שיוכה בו איהו אבל אם ימות הנפקד וגם בניו לא יזכו בו משום דא"א מוריש ק"ל ויוכה בו הגנב על אופן זה בודאי לא הקנה לא, וא"כ ליכא למבעי כה"נ ובודאי דהאיבעי הוא אם שו"ך למפקיד או לבני הנפקד וא"כ הקשו התוס' שפיר ע"ש במורה"ש, והנה במ"ש כתובות גבי מי שהי' נשוי ב' נשים וכתבה הראשונה ללוקח דו"ד אין לי על שדה זו וכו' השני' גובת מהלוקח והראשונה מן השני' והלוקח מהראשונה וחזרת הלילה עד שיעשו פשרה ביניהם, א"כ ה"נ המפקיד יתפוס מהגנב ובני הנפקד מהמפקיד והגנב מהם וחזור הלילה, אמנם לכאורה יש לחלק הענינים דהכא מצי אמר המפקיד לבני הנפקד כי תפסיתו מנאי הגנב יתפוס מכם כיון דכלא תפיסתם אין להם שום זכות בהכפל אבל התם לא מצי הלוקח לומר להשני' הראשני' תופסת ממך וא"כ ל"ל מידי דהא יכולה לומר הלא יש לי זכות בשדה יי גם מבלעדי קנייתך כי מניע לי כתובתי אבל שם מבלי תפיסתם אין להם שום זכות וחייב משום דא"א מק"ל, אמנם כאמת מ"ש אמרין א"א מק"ל משום דהוי ממון דפטור בהודאה ואנן קיי"ל דהיכי דתפיס ביד א"צ להחזיר אף אם מודה וא"כ תו לא מצי המפקיד למימר להו כי אתפסי מנאי הגנב יתפוס מכם משום דאמק"ל דהא כיון דתפוס כבר שוב ל"מ הודאה ול"ש לומר אמק"ל ודוק:

הרמב"ם הראב"ד מחולקים אם תובע אותו דבר ששו"ך בו נאנסו ודבר שלא שו"ך בו נאנסו אי הוי כחיטים ושעורים, ולרמב"ם הוי כמין אחר, ואמרתי להוכיח מסוגיא סלע הלוייתי עליו שתים ה' שוה והל"ה אומר סלע ה' שוה פטור אבל אם אמר המלוה ה' דיגרון ה' שוה חייב לישבע, והנה קשה להמני' במנו דא"כ כפר הכל והא דכל מודה כמקצת לא מיהמץ במנו משום דא"א מעוז פניו בפני בע"ח אבל כאן ל"ש זאת ולכאורה הוי יוכלין לגמרי דבאמת כה"נ דל"ש א"א מעוז כופר

קצת חידושי הרב מהררי"י יהודי

בופר הכל נמי חייב. (וכשיטה רש"י ב"ק ק"ו) אמנם לפי"ו קשה על הרישא אמאי פטור המלוה כשאומר סלע ה"י שזה וע"כ אמרתי לישב דבאמת בלא"ה קשה ליהמני' למלוה במטו דנאנסו ואי דנאנסו נמי צריך לישבע הא לרמב"ח דל"ש שבועה קי אם בכפירה והוראה ונאנסו וא"כ שפיר איכא מטו שימעותן על האי דכפירה נאנסו ולא יהי' רק תודאה ונאנסו ולא ישבע אמנם דאם אתה סבר לפטרו ממעם מטו זו הא גם להלוה יש לו מטו לחייבו שבועה שיתבע אותו יותר ואם יודה הרי ישלם לו ואם יכפור ישבע משום שיהי' תודאה וכפירה ונאנסו וע"כ לא אמרינן בזה מטו לפטור המלוה משבועה ולפי"ו לק"ם מה שהקשתי דא"כ ברישא בכופר הכל ישבע. ג"כ המלוה משום דל"ש א"א מעין. ז"א דהא לרמב"ח קיימינן דל"ש שבועה רק בכפירה והוראה ונאנסו וצריך לומר דהא דלא נאמן לומר חמשה ה"י שזה במטו דכופר הכל משום דממטון למטון לא אמרינן מטו. (והמשכיל יבין לחלק העניני' בין נ"ד לכל מודה במקצת). אך הקושי' במקומה עומדת דלהמני' במטו דנאנסו ולא יצטרך לישבע בלא כפירה ואי דיש לו להקוה ג"כ מטו לחייבו שבועה שיתבע אותו יותר וכנ"ל הא גם על הסותר יכול המלוה לומר נאנסו וע"כ צ"ל שיש לו להלוה מטו שיתבע אותו דבר דל"ש בו נאנסו וא"כ להראב"ד הוון כחטים ושעורים ויהודה לו באחד מהם דפטור (היינו לחד מ"ד במסכת שבועות) ונסתייע שיטת הרמב"ם דלא הוי כה"ג חטים ושעורים ודו"ק :

הרמב"ם פסק המפקיד אצל הכירו בהמה או כלים אמר תריני משלם ואינו נשבע נמצא הנגב משלם הכפל לשומר חזרה הבהמה

עצמה חזרה לנפקד היא וניזותי' וולרותי' ויש לדרק בדבריו דנקט בתריני משלם לענין חזרת הבהמה לנפקד הרי (מסתמא) אף בשלם הדין כן ואמרתי לישב דהרמב"ם נקט בכיון תרינו משלם דבשילם לא הוי מצי למימר הכי אבל אחרי נקט בתרינו משלם חזרה הבהמה לנפקד ממילא גם בשלם הדין כן. דלקמן בפ' א"נ דף ס"ד איתא סבר לו בית ואמר לו המוכר לכשיהיו לי מעות החזור לי אסור הלוקח בפירות משום דהוי רבית (דדילמא יהי' לו מעות ויחזיר הבית לבעלים הראשונים וא"כ סבר מעותיו נטר. וא"כ אם נאמר דבשילם ואח"כ נמצא הנגב חזרה הבהמה' למפקיד וא"כ אסור השומר בכפל דהוי שכר מעותיו וא"כ ליכא למימר דחזרה הבהמה למפקיד) אמנם התוס' כתבו (ככל גדול לענין חצר דלא קיימא דאגרא וגברא דלעל"מ) דהיכי דכלא הלוואה נמי ה"י משאילו לא הוי רבית. ע"ש בתוס' וא"כ כיון דגם אם לא שילם קונה ג"כ הכפל ואף שלא תוציא עוד מעותיו להמפקיד ושוב שפיר מצינו למימר דבהמה עצמה חוזרת למפקיד. (לא הוי הכפל רבית וא"כ ממילא אף בשלם הדין כן כיון דכלא שילם נמי ה"י הכפל שלו והבן) :

א"ד דמהיכי למד זאה הרמב"ם דחזרה הבהמה למפקיד ובש"ס דידן לא סוירי מזה כלל ואמרתי להוכיח שיטת הרמב"ם מסוגי' דידן. דהנה בסוגי' אמר רחב"א אמר ר"י לא שילם. שילם ממנ' אלא כיון שאמר תריני משלם בו. אמר רב פפא **היתק והולכט לאינסו נט** בפילא מטו דא"כ פטר

פטר נפשו' בגניבה. ולכאורה מאי שייכות הא דר"פ להא דרחב"א לא רחב"א שייך האי דינא דר"פ. כיון דאמר פשעתי ומשלם קונה הכפל וגם ל"ל לר"פ לומר מטעם מגו דא"כ פטר נפשו' הא כיון שהודע שפשע ומשלם קונה הכפל) ואמרתי לישוב דהנה לעיל בסוגי' בשילם פריך הש"ס והא א"א מקנה דשלב"ל ומשני געשה כאומר כו' ותרצה ותשלמני הרי פרתני קני' לך מעכשיו אבל בהריני משלם לא צריכנא להמתרץ דלעיל דלא"ה ניחא כיון שאמר הריני משלם ונתחייב ליתן לו המעות ואח"כ נמצא הנגב וחזרה הפרה להמפקיד וקונה השומר מעותיו בחזרה והמעות הוה בא לעולם ומתוך שקנה המעות שבא לעולם קונה נמי הכפל דקיי"ל דהיכי דאיתא בידו' אפילו מקצת ל"ה דשלב"ל וקונה הכל. ותו לא צריכנא לומר דמקנה לו גוף הפרה (וזה מוכח מדברי ר"פ שאמר ש"ח שאמר פשעתי מקנה ליה כפילה משום מגו דא"כ פטר נפשיה בגניבה וסמך עצמו על מימרא דרחב"א ע"כ משום דסוכר באמת דבהריני משלם חזרה הפרה למפקיד והמעות קונה הנפקד בחזרה וכמ"ש) דהנה הש"ס הקשה לעיל על קושי' הש"ס והא הוי דשלב"ל הא לר"ש דסוב' קדשי' שחייב באחריותו כממון דמי והו"ל בעלים א"כ כל שומר הוי כמו בעלים דחייב באחריות והוי גורם לממון ותירץ דלא אמרינן דאחריות הוי כממון ממש רק היכי דכל אחריות על"י אבל בשומר אם נאנסו פטור ולא הוי כממון. ולפי"ז קשה היכא שאמר פשעתי חייב אפילו נאנסו אח"כ (היינו למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב בכך גוונא) וא"כ הוי לי' בעלים ואמאי צריך ר"פ לומר מטעם מגו אמנם י"ל דלא מהימן וכמ"ש הירושלמי באמת דביש עדים שפשע קונה הכפל אבל בלא עדים לא מהימן. ולכאורה קשה דאמאי אינו נאמן דממ"נ אם פשע הרי הוי כבעלים וקונה הכפל ואם לא פשע אלא נגב אי"כ מקנה לו הכפל כיון שאומר שפשע והוי כאומר הריני משלם. (וא"כ גם לר"פ קשה ל"ל למימר מגו דא"כ פטר נפשו') אמנם דקיי"ל דמי שתבע לחבירו הלואת עצמו והודה לו הלואת אחרים אלא שהקנה לו המלוה לזה שתבע. הוי לי' טוענו חטים והודה לו בשעורים דפטיר וכ"כ הכא אי פשע הרי הוא הבעלים וקונה הכפל מטעם בעלים ואי לא מהמניני' לוי שפשע אלא שנגב וא"כ קונה הכפל מכחו של המפקיד שמקנה לו הכפל וא"כ הוי כמו תובעו חטים והודה לו בשעורים. (וא"כ שפיר קאמר ר"פ משום מגו דא"כ פטר נפשו' ולכך נאמן לומר שפשע) אבל אם נאמר דבהרינו משלם מקנה נ"כ גוף הפרה להנפקד וא"כ כיון דהוא הוא בעל הפקדון הוי הכפל שלו מחמת עצמו ולא מחמת המפקיד וא"כ בין שפשע ובין שלא פשע אלא נגב הוי הכפל של השומר ולא הוי טוענו חטים והודה לו בשעורי' (וא"כ ל"ל לר"פ לומר דנאמן מטעם מגו. ע"כ מוכח דבהריני משלם חזרה הפרה לבעלים ושוב אם אמר שפשע ולית לי' מגו א"כ אמרינן שלא פשע אלא נגב והוי כמ"ח והלב"ש דפטור ודו"ק היטב:

א"ה למלאות רצון הרב החסיד המפורסם מו' **נחמיה** וצלה"ה בן לאותו צדיק הנאון החריף בוצינא קדישא מו"ה **יעקב יצחק** וצ"ל נבנ"מ אשר פקד בעת הדפסה ראשונה לזה הספר נר ישראל להעלות גם שנים שלשה נרנרים אלו מחידושי אביו מהררי"י הנ"ל וגם עלינו מצוה לקיים דצונו וחפצנו מת דבחיו' **י"ח** ל"ו לקרב אחר אל אחר על דברי הספר הזה כי כולם מסכים קדוש הילכותיהם של קדושים אלו נבנ"מ ויע ועכ"א:

ז כעס וכן הוא שורק או פטיק ומחזיר
 זג' נקודות נעשה וא"ו זג' נקודות
 ועיין בתיקוני' דף קכ"ז ע"ז :

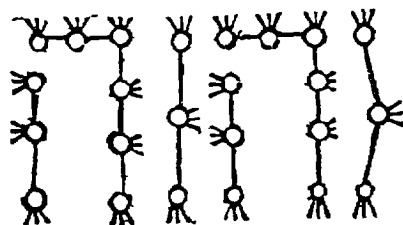
ך כתי' נר מלוח זמורה אור . כי
 אנו רואים שפיקר מה שנהגים
 הוא מאור המתפשט מהנר והאור אין
 בו ממש . ועיקר היא הנר והוא
 באמצע אור ואין אנו יכולים להתקרב
 להנר כלל כי הוא אש שורף אלא
 שעל ידו נהגים מאור ולכן אומרים
 אשרי איש שישמע למצותי כי
 פיקר השגת התורה בעשיית המצות
 הנגלים משיגין אור התורה וזה שבין
 זכ' שבר יסוף בלות א' בסופו כי
 השיעור הוא כח מוגבל בין אור מקיף
 למוקף והוא שורש המלוח והתורה הוא
 האור שנהגים ממנו . ובמ"ש זפ"י
 שם מ"ב שהשעשוע מהתור' והמלו'
 פלחה במחשבתו הקדומה וזה הי'
 זריאת עולם . גמלא כי תורה שלנו
 והמלוח הם היו השיעור והחקיקה
 והבן :

ך והנה כתבו ש"ס לחקיקה זו שיעור
 והם ג' פרגודין ללו שהוא אי"ס
 עיין לקמן בלות ק"ו ק"ח שפשה
 למחשבה פרגוד כמו כח שלא יתפשט
 לבלי סוף וזה כמו לעשות הנקודה
 בליור ולכן נק' זינה (וגרלה שהגם
 שקורא למקיף זינ' נכללה בה הכמה
 זכחמ' והמוקף גבורה הוא מלכות
 שיסודה מגבורת ושבין מקיף למוקף
 היסוד בו כלול דכתיב אלה תולדות
 יעקב יוסף זכוללות הוי"ק ונק' זינ'
 וא"ו ממולע זין ז' ההי"ן . והנקודה
 בעלמה הוא פרגוד אור מוקף ולכן
 נק' גבורה , ומה שנתהוו בין מקיף
 למוקף הוא זחי' יסוד שתמיד הוא
 חיבור וכאן זינ' הוא זין מקיף לבלי
 סוף ובין מוקף בסוף . ואלו ז' הם
 שורש לג' חלקי' ומכת זה הכח שבין
 מקיף

א כתיב בדבר ה' שמים נעשו .
 השמים הם שמות הנורה זיה
 זכחמ"ל וכשהקב"ה דיבר הוי"ה ילאו
 משמים כל היות וקודם שדיבר לא
 ה' שום הוי"ה והשם יולא זלכן דדיבור
 הראשון עדיין לא ילאו מלאכים והבן :

ב הקשה עוד למה בחורה בענין האש
 לא נרמו זריאה כלל במ"ב . ולק"מ
 דפיקר המ"ב בחורה הם שורשי הזריאה
 ושורש האש הוא לעשות הנבלה שלא
 תתפשט ביות' וא"כ עיקר הזריאה
 התפשטות וזה מוגבל לא עשה אלא
 יתפשט ביות' :

ג אבאר לך ענין שם מ"ב זריש'
 וע"ז בגופי' : הנה יש שורש ע"ב
 שם כזה

כי יש בו פ"ב תנין . ויש בו שורש
 ק"ב כי יש בו ק"ד עיינין וי"ח
 המשכות מעין לעין הם מ"ב אי"כ שם
 מ"ב עיקר בשם והע"ב הוא רק תנין
 היולאי' מהם והנה זה השם הוא חיות
 העולמו' מא"ס בהתפשטות והסתלקות
 ובו יהודין ולכן כתב בשיר חזק מיוחד
 זה השם כי החיות רלוא ושבו זדגש
 זרפא במ"ב וע"ב . ואלו הק"ד עיינין
 הם בסוד וקרא זה עלמא תחאה אל
 זה עלמא עילאה . והי"ח משכתין הם
 עיילאה דקב"ה זחי' עלמין והם שורש
 ע"ס דמ"ס . ועיין בזיקהל משה פ"ד
 עוד נרמו בו טנת"א כי הרי הוא
 אותיות ותנין . והנה הוי"ד והאוא"ו
 הם זחי' נקודת סגול או סגולתא

4 ח"ן כללים מאדמו"ה רה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה

מקיף למוקף נעשה אח"כ כשניתק הקב"ה מן הניקוד שהוא כע"גול בשכל ונעשו נקודות הרבה לבלי סוף ולטרפו יחד לקרום אחר ע"י שורש היסוד הג"ל. ולכן נק' מלצ"ש אותיו בשלוש עי"ן שם צ" ויקהל משה פרק ו'. וז"ש שם סיים בחיבורא כי נעש' שם אחד כמו התורה כולה בכללות שם אחר. ועכ"ז היו שם כמו בתורה האותיות לאין קץ צפנים ואחור ונקראים בכל לך והוא שורש כתב מרובע. וזהו ואקח את אביכם את אברהם שהוא החסד המתפשטו' צלי סוף מעצ"ר הנהר והוא אותיו' מרובע וכאן הוא סוד מרובע צגו עגולא הנקודה שקדם לה :

והנה כתבו בשם האר"י ז"ל שהשחוק נולד מטחול וכאן ג"כ השעשוע נולד מכח הכח דדין לשכר ופוגש. ואנו נבאר מעט כמו שהוצא בפירושו' לס' יליר' כי באמת הטחול הוא דם שחור אל"ל שמוסף אללו עכירות מכל הגוף ואז נשאר הגוף שמה. וכן כאן ששמה הקב"ה בישראל במלותיו ולא במלאכי' מפני שיש בישראל יליר' והוא הטחול שמשם בא השחוק ונבאר יותר שא"ל לאחד לעבוד להבורא לפי כבודו ורוממותו אל"ל שהקב"ה הקדי' הקליפה להפרי ונסתכל שכולם ילכו איש בשם אלהיו. וישראל בשם אלקים חיים. וז"ש כי רשע אותיות שער שמכח זה יש להלדיק כח לעמוד לפני השי' וא"כ מצוא' היטב השמח' והשעשוע שממנו נולד השיעור וחקיקות עולם ש"ל"א מטחול. וזה יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט כי כולם נחשבים לאין ולמוץ נגד ישראל (מכאן תלך לאות י"ז) :

ו נבאר כל זה צפ' אחת בתורה ידוע במדרי' עולמי מי צראך יעקב צראך והיינו שהסתכל הקב"ה ביעקב ולכן נק' אלקי ישראל וא"כ כל מעשה יעקב עלו במחשבת הבורא וזה הו' שורש הבריאה. וז"ש ויל"א יעקב מבאר שבע הוא ההרמנא דמלכא דאדם דאלילות עי"ן במחמל' אדם דאלילות פ"א. וילך חרנה הם הג' פרגודין שהם שורש לג' אלקים שכתבו באות ה' שעולה מרן ולא אמר לחרן ששם עדיין אינו דין בעלם רק שורש רחמים להיות עולם בסוף ולכן אמר חרנה כי בודאי תסכים הדין להיות סיבת רחמים שיצרא העולם. ומי שמדקדק במספר חרנה שהוא גר"ש לשון שצירה בסוד ה' ממים ומסיה כי האור יורד ממדרגתו להיות נשמה לעולם התחתון שהוא כגוף אליו וכן הוא בכל עולם ורמוז הו"ח דף פ"ח סע"א וז"ל ותמת שרה דא נשמתא ומאי מיתה דילה דנחמא מעילא כו' ע"ש ובמקו' גבוה כזה בודאי נק' נחית מדרגי' והוא מלך עניו שהוא גדולה מכולם ועי"ז הוא חיות כל העולמות :

ו וכתב רש"י ז"ל לפי שצליחת כו' וראה עשו כו' הפסיק הענין חוזר עתה לוי"א. חוזר לראשונה הוא הענין שכתבו באות ו' מעין הטחול שהוא עשו וצ"ב ה' השעשוע שהוא כעין חזרה בידין. וז"ן וזה לירוק ויל"א כי ידוע מרש"י שכל דברי רש"י ז"ל הם ממדרש"י ורזין סמימין :

ז ויפגע במקום מהשעשוע בא למקום לברוא כאן העולם והוא הר המורי' ששם כל עבודת ישראל לפני ה' וז"ל השם וכל

העולמות

הענין ידוע מרש"י ז"ל כי ידוע מרש"י שכל דברי רש"י ז"ל הם ממדרש"י ורזין סמימין :

ח"ן כללים מאדמ"ו הרה"מ זצ"ר ע"ד הקבלה ג 5

העולמות מקבלין מפילת כל עילות
 והם בסיהרא לגבי' וזה כמו ופגע
 ביחימו ודבש"ת ג"כ נוקבא דב"ש
 בגי' אשה ורבותינו דרשו דהתפלגו'
 עלו לפניו כי בראשית ש"ר תא"ב.
 וילן שם כי בא השמש. כיצו גרות
 ופנסין הוא סילוק האור בלי סוף
 שניתק עלמו מכאן ואז. ויקח מאבני
 המקום. שנטשו אותיות התורה שכתבנו
 בלות ה'. ואי' במדרש ר' יהודה
 ור' נחמ' ורבנן. ר"י י"ב נטל.
 אם יתיחד יעמיד י"ב שבטי' הם
 הי"ב שכתבנו בלות ג' בענין וקרא
 זה אל זה ור"י ג' נטל הם הג'
 מאות יו"ד שיעקב בעלמו כולל הג'
 אבות בג' נקודות היו"ד והם הג'
 נקודות שמהן דיעקב ישראל ישורין
 כן קבלתי מר"מ. וכל העולמות
 עומדין על היו"ד כי אלו הג' געשי'
 ג' הוי"ת ג' הוי"ת והם י"ב
 אותיות והם שרשי כל השם הג"ל
 של כל י"ב שבכל העולמות ובכללן
 י"ג כי הג' קולין דיו"ד בכ"א
 ר"ת והכולל מקור שם בן ד' ולכן
 היוד שורש כל העולמות אלא לדרכנו
 אדרבא כל מעשה אחרונים השעשוע
 עלתה לפניו וזוה נבנו כל העולמות
 ולכן יעקב וי"ב בניו הם שורשי
 עולמות במחשבת הבו' צ"ה. ורבנן
 אמרי שנים נטל שאם יעשו אחד
 יהי' בטוח שלא ילא ממנו פסולת
 ולא יהי' פסול בזרעי' הם התרין
 משכתין דלות יו"ד או וא"ו ונק'
 ס"לא דקצ"ה דמטייל בהון ענין
 הסיוול הוא השעשוע בהבורא ממקום
 למקום במעשה הלדיקים הנבררים
 מהשניות לעריות כנ"ל ברז' ו' וחוזרים
 לאחדות וזה סימן שהי"ב אבנים יהיו
 לאחד... והסולם בעליות וירידות הם בנין
 עולם ברעוא ושוב כמו שאבאר :

י ולריך להעמידך על עיקר אחד
 שבכל המדרשים הם שיעקב עיקרן
 דאבות והוא כסא בפ"ע ובו נברא
 עולם כנ"ל בלות ז' ומתן אמת
 ליעקב דבר זה נרמז בתורה הוה
 גביר לאחייך כי שמו הגדול מקורו
 ה' והוה ויהי' וכתבנו במ"א ה'
 שמך לעולם כי כשיש עולם שייך
 לומר צי' ויהי' וקודם עולם ה'
 רק בזהו ויעקב נעשה מרכבה לאלו
 אותיות הוה בוו הברכ' הוי גביר
 לאחייך שזה דבוק באמתות הבורא
 בעמודא דאמלציתא וכולל כל המדרכות
 וזה מתן אמת ליעקב :

י ועתה נבאר באגב איזה מדרשי'
 בזה הפרשה החמה שוקעת שלא
 בעונתה וחור בחזירתו. המדרש דרשו
 על הגלות כי ה' ראוי להיות הגלות
 באלף החמישי כל היום דוה והקדים
 ושקע השמש לדקה מקודם. ואמר
 המדרש שישלחנו בינאיחינו מהגלות
 וזרחה לכס שמי שמש דקה ומרפא
 בכנפי'. ואמרנו רמז כי כנפים
 של שמש הם אותיות שלפניו ואחריו
 והם ר' ל' ר' ת' ג' ת' והם בגי' אלף
 ר"פ והם אותיו' רפ"א ומסוגל לרפואה
 וליתן לנו פאר תחת אפר כשיהי'
 רעון הבורא כי מבואר בזהר במ"א
 קולין על זו השש ואין שנה וחודש
 ויום במאה זו השש שאין בו קץ
 ולעמים ידועים ביות'. ואמרנו רמז
 מ'ר' כי מי נח זא' לי אשר נשבעתי
 כו'. ויש כאן צ' כתיבות כי מי
 שני תיבו' או כימי בתיבו' אחת כי
 כתוב בזהר בשנת שש מאו' שנה
 לחיי נח נפתחו ארבעות השמים
 רמז על הגאולה וזה רמזו כאן
 בפסוק כימי נח הם השש מאות
 של נח והרי יש כאן שבעה על
 הגאולה

6 ח"ן כלרים מארמ"ו הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה

בגאולה זו. אבל יש עוד כאן כתיבה בשני תיבות ואין כאן שבושה והכל עלי בתשובה והנה גלות זה גאולה אחרונה הכל רוחו זיעקב כי בית שליטו מזדו והגלות הכנה לגאולה לבן מתחלה כשאתמה לו אמו ימים אחדי' סבר שזה הקץ ויברח יעקב אדה ארם וסם בשפתיו זורק נבואה באשר אמרו לו ורחל באה אמר לא עת האסף המקנה הי' נבואה קסנה שידח' עוד ויעבד ישראל באש' הימי' אחדי' ואח"כ נדחה עוד ובאשה שמר ואח"כ נדחה עוד שש שנים עד שאמר לו הבורא שוב אל ארץ אבותיך וכן הי' במלרי' נבואה העלה אבנביא נשמר ונדחה מקץ לקץ וכן בגאולה אחרונה ויעקב העלה כל סכ"ל' ואמר ותדד שנתו מעיני... ונדד אותיות ת' דוד שבהם העלה הנילוות כדאי' במדרש ואמר מעיני כי תיקון אורות עינים בעקודי' גקודים וברודים כי היו"ד והמים גברודים הם ל' ונעשה מהם ה' וא"כ ברודים הם אותיות כהדר :

יג עוד שם במדרש זוטא כעפר הארץ מה ארץ מכלה כל כלי מחכות כי כל מחכות שורשם מארץ ולכן נקראו הרים שהר זה סכה מזהב והר זה מכסף וכו' ולכן חוזרים לעפרם וכן כל האומי' שורשם גבראו בשביל ישראל ואלו לא גאמר במדרי' לא היינו יכולי' לאומרו שמדמה יעקב למינוק של מלך ושרי האומות לצוביבים ויקנה אדם לב ארץ כל העולמו' תלויים עליו ובתפלות יעמוד באומי' ורחם להעלותם והבל בידו :

יד עוד שם וכו' הי' לי לאלקי' שיחול שמו עלי מתחלה ועד סוף מפני שהוא כלול כל הוי"ה ככל בואות ירד וא"כ יחול השם מתחלת השם ועד סוף השם ואז ממילא יחול שמו עליו לעולם ובזה לא יחא פסול בזרעי כי ימק בשחשב בסוף המחשבה צעת השמישו מה שנשחלשל מהשחאל ילא עשו אבל יעקב שהיתה מטתו שלימה כי שמו עליו מתחלה ועד סוף ממילא אין פסול בזרעו ובזה מהוהן קושיית אור הסי' מרשי ז"ל ע"ש :

טז והנה יעקב צעם שימוש הי' מרבבה לעולם פליין ועשה יחוד שם לכן תיקף כשעשה יחוד נשיקין ברחל כמיש בזהר וחזר' רחל לבית אמה שמצ לבן שמ"ע יעקב כמו שמ"ע ישראל אלו השני תיבות הם יחוד כמיש בזהר וכן הי' זיעקב ומרומו בזה' הי' לי לאלקים שעי' יעשה יחוד י"ן הי' לאלקים עיי' ליי שהוא יקף בדרוב

אבל יש עוד כאן כתיבה בשני תיבות ואין כאן שבושה והכל עלי בתשובה והנה גלות זה גאולה אחרונה הכל רוחו זיעקב כי בית שליטו מזדו והגלות הכנה לגאולה לבן מתחלה כשאתמה לו אמו ימים אחדי' סבר שזה הקץ ויברח יעקב אדה ארם וסם בשפתיו זורק נבואה באשר אמרו לו ורחל באה אמר לא עת האסף המקנה הי' נבואה קסנה שידח' עוד ויעבד ישראל באש' הימי' אחדי' ואח"כ נדחה עוד ובאשה שמר ואח"כ נדחה עוד שש שנים עד שאמר לו הבורא שוב אל ארץ אבותיך וכן הי' במלרי' נבואה העלה אבנביא נשמר ונדחה מקץ לקץ וכן בגאולה אחרונה ויעקב העלה כל סכ"ל' ואמר ותדד שנתו מעיני... ונדד אותיות ת' דוד שבהם העלה הנילוות כדאי' במדרש ואמר מעיני כי תיקון אורות עינים בעקודי' גקודים וברודים כי היו"ד והמים גברודים הם ל' ונעשה מהם ה' וא"כ ברודים הם אותיות כהדר :

יז עוד במדרש ויפגע במקום. ברזל ברזל יחד וגו' אין סכין מתחדד אלא בזיך חברתה כך אין ת"ח משתבח אלא בחבירו' אמרו ברזל ר"ח ב"לה ר'חל ז"לפה ל"אה די בג' מחכות גשרשי' מג' אותיות הוי"ה כידוע בזהר והברזל רגל רביעי לכן נרמזו הגוף בו ולכן החברים כ"א אומר חבירי טוב ממני כמיש בכוד חבירך במורא רבך וא"כ כ"א כמו תלמוד לחבירו והם בענין מחבירי יותר מכולם וכעין תלמיד ורצ ומקבלין זה מזה כמו תלמיד מרבו. והנה זה לעומת זה הי' פוג ערשו ערש

ח"ן כרלים מאדמו"ז הרה"מ זצ"ר ע"ד הקבלה ד' פ

כידוע ילכן אמרו במדרש זכ"מ שנאמר לי הוא צפוי וצפוי לצול' כסגולה הלדי' שעולה ויורד בכל המרכבות כי והי' הוא שמחת פולם על ראשם כלול הג"ר הוי"ה ג' אמלציות. ליי הכה"י. לאלקי' הוא מלכות. וז"ש רש"י ז"ל מתחלה ועד סוף :

יח ועתה אסדר לפניך בקיצור סדר תור' הקדומה זו כי מתחלה מהשפוע באור המוקף נשאר כח א"ס מוגבל ובאפס מה ונמש' לנקודות הרבה ומהם נמשכין שלשהביות כמין ווי"ן זק מכת גדול אור הא"ס אז שהלהביות נעשה כחדא והלטרפו והן בקרום התורה וזה גווילי התורה ומ"מ רשימו הוי"ן נשאר והן השרעוץ. והנקודו' נשאר והן מאור א"ס וכשראה א"ס ז"ה שא"ל להיות ניכר כאן התורה אז חזרו אלו הנקודות שהם כוחות זלי סוף ונשאר מהם רשימו כמין נקודות כי כל יליאת לדיק מן העיר עושב רשם ונקודות אלו שהם הרשימו מכת זלי סוף הנקודות הראשונות שנשאר כאן נעשו אותיות התורה וההמשכות מהם הם הסגין ועיקר הנקודות שעלו למעלה מאיירם לזה הרשימו בצוד טעמים ונקודות לאותיו' ומזו האר"י ז"ל שאין טעמים ונקודות בתורה שלא ישברו הכלים אלא מאירין מרחוק. וז"ס התורה הקדומה באש שחורה היינו הרשימו מהתורה ע"כ אש לבנה שהוא מהקרום מהתפשטות כז"ל ובדאי' שאלו הנקודות היו מתחלה כאן ולא הי' ניכר התור' ולכן אמר ויקח מאבני הזקום שהוא הניתוק. וישם מראשותיו ואז וישכ"ב שהוא יש כ"ב. במקום שהוא שכבר נעש' כעין יש נגד האין הקדום :

יז ועתה אבאר המדרש באותו לשון אני פורע לבניך והי' ביום ההוא ילאו מים חיים מירושלים הוא מלכות כמה שממליכו' להבורא חלים וגו'. כמו שמבאר הינוק' בפ' שלח. והי' ביום ההוא יוסף. כנגד פיכת לי לקנות את שאר עמו כי הם שאר בשרו כו'. ואמרו ביום ההוא כי האומר אי אפשר אלא הוא בצבדו יוליא ויתן בתובה כי מורה שאינו בשרו ממש לכן יוליא. אבל בגלות מיוחד השי' אפנו דרך חורים וסדקים ולכן שמש דרך סדין והחורים והסדקים הם היחודים הנעשים מלרת ישראל והמטה ממולעת וקולים ומתוך הלרות מייחדים שמו ומגדל השיעבוד אי אפשר להיות היחוד בשלימות עד הגאולה ואז יקנה שאר עמו. אבל כל איש מישראל מוטל עליו לטהר הנוחשה בכל התפלות להיות שאר בשרו להבורא לעורר האהבה שלימה בכל מה דאפשר. והיה ז"ס ההוא יפפו הרים עבים. נגד שם הוי"ה שהוא חג"ט. והי' ביום ההוא יתקע נגד תיבות והי' יחי' הגאולה ז"ב :

יח נחזור לאות ה' כי הפי' שכתבו שם לפי' דמאמר אדם דאלילות הוא כפי הפי' שפירשנו שם. אח"כ עיינתי היטב הקדמונים הבנתי במאמר שארי בפירודא כי הדי' הניתוק הוא חורה ונק' פרודא.

יט וזוה תראה גדול כח הגאונים שכתב המאמר שהקלף הוא גוף הקדושה והרמב"ן השיגו שהגווילין אגב

ח'ן כללים מאדמו"ר הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה

הר"א שפירא שפירא בפנים ואמר שחזק נתיב הנעלם :

בב והנה המלבוש הזה בכללותו הגם שהם על ר"צ אופיות אבל בכללותו הם ר"צ אופיות עם ה' אופיות מולפך וכל אות כולל אריה והוא בני' שבית המתן לישראל ושבת נק' קודש המורה הקדוש' ונאמר כי קודש הוא וקודש בחכמה והמלבוש הוא נק' יהי אור שבני' ר"א ור"ב סידור ואור זה מתנוון בכל שבט על ישראל ונק' מאורי אור המעגלים בשבת ויחלבה לבך בראותך מה שמתנוון פליך בשבת קודש . מלבוש אופיו' בשלום וזו שבט שלום :

בג והצורה ב"ה ראה שאי אפשר באור זה לצרוא הפולם והיה כאן פסיקת המלבוש ולכן בהחשב ר"צ אופיו' עלו י"א אמריים י"א והם ר"א פנים ור"א אחר וכאשר מתחשבין ר"צ אופיות היו י"ג למעל' וי"ג עלו לאחור והא"צ האמצעי נפסק לשניים והראשי אופיות נשאר נקודים תחת הי"ג א"צ ורנלי אופיות ע"י צמוד חגין ונשאר חגין . ועליהם רמז בפ"ח ונקודים גדולים מחגין ולעיל כתבנו בזה ס' בני' בולגין שבולגיא הנעש' לאור מוקף נק' גבורה . וזה נק' בולגיא תקיפה שם בפ"ח שאין בכל הג' בולגין כמוה ומה למלס ונעש' פסיקת המלבוש ואפשר כי הוא שם הצבור' נק' שם מ"צ הנעשה לעליות כל עולם כדרך אש העולה ושם הראשון חסד שבגבור' והשני גבורה שבגבור' והוא שם קר"ע הוא פסיקת המלבוש וזה ה"י לחסד גדול שהוא יוכל להיות עולם . וי"א בשם חסד' והרי קרא לוי' רוח פסקניות. ומ"א כתוב שהוא אחריו' דאלקיי"ו

אבן כתב הוא דקדשי הובא במג"א שלכות תפילין ובאמת חלו הבוילין היו גוף הקדוש' ולא ניכר החורה וזיה לאחדים עם הנקודות שהם שארית המור' אלא שפ"י החורה נבגלה כאן החורה והמאור אפי"ג דא"ה לא חזי מזלי' חזי והמאור שבו החזירו לחוסב :

בז וז"ש ה' מלך גאות לבש הוא השעשוע ראשון אבל פדיין לא ש"כר עד שלבש ה' בניחוק דילי' זאו נעשה עוז שהוא המור' ולכן אמר פ' פעמים לבש :

בא והנה זה המלבוש הנעשה מהאופיות המורה נקרא שם לא ספר והמור' היא החכמה ש"ז ה"י במחשבת הצורא וזה היו נכללים כל העולמות במחשבה וחכמה בני' גל"ם והחכמה נקרא יו"ד כי החכמ' קודם לכל וכל מה שאדם רולה לעשות הוא קודם במחשבתו וממנו עושים מה שעושים וכן היו"ד ממנו עושים כל אום . ולכן כינוי יו"ד יאחה וגלס כי מגלס החכמה עושים מה שרולים וכן באדם יש שכל הגולם הכולל כל השכליות אך מה שרול' לעשות ע"י כח המזייר לז"ר השכל לזה הדב' וזה כח המזייר פול' בחכמ' וכשכח המזייר יולא צורא' איהו מזייר כל השכל רק מה שלייר ממנו הוא נכלל בו . ולכן הם לפעמי' נקרא' החכמה והמזייר תרין ריעין דלא מתפרשין ומ"מ חכמ' גדול' יותר ויותר מכל המזייר וזה שגלטייר החכמ' בהמזייר הוא כעין ציון ונקרא נתיב נעלם וזה ה"י כאן שם המלבוש . וכל המורה הקדומה שם לא היה אלא בהסתכלות בישראל שלבש נחנה המור' ולכן ישראל' שם אופיות י"ש ר"א שזה כללות

ה"ן כנלים מאדמ"ו הדר"מ זצ"ר ע"ד הקבלה ה פ

כד וע"ז המקום הנשאר לתחת
 נאמי ויהי אור כי כצ"מ
 שנאמר ויהי האור או שמחה
 כי הרי ה' כאן למלוא וחזרה ת"מ
 ה' שמחה שיהא כאן מקום לברוא
 עולם והנה הלבוש והרושם מאור
 א"ס שעלו הניחו כאן רושם ומאור
 א"ס נשאר רושם אור ומאורות
 הנק' בשם יו"ד ונקודה נשאר יו"ד
 ונעשה לירוף או"י שחינה כמו אור
 וזה מהאור לכן זה השיר שנשתייר
 כאן הם כמו אור נוקבא נגד עיקר
 האור שעלה שנקרא בשם ישראל
 זכר וזה הזכר שנשאר הוא כחין
 שירין דנקבה מהזכר הנק' שארית
 יעקב או שאר ישראל שכתבנו בלות
 ס"ו ולכן בני' ויהי אור יו"ד יו"ד
 או כזוה"ר כדאי' ב"ת והיא רחל
 שנק' כנסת ישראל שהוא זיווג
 לישראל שעלה וו"ש בגמ' כנסת
 ישראל יהיה בן זוגך והיא האספקלרי'
 שאינה מאירה אלא מה שמקבל
 מהאור עליון והנה כאן הוא מקום
 י"ג א"ב ובמקום ישראל י"ג א"ב
 והוא סוד ה' אחד ושמו אחד
 וסוד ה' אלקינו הוא מה דאשתאר
 והוא ה' אחד והכל אחדות גמור
 ולכן הרי"ת י"א י"א הוא ק"ב אותיות
 והכל ביחוד גמור :

כה ולכן כתבו הקדמונים על
 המקום הנורא הזה ה' אורי
 [י"ל המדרש] אורי צר"ה וישפי
 צויה"כ כי אורי הוא אור י'
 שהוא אור הקדמון והוא נוק' כמ"ש
 בלות כ"ד וראש השנה הוא ראש
 הגוקבא כידוע וכל ההתחדשות ברה"ק
 נעשה באור הקדמון הזה שהוא מחדש
 בכל יום מ"ב ומכ"ש ברה"ק. וישפי
 צויה"כ כי כתיב כי הלבישני בגדי ישע
 ומציל לדקה יעטני כי הבגדי ישע הם

המלבוש ומציל הוא החלי מלבוש התחמוץ
 שעלה והלביש החלי עליון ועוסה אופו.
 והנה במציל הוא ע"ב זגים ורמונים
 שהוא הטלית בלילית הידוע ולכן
 הוא הלדקה כי החלי מלבוש התחמוץ
 מרומז בשם ו"ה והעליון צ"ה כמ"ש
 הקדמונים וה"ה הוא עולם נוק'
 נגד י"ה המקבלים ממנו וו"ה ידוע
 שהוא נגד מה שהקב"ה שש ומתפאר
 בגוונים ממעשיו הטובים ועיקרם
 ממה שאנו עושים בדרך לדק' לא
 לשום כיוון אחר והיא הנקבה אשר
 תסובב גבר במציל לדקה ואנו
 משתעשעים במה שאנו עושים שעשוע
 להבורא צ"ה וזהו שום אשים צ"ה
 כחתן יכהן פאר וזהו לבוש הטלית
 ששולחת הכלה להחתן ואז הכלה
 תעדה כלי' שנעשה הכנה לכלי'
 ומתפארת בנתינה להחתן :

כו והנה כתבו שהאור קדמון
 עדיין לא ה' ראו' לברוא
 בו עולם ושלחה ה' יוד דס"ג שבסוף
 המלבוש [בקרום האמלעי הנזכר בלות]
 הארה לא"ק. ואור הקדמון הזה
 הלך ללרדים מפני שאור ה' יוד גם
 נגדה וקמטה האור מקוק האמלעי
 בקרום האמלעי הנז' בלות ה' ושם
 ענו שבו מחדש בתוך חגט הא"ס
 שיולא משם לעולמות ככ"י :

כז ולהעמיד אפס מה צוה הנה
 אמרו ראה הקב"ה האור כי
 ט"ב לבגונו. מפני הרשעים ונקו
 ללדיקים לעיל. רמזו כי עלו משם
 ס"ג אשר ממנו הארה לסינים שצולס
 ודינין מתערין להיות שבר ועונש
 בבחירה זרעון ולכן נשאר ה' יוד דס"ג
 דמילוי מבלי סיג שלא להגביר הסינים
 ושלחה הארומ' סיטו המחשבה שיכ"י
 סיגים בעולם והי' זה מיוז מילוי

10 ח"ן כלרים מארמ"ו הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה

ליוד דס"ג שתרד בעלמ' ועיין בלות
 כ"ז ובכה שכבר נהמעט הכח האור
 אז ונגנו וגם בכה מילוי יו"ד שהם
 ו"ד והמילוי הוא גימ' אלקיים ונעשה
 ממנה לירוף ד"ו פרזופים ונכנס
 הוא"ו תוך הד' ונעשית ה' וברלון
 השם נתכנסו אל"י כל היודי"ן מרשימו
 דהלבוש ובהחזרת היו"ד למעלה הניח
 בה רושם מאור חוזר כי בעת
 שמתפשט האור הוא אור מתפשט
 לבלי סוף אבל באור שהוא חוזר
 אינו מניח אלא מה שמניח בחזרתו
 א"כ הוא בכ"מ הוא כח מוגבל ונק'
 דין כל אור חוזר ולכן בחזרת היוד
 והניח אור חוזר בודאי שעולה עמו
 רשומין דיוד ומה דאשאר הוא אור
 פ"י שהי' נק' רק שירי"ן באור
 חוזר שירי"ן משירי"ן כמו דא"י במדרש
 גבי נעמי ולכן הכל נק' בשם אור
 חוזר שהוא אור אחוריים נעשה
 מאור טהירו שהוא פרגוס ואחוריים
 מאור שיהי' בו מקום לבחירה ורלון
 וזה מקום העולם :

והנה מזה הה"א שנשתאר כאן
 ה' זעירא דה"צראם נתארך
 הוא"ו בהרלון האלקי שיהא מקום
 למקום לקוף של שק"ר או למחור
 לקדושה ולכן נאמר בה אחור זקדם
 לרתי הוא תמונת הזי"ן שצקוף
 שהוא בשני פנים לאחור וקדם ותשת
 עלי כפכ"ה הוא הדל"ת שעלי'
 שנתעגל ככ"ף והה"א של כפכ"ה
 הוא הרושם הנשאר מ"ה כן
 קבלתי מקלטה ממור' והנה
 הקוף שנתחלל בגי' מקום והוא
 המקום של עולם ונק' חלל שנתחלל
 מאור ונעשה טהירו ככדור והוא
 ענין כפיגול שאין לו מקום לנות
 רק הוא ברלוא ושוב שיהא שבר
 ועוגש וזה הוא הפיגול בנו רביבוע'
 מחלה

ה' אחרונה כי מלוי בגי' אלקים כידוע
 והוא בלי זוג רמו לשיהי' אח"כ עולמות
 נפרדים וא"כ אור הקדמון הלך
 ללדדים ונגזו ללדיקים בקרום האמלעי
 הנק' לדיק ויסוד שהוא משמש לע"ל.
 ועיין לקמן אור כ"ט :

בח

ולהעמידך למה בקרום זה
 הנה אלו הג' קרומים כל
 קרום בגי' שמ"ו רלון' והנה כל
 רלון הוא בסוד תלת רישין דא לגו
 מדא ולעילא מדא שעולם שלמטה
 מסתכל בשכלו המוגבל ובשכל עילתו
 ובהבדל בינו לעילתו וכן הרלון עליון
 הסתכל בעלמותו ובעלמות שיברא
 בסוף. וההפרש. והוא כעין התלת
 ראשין והקרום האמלעי שהוא השכל
 בלי סוף ובסוף ולכן ממנו יולא
 חוט בלי סוף וסוף ולכן נק' חוט א"ס
 כלומר שהוא חוט כמו בסוף ואפי"ה
 הוא בלי סוף כח מעורב כרי שיהי'
 כל העולמות דבוקי' בא"ס וכ"א
 יקבל כפי כמו ובו החיות רלוא
 ושוב ולכן נאמר שנגזו כאן האור
 קדמון ויולא מעט מעט לע"ל ובאלו
 התלת רישין שכתבנו עיין בראצ"ד
 לס"י בהקדמתו דף א' :

בט

והנה הגם שאור א"ס נגזו
 מ"מ נשאר ממנו הארה גדול'
 וא"א לברוא בו עולם ופי' כי מפני
 האור הגדול מה שיובראו יכירו כבוד
 מלכותו בהכרת ולא יהי' שבר ועוגש
 ו"ש שאין פדאי לרשעים להשתמש
 בו היינו שבדאי א"ס הי' רלון
 הצורא הי' יכול לברוא ברי' כזה
 שבכ"ז יהא יכול לחסוא אך שבע"כ
 יהי' פגם גדול לכן סילק זה רק
 ללדיקים והוא כענין שכתבו שקודם
 שאדם חוטא מסתלק ממנו הנשמה
 הקדושה שלא יפגמה ולכן כיון שעדיין
 ראה הסי' שאורו גדול רמו עוד

ח"ן כרלים מאדמ"ו הרה"מ זצ"ר ע"ד הקבלה ו 11

א"י ק והמסוה משה שכה זה המאמר
זוהר והשיג על הפי' שלא כדת :

לב והנה המלבוש בגי' אור פר"י
א"ל שהוא אור וכאשר עבר
נק' פני אל להורות על שפנה אור
למעלה וזה עיקר שם המקום ולכן
כשפניו נפני גשאר באחור שהוא תרגום
כאשר מרע"ה אמר הראני נח את
כבודך הוא המלבוש לעמוד על שורש
התורה כי ר' יוחנן קרי למאני
מכבודותא כי זה כבוד עליון למלך א"ל
לראותו פרום רק בלבוש התורה
שע"י מחגלה האור הנשאר בפני'
צ"ה ונק' כעין שלוחים שע"י נשלח
האור והוא הנק' מס"ט שאמרו
בווהר שרל' לראות ונקרא שר
הפנים ועיין באת ג' והוא הכרו"ב
שהש"י רוכב עליו ומשוטט בעולם
והש"י אמר ופני' לי' ירא' הוא
אותיו' זה השם מפני שלא הי' כהן
וזה גרם בהסתרות פני' כמ"ט בגמ'
שאלו הי' כה"ג הלא ביוה"כ עולה
ומשיג שם בדוגמת מיכאל הנק'
באת כה"ג וישעי ביוה"כ , והשם
מרומו צפ' מי כמוך צר"ח שהוא
הע"צ ובו מרומו מיכאל . ועל יעקב
אין כאל ומי כאל ישורון ואמר
וראית אחורי הייגו הטהירו שהוא
האחוריים של אור עליון ומ"מ הוא
הפנים של כל עולם זו"ש בוהר
וראית אחורי ופני דהיינו שזה האחור
להעליון פנים הוא לכל העולם ואין
נביא קם כמשה :

לג והנה כשעלתה היוד ואמרנו
שהיא נשאת על הטהירו והי'
כלול בה הרשימו של חלי מלבוש
מעורב מרשימו אור א"ס שבהם
מהם נעשו עשר' כדורים דאדם
קדמאה סתמו המקיפ' הטהירו
ועליהם

מחלה שנתפלג לתרין סטרין שיהא
מקום למקום שכר ועונש בחירה
ורלון וזה הוא הפ"ל שגי' חיים
כי הוא חיות כל העולמות שבעבורו
נבראים והקו"ף אותיו' פו"ק שטיקרו
נעשה מאור חזרת היוד ומ"מ היוד
חופפה עליו ונעשה יו"ד קופי"ן
וזה הוא שם הטהירו שכתבו הקדמונים :

לד ועיין זה היוד שאמרנו
שחופפה על הטהירו הוא
ענין שאמרו שהיוד בלאתה מהמלבוש
עליון לא רצו לקבלה מפני שכבר
נתגשם וגם כדור הטהירו נסגר
בעד' הכל צרלון הצורא צ"ה שיהא
היוד ממוצע שהשכל לעולם ירד
לעולם שיהא כח בלדיקי' לאחוז
בא"ס צ"ה וזה נק' שהקוף התחתון
מהיוד נעוץ בטהירו וזה הטהירו
נק' קוטר' מלשון עשן (וכמו שבעשן
נתקשרו הכוחות שהיו מקודם בכללותם
גם כאן נק' קוטר' לשון קשר
וזהו קוטר' בגילמא שהקשר הזה
הנק' בגולם נעוץ בעיזקא ולכן בכל
מקום תרגום עשן קוטר' והנה
ע"שן כולל ע"ולם ש"נה נ"פש שהם
נקשרים בולם (כאחד) כמו שבעשן
גשאר כח האור והאש אלא שאינו
יכר צו ולכן בהגיע נר לעשן
אז נר התחתון נדלק הוא מכת האש
הנשאר צו כן כאן הוא קוטר'
בגולמא שאין יכר צו הגוונין ונעוץ
בעיזקא היוד הנ"ל שהוא חופפה
עלה כי יוד נק' עיזקא כזכר
בתיקון ה' בראשית וגם היוד זו
דרש האר"י ז"ל אחור וקדם לרתיני
אך כיוון שהיוד דבוקה בטהירו
והגוף נעשית ממילוי היוד נדרש
גם עלי' ומכאן תדע מה שכמה
פעמים מתחלף היוד בקוף באותיות

12 ח"ן כלרים מארמ"ו הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה

ועליהם ובניהם מקיפין אויר קדמון
 ולהבין איזה דברים. כי היוד הקיף
 זביבז במחשבתה היאך יבראו העולמות
 בטעירו שהוא המקום והיאך יכנס
 בהם אור א"ס להחיות' ובמחשב' זו
 פתרשמו כל העולמות דהוויין ודי יהוויין עד
 פולם האלק' השמיני אשר עליו מרמו
 הרשבי' צוהר ויקרא עוד ינובון
 בשיבה ע"ש: והנה האו"ק שם שלו
 עשרה ממי' כי מס המילוי לא
 אשקני לעולם יורה שא"ס ב"ה לא
 אשקני לעולם והאדם קדמון שם
 שלו עשרה יודין כי היוד מילוי
 גימ' עשר כמו השורש עכ"ז נשתנה
 לסודות בו איזה שינוי ומ"מ שומר
 השורש שלו במספר ודע שכל שם
 מאלו לפעמים אומרים שהם יוד
 לפעמי' הם י"ג כמו שידעת שכל
 עולם הוא בסוד עשר ובסוד י"ג
 מכילין:

צד

עוד ראה המאליל עליון
 לעשות חיבור מהעולם המלבז
 לטעירו עשה שהחיו שהוא סוף
 כמלבז עשה אותה גדולה יותר
 ששוליה יתפשט למטה לטעירו
 והוא המרשס רשומין כמ"ש והחיות
 תי' וע"ז נאמר תי' תחיה כל העולמות
 זתי' תחיה כמ"ש בצוד ה' ממי'ת
 ומחי' כמ"ש שיש ממולע בכ"מ בין
 עולם לעולם והנה זה החיו היא
 הממולעת ולכן בקשה לברוא בה
 העולם כי נק' בה הקב"ה תמי'ם
 בהלטרפו' המ"ס והיוד הנ"ל ברות
 הקודס והקב"ה השיב מחמת שבירידתה
 היא תי' תמוחה ועתידה להיות כן
 לא יברא בה ואבאר אי"ה: והנה
 בליטון ירכותיה שהוא כעין מיחה
 וירידה לטעירו בית' משחוממת על
 אור ו"ה שהי' במקום הזה כנ"ל
 ברות כ"ה ותימא היכן הם זה

ל"ה והנה החיו זו היא שאמרו
 עלי' צוהר תי' רשום לפי
 וכן בכל המלחמות שהוא חזק של
 כל דבר והנה אמרו תי' תחי' תי'
 תמות כי כתיב כולם אהובים וברורים
 היינו כי כל פמלי' של מעלה שלום
 במחנותם וכשיהי' עובד לריכי' כולם
 להסכי' שאפי' מלאך רע יענה אמן.
 וכן להיפך תי' והנה תי' לשון
 חות דרגא ולכן הוא עיקר החי'ם
 וכשהוא' צי'ת של צוה שהוא החיות
 נהפכה למספ' תי' ע"י החי'ם וכשנרדף
 להוות

להוות החיי' לריכה החיית' להספי'
 ומהפך החיית' לתחייה וכשחזו להיפך
 המים שהוא החיים שאין לה השתנות
 כמ"ס ברות ל"ג ולכן אמרה המים
 כי יצרה העולם שאני אות אמת
 כי כל אמת הוא בלי השתנות והקב"ה
 השיב שא"כ לא יהי' מקום לשקר
 ולא יהי' שכר ועונש וגם הואי'
 הוא האות אמת שהוא ליגור הגדול
 המצריח מעולם לעולם כמ"ס בזהר
 על מה שאמרה רחב ונתת לי
 אות אמת לריכין להסכים לחי'
 תמורת ובוה הבין מ"ס כי הואי'
 תי' הקיפו למים לכל הדרדי' להביא
 המות כי כל החיות הוא במים
 כנ"ל והכל נרמו צמחלת הבריאה
 והמים אינה רולה עד שלא תהי'
 מוקפת בלי סיגור וכשיש מליץ א'
 מני אלף יחי' :

לח והנה ארמונו לך היום יום
 יו"ד עבת כי כתבנו במ"א
 כי ט"ב צ"ת באת צ"ש נשא שאמר
 בזה"ק נושא עון חמימתא והוא
 לכוון בר"ת הישיבה ש"פטינו כיצראשונה
 שהוא שכי' שבו נכללים כל החמדו'
 ותאות וכל הבלבולי מוחין ומחקי'
 בר"ת ויועלינו כצמחלה שבשם הוי"ה
 שהכל נתהווה ממנו נמתק הכל
 כדאי' באדרא . ויש בודאי' במודש
 הילוך אחד כי ניסן חודש ראשון
 מלכות ר"ה למלכים עד החודש
 העשירי באחד לחודש נראו ראשי
 ההרים כי ראש הר הוא ק"ד
 אוחיות שקודם להר ונתגלה הרלון
 והוא יום ששי דמנכה שבו הדריק
 נתגלה ולדי' גי' ק"ד כנ"ל והוא
 ראש הר שרשב"י פ' פנחס אמר
 שנתגל' ולסודות שכל ההרים הלוקים
 הקשי' הם ברלון הבורא צ"ה ובשער
 לחודש הוא יו"ד שצו"ד הוא קדקד והגם
 שגי' יחמק הכל ברלון הבורא להמתיק
 ובו סמך מלך צבל שמצלבל השכל
 והוא צגי' ד"ל שם שהקב"ה בוכ"ה
 ומוריד הדינין לימא רבא וממתיק
 ולכן צבל הוא שש"ך וזה רמוז
 במגיל' בהספד שהוא ה"ס פ"ד
 להמתיק הדינין שהי' בהעדר הדריק
 ולכן

לן כתי' כה הברכו את צ"י כי כל
 הברכות באים מעולם המלבוש
 שנא' יברך את עמו בשלמים וכול'
 נקראו בני ישראל שציקר ישראל
 הוא המלבוש כנ"ל והנה סוף המלבו'
 הוא אות כ' ואות ה' של הוי"ה
 שהוא בסוף המלבוש הוא כ"ה שמס
 יורדי' הברכות ע"י הכהני' שצכללותו
 מרכבה למיכאל שעולה למלבוש כנ"ל
 באות ל"ב וישעי ציוה"כ ולפעמי'
 כשמלטרף הה' של ו"ה שעלה הוא
 שם כה"ה ולפעמים כשמלטרף תי'
 של סוף המלבוש כנ"ל הוא שם
 כה"ת ולו יקתת עמים :

לז ובתוך הכנה זו ירדה הגיל
 צמח הה' שורשה וה' דסוף
 צ"ן שכנגדה לפהירו הגיל וגילה
 ברלון הבורא ונק' אד"ק שהוא שורש
 לכל העולמות ועיין בקדמוני' האריכו
 י"ה וכתב הארי' ז"ל ששם של
 הא"ק הוא לדי' ויש בו יו"ד לדי'

ולכן בק"ד זה רמז דהצ"ה וראה
 במפתח של רשעים כמ"ש אנכי ארד
 פתך. כי אנכי הוא הכתר א"נ"י כ'
 והוא גי' כסא ואמר אר"ד כ'
 האר"י ז"ל שהוא א' ר"ד כלומר
 שהאלף ירד מכסא ואז יד על כס
 שמלכות שמים מתכסה בכיווין
 רבים והין נראה מלכותו שמושל
 בכל ולכן אנכי אעלך אנכי הוא
 ק"דק"ד רלון שברגון ככ"ל. וארמו
 לך עוד כי ירדת אנכי מרמו
 לגילוי חלקות אני היא ואותי'
 שאחר אנכי הוא המתחלף לאותי'
 בסל"כ והוא בגי' יצ"ק ולכן אמרו
 בזהר שכל שמהן ירדו כי ידוע
 שזה נכלל כל שמות המרכבה ה"ה
 הו"ה אדני חלקים ואמר גם עליה
 ידוע בשמות שובבים כי בשם עליה
 עולים כל הגילולות. כי במחשבה
 איתברירו ע"ש ורמו כי כשהשם
 אנכי עולה לאותיות הקודמים לאנכי'
 הוא אמ"ט שג' ס' שיעלו בס'
 רבוא בשמות המרכבה לס"ר ומרמו
 לאתפרא דששים ושש הרמו בזהר
 שבו נכלל כל הגאולות צ"ב :

ל והנה זה הלד"י שאמרנו שהוא
 בגי' ק"ד הוא הרלון והוא
 נק' אר"ק בזה"ק ולפעמים נק'
 לדיק והקוף מלטרף לדלי"ת הוא
 קד"קד ככ"ל ונראה ששמו לדיק ומפני
 שהכתר בגי' חצ"ד והס' ב' אותיות'
 יו"ד שבחמה ונ' שפרי ביל' ונעשית
 טרת צ' בזה העולם ולכן שמו
 מורה על העולמות שילאו ממנו כי
 זה כל רעום והנה זה הדלי"ת של
 לדיק מרמו על המ"ס שכתבו לעיל
 שהוא שם האויר קדמון כי י'
 פעמי' ד' הוא מ' וא"ק זה הוא
 כולל כל הד' עולם כי שם הא"י
 הוא מ'. ושם הא"ק תפוח הוא

יו"ד ושם הספירו ושם הא"ק לדי'
 והוא הכולל כולם וע"י יורד השפצ
 והקב"ה יורד ממדרגה למדרגה
 להשפיע ועל"י אמרו על עמוד אחד
 עולם עומד ולדיק שמו זה סוף
 עד סוף כל העולמות בלדיק זה
 נגזו חוט א"ס שכתבו שרמו שהשפצ
 כלול מסוף וצ"ל סוף עד שצולס
 הזה כמו חוט השדרה שכתבו בפירושינו
 לתיקוני' שהוא לשון שמסדר השפצ
 ממות דרך כל האיברים עד ברית
 המעור להשפיע. וראה עד היכו
 הדברים מגיעים שם הלדי"ק או
 לעלות לקדושה עד רוס המצלות
 או להיות כקוף בפני אדם וקוף של
 קר"י כקוף של שקר והנה לירוף
 זה של לדיק שאמרנו שהד' מתחלף
 במ"ס וע"י ה"י כל ירדה ובריאות
 עולם שזה רלון שיהי אדם
 שיהא הכולל כל העולמות
 ובספר החמונה יש שהדלי"ת הוא
 בספ"י החסד שהוא ח'ס"ד כי הדל חין
 לו להשטן ועומד על רגל א' ומביט
 לעשיר ליתן לו והוא החסד המתגלה
 בלדיק והוא החסד שבראש הכתר
 כידוע במקובלי' ולכן רמזה התורה
 ביציאת יוסף מצית האסורים להפגלות
 לעולם שהוא עלם המרכב' של הלדיק
 הג"ל והתגלותו ה"י ויהי מקן והנס
 חירק של המ"ס של מקן מושך
 יו"ד כידוע למדקדקי' וא"כ הוא
 כאמרו מ"קן שהס' כסדר אל"ו הד'
 עולמות אר"ק. ואר"ק סתימא וספירו
 ואדם קדמון שפ"י ה"י שנתיים ימים
 דהיינו הירידה ממדרגה למדרגה עד
 שצא לפרעה שהוא גילוי חלקות
 וחולם הוא הכתר ואלו היו שורש
 לארבע אותיות' הו"ה והקן של היו"ד
 עולם המלבוש ולכן כשאנו עוסקים
 בכל הקבלה מא"ק ולמ"ס כבר הוא

ח"ן כרלים מאדמו"ה רה"מ זצ"ר ע"ד הקבלה ח 15

בגד מלכותו או כשמלטרפין עולם המלבוש עד עולם כבר נקרא אדם קדמון דבריאה ומותר העסק זאין לנו כלל עסק בנסתרות. ויש אומרים עוד כי עיקר אדם דאלימות הוא זה הכ"ח שלמעלה מהג' פרגודין שכתבנו לעיל ומותר לעסוק בכל זהנה בחלם זה מרומז הנחלה מבוהלת זגרים ירידה אבותינו למלרים והגלות זלכן צאלו שני האדרות מקן ויגש אין בהם שם הוי"ה כלל ועיקר כמו צמנילה עד לישועתך קויתי ה' שיחלה שמו של הקב"ה וקאי על מלך המשיח ע"י שיחלה השם צ"ב. זאני מודיע שצלמדי צם' הסמוכ' הוי' מדומה לי שהסמוכ' הראשון הוא מר' ישמעאל כה"ג אצל סמוכ' צ' וג' הם מדורות אחרונים ואין לסמוך עליהם. ונלטערהי בעלמי להוליא לעו על ס"פר קדוש עד שהאיר השם עיני ומלאתי רמזים צהם ואח"כ הוצא לי תמוז' א' בכתב והי' כהוב שם כן להדי' ודעהו:

לפחות ולא הי' שטר ועונש כלל והעמיד הבוצ"ה שיוקדם ואח"כ ינלחני אדם. וכ"ז הי' במחשבת הצורה דבריאה והקדי' אור לחושך ואח"כ יתברר ויתעלה גם החושך לא יחשיך ואי' לעמוד על מתכונת העליון שיהי' צבירור עד שיהי' ואיך יהי' התיקון צשחיתת המ"מ. וזה שתיכין להפרע מן הרשעי' ולימן שטר לברר האור מהחושך וחט אדוה"ר וקין והבל לפי הכוונה הכל הי' צע"ש וכן יש דעת צמדרשי' והכל הי' הכנה לעולם וכן אמרו צונה עולמות ומחריבין ר"ל שהי' צונה גם החריבין צהצבונות גדיל מה שאי' לדעת להשיג איך הי' צונה צכוונה וכאלו אחר יד ילאו בלי מחשבה כי לא מחשבות מחשבת הצורה וכענין שהוא צשורש הבריאי' כן אח"כ ילאו כל העולמות והקליפה לפרי וחמרא צדורדי' וזה קיומן:

מ והנה בענין השצירה איננו רולה להתעסק מטע' הכמוס אך זה לריך למודעא כי נמלא צספרי' משלות שהי' לריך להיות קדום כקליפה לפרי כחמרא צדורדי' להפרידס כמו ניולין היולאים מפטיש בלי כווכ' אל תשמע כלל צפשוטה כי הם דברים צדוים צחק הבוצ"ה אלא כל המשלים צקדמונים צרי זה צא ללמד ונמלא למד ועיקרם הוא שאמר הסג' והלא צמאמר אחד יכול להצראו' והי' צלא פסולת אלא שהקב"ה רלה לזכות ישראל לצבדו צבחירה ורלון והי' לריך להיות שורשי עולמות כמו שהקב"ה הקדי' הילה"ר צאדם דאי לא הוי מקודס צנפש מאדם הרשע ערוס לא הי' מקום

מ עוד מ"ש שם ועזרא לא ידע וטעה הגמרא אמר' ראוי' התורה להנתן ע"י עזרא וחיו ליטנה צטעות ואס לא ידע הי' לו ללמד מתורת משה אלא הענין שהקב"ה הפיל למטה שיהא טעות בכל המדות וגם מדת מלכות נפל וכתיב אחת מהנה לא נשברה פי צאמת כל ישראל הגם שנופל מהם כל מדרגות אהבה וכל המדות מ"מ נשארת באמונה שעל ידה האדם אח"כ עולה ממדרגי' למדריגה ואס האמונ' לא נחבטל כלל אי"כ לא הי' עלי' שטר והקב"ה רלה להיות גם עלי' שטר והולך להיות צה המעטה וביטול מה עד שיש אפי' מלאכי' שפועין ואומרי' אין לריכין למלכות שמים וממילא הוא למטה כן צארן פרעה

כמו שכל הלדיקים דואגים כמ"ש
אל תאמן בעלמך ודואגים שמא יגרום
החטא ועושים גדרים וסייגי' עד
שהקב"ה הלביש אותם המחשבה וכמו
שנבאר בעז"ה וכן שמעו בני הים
שהגם שמהפשטים בלי סוף אומרים
לדיר במרום ה' והוא גבוה עליהם
ונותן גבול לים ותלו' במאמרו
שלא יטעו ויסברו שיכולים לשפסף
עולם אלא להיות אדמותו עליהם :

מג כתיב כי לא בחיפזון תלאו
כי ענין הפחיתות מורה שיש
לו כח בפ"ע כי כשארס לריך
למנסיג א"א לו לילך רק כמו
שמכסיגין אותו ולהן הנחלה מבוהלת
ראשונה היא שאמרה אני אמלך
ויהי' זה באיזה לד מה אכל התיקון
וא אמלך הדר שמהדר הכל
להקב"ה ויודע שכל דיבור ומחשבה
הכל מה' ולכן אמר הכתוב שיהי'
לזכרון בין עיניך שיהי' תורת ה'
בפיך והדר הוא שדר תמיד בהקב"ה
וזה מתגלה בר"ה צבריאות אדם
בעולם התיקון ולכן קצבו והופע
בהדר גאון עוזך כי זה כל כבוד
מלכות שמים ובי"מ עדיין לא תקנו
לגמרי היו לריכין ללאח בחיפזון
ולימות המשיח יתקון לגמרי ואז אלא
עולמות החפזון יתבטלו :

מד והגם שעשאו למזרים כמזולה
שאין בה דגים וזה ה' בכת
מדת ארצ"ה שהוא ארבע צ"ן שגי'
י"צ"ח ק"ץ ח"י שנטלו משם והוא
בדעת שהוא כל חיות [ח"ש ולא
טור כל ירק בעץ י"ר"ק אומי'
קרי ממנין ח'] ולכן מיהרו ולעקו
שיסיר החיות הזה וזה לא נשאר ארבע
ח' מאחדות הבורא וילאו כל הגיטות
וגמרון ה' במכת בכורות שה' במלאך
ידידיאל

פרעה ורג והאריך בזה בצרית
מטמ' ואמר בגוים ועשו בהם כרלונס
דהיינו שמדמים בעלמם שיש להם
רעון לעשות כרלונס ובאמת כ"ז הוא
ברעון הבורא ומ"ש בחיקויים שנתנה
בהם הרעון ות' איש רעשו הכל
ברעון הבורא והש"י נתן כן שהם
יצאו גם כזו הטעות וכן כ"ג בתחלה
הלך לחרוב הבית והב"ק נשמע לו
וכמו ששמע מאחורי' מפי נביאי ה'
ואח"כ השיאו זדון לבו עד שאמר
אדמה לעליון והלא היה בכל רבחה
שהוא הכתר עליון וסבר שא"ל לכתר
אחר ועיין באות ל"ח ולכן נכתב
בתורת אמת ע"י משה שאין בזה
מיתה והכל בידי הקב"ה ומושל
בגוים אלא שמתחר עלמו ונופל
לפני' על עולם א' רוב קוצה
אור עד שנתמע' המלוכה ואמר
ואני אמלך וזה שכתב עזרא סוף
הנביאי' שיהא יכול להיות סעו'
שגם הכא היא מיתה ח"ו ובאמת
גם עזרא ידע ויש בה ירידה הרבה
כה לדעת כמה מלאכים ואדם על
ארץ ולהיות לנו שכר בזה והרי
שמואל הקטן תיקן ברכת המינים
עד שיתוקן לימות המשיח צ"ב :

מב ובה תבין מה שאנו מקלסין
להבורא כמ"ש המים התחתונים
בצ"כ"ים והוא ר"ת ברוך כבוד יהו'
ממקומו שרלה הרעון התפשטות כליו
לעולמות התחתונים שיהיה בצמירה
ורעון שיפצדו להש"י וזה נק' ז"א
שיהיה לפי מדות אדם והיה הכוחות
ההם בשחד שלא יפול עליהם גם
טור פשוט ויטעו לומר אלא אמלך
והי' אומרים בכל עם ברוך כבוד
ה' ממקומו דליכא דידע להבורא ולרמות
ל נשום פנים ואופן והכל ברעון

ח'ן בלרים מארמ'ו הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה פ 17

מז ואגב אבאר לך כלל אחד בזה הפסוק שדרשו זה ניסן ואין אחר ניסן ואין מעברין ביום למ'ד של אדר שכיון שהמלוכה כבר הכינה עלמה ליחוד אין לבטלה ועין בזהר בשני מיתת נדב ואביהוא ולכן אדר הסמוך לניסן לעולם חסר כי כיון שמגיע יום למ'ד למלכות שמים א"א לעבר החודש ומהו הדג הקביעות שהוא דוקא בימי החורף וגם מחמת הגלות א"א להיות תשעה באב שלא ישלטו הקליפות ביותר וקבעו ביום פסח להמתיקן בחירות ובזה יתברר לך כל הקביעות :

מח ודוגמת החיפזון הם נשמות היולאות לעולם קודם זמנם שהזהר מנגן שהם דוגמת אלו מפני שסוברין שצידם לעשות צעוה"ז מה שיחפלו אבל הנשמות הקדושות אינם רולים לבא לעולם עד שצ"ע מולד הוא דוגמת שרול' לדור אלל הבורא מפני שידע שהכל ברשות הבורא ודבר זה מענין הדר כזה תמלא בפירוש הפרא דלנישנא דק קר'ד סוף ע"א :

מז נחזור לאות מ' הגה בודאי הרלון הי' למליך אותו וליתן שבר טוב מצובה שזה טבע הטוב להיטיב וזה תענוג. וזה עלמות הבורא שהעלה ברלונו לברוא עולם אבל כיון שנסתכל שזה השכר והטוב אינו ראו עד שיהי' ילה"ר כמ"ש התנא כדי להפרע מן הרשעים שיהי' שכר ועונש הולך לברוא דבר חדש שיהא שורש לעולמות שלא יעבדו אותו כמ"ש לעיל בסוד בורא עולמות ומחריבן וזה המחריבין הוא כמו דבר חדש ובכור לעולמות המחריבין שברא דבר שהוא כנגד כביכול ולכן בכחן קדושה הם עשרה מאמרות כי נשמותם הוא

ידידיאל שהכה בהם האור הקדוש ובהכחה זו נברר האוכל מתוך פסולת עיין באור החיים במכה זו מ"מ ע"י אומות אחרות נתקיימו בכללן עד ביאת המשיח והי' אז כן כי תשובתם לא הי' גמור' ועיין בספר תניא לר' זלמן :

מז ואמר החודש הזה לכם כי זה הוא המ"ה החודש כי האדם אין אלא הכל מהבורא המלך הדר הנ"ל ואנו קוראין זה עול מלכות כלשון (עול הוא כמו עולל זיוק) כי נחחדש על אדם חיות חדש בכל עת וז"ש שמונין ללבנה כי האדם יודע שכל עת מתחדש החיות מהבורא. ואומות לחמה כי חושבין שהכל בטבע שנטבע בעולם ז"ש עד עתה היו מונין לשעבר פ' במה שנטבע בטבע הבריא' אבל צ"מ נשברו הכחות ההם. וכיון שישראל ממליכין בכל עת מהתחדשות בן מתחדשין בכל יום מ"ב בהנהגה הגנוזה ונק' הנהגת התורה שהיא למעלה מהטבע :

מו והנה הנהגה הקודמ' היו נמשכין מס"ג וב"ן שכנגדו בעולם המלכות כמו שכתבתי לעיל וכ"ז הוא הנהגת הנוק' שאין לה כח להפך הדבר והנהגה המחודשת נמשך מע"צ ומ"ה במלכות שהם לדוכרין לחדש בכל יום מ"ב כנ"ל וזה עיקר. מלכות שמים שיודע שיש מחדש שמחדש בכל יום מ"ב לפי עבודת ישראל ועיקר עבודתם בזה שיקבלו מלכות שמים בשלימות כנ"ל וזה החודש הזה מכוון לכם והיינו שמלכות שמים נתקשר היטב בזה שכל עת נחחדש והראוהו באלבט שהוא מט"ט ומעיד בשמו שהקב"ה מנהיגו והארכנו בזה בפירושינו לשם מ"ב :

הוא הא"ס ז"ה שאין נכנס בזמין כלל. ובכתרין דמסאבותא הם י"א ארורים מפני שהזכור שלהם הוא גבול וכנסם בזמנים. והנה עיקר הבריאה היא הקדושה והזכור שלהם הוא הא"ס ז"ה. והכתרין דמסאבותא שהי' לריך להם הזכור צבירי' שדוגמתם הקש והתנן שילאו תחל' ובדוגמת' יעקב ועשו שיעקב היא זכור למחשב' וצ'י' אחברי עלמא כמ"ש עולמי מי צראך יעקב צראך והוא לעולם כעין יעקב ועדיין לא עבד להבורא שידע שהכל ברשות הבור'ה ועשו הוא זכור לליד' ועשו הוא לשון עשיה כמ"ש רש"י שם שכבר נגמר בשערות והוא שאמר אני אמלך ורמו צאדוגיהו בן חגיה שהתנשא לאמר אני אמלך ולא עלבו לאמר מדוע ככה עשית כ"כ'ה הוא שם כתיב' כ"ל ה' כתיב' שהוא ריון כל הרגומות והס"א טועה בזה כמ"ש ברות מ' והנה כיון שבאמת זה הזכורה של עשו וכל חיותו הוא רק כדי שיהא שר לישראל ולכן יעקב צעקבו אחו צעשו שהרי הזכור' שייך לו וזוה נטלו מן הדין וזו מעכב לעשו והיות שעשו שנתגלה רשעתו בעולם וברליחה המרומו לשברי כלים אצרהם נסתלק לעילא ויעקב נוד מיד להעגל בעגליו ומחשבותיו לעמוד נגדו ליטול זכורתו וזכר ממנו הקדוש' והכל צעם יעקב והחכמה מזכר הכל. והנה בזוהר כתב כי צ"כר ר"ת בינ"ה חכמה כ"תר ר'אשית שהיא החכמה ומרמזין למה שציררו מחילה הו' כתיב' ו' חכמות ו' בינות ומס' ה' התיקין ג'רישין וכל אחד כולו מיוחד ולכן הם הם שאמר הקב"ה לאצרהם שאם תמול סוד ה' חקא והס' ע' נפש ע' זקנים ע' לתחתון

סנהדרין ויעקב בחכמתו ע"י זה כזכור' לקח הזכרות שנתברך שלש פעמים כנגדן :

ב כתיב ויפגע במקום אי' במדרש למה נתיב' שמו של הקב"ה מקו"ס שהוא מקומו של עולם שנאמר הנה מקו"ס אתי כי כל העולם נברא בשביל ישראל הנק' ראשית הכוונ' שכל העולמות עליונים העובדים עבודתם בתמידות אין בהם ראשית כי מיום צריאתם מזכירין תיקף את האלקות שקיומם בו והרי זה להם זכח מוכרח לעבוד זוראם ממאודם ולכן נמשלו לחיות הקודש ובהמות שכותם מצת שנולדו לכן לא הי' אפשר שבמחשבתם יהי' הנכה לעולם וראשית שהוא המקום אלא בישראל שהם דיוקן אדם שבתחל' אין לו שכל כלל רק נבנה מחמדות ותאוות כמ"ש הן צעון חוללתי וגו' ורואה ע' אומות שזורחים מהבורא ואנו צבירתנו עובדים להשי' וא"כ בנו נעשה הראשית והמקום לבריאת עולם וזה הבחי' של ישראל ל"י ראש' ובמחשב' זו ברא הקב"ה את העולם ונעש' התחל' וראשית. וכבר הארכנו בזה בפ"י לספר ר' האי גאון. ואנו רואים ששם יעקב לא נעקר מקומו כמ"ש בגמ' מפני שהאמת שגם הזכיר' זו ביד הבורא בטמירו. וכמ"ש הרמב"ם בענין הידוע' והזכיר' כן כאן וכמ"ש בזה בשם הבש"ט ז"ל. והאדם לעולם רק עקב להקדוש' וזה שם יעקב הנשאר לעולם בעקב ולכן תקנו הזוהר בעמו ישראל באהבה כי הקב"ה בטמירו נותן הזכיר' וח' אהבה א' הצי"ה לשון הזמ' ומתנים באהב רשות זה לזה מעליון לתחתון וזה שפרגוס וקרא זה אל זה ומקבלין כי וקרא לשון הזמ' שהעליון מוזמ' לתחתון

ח'ן כדלים מאדמ'ו הרה"מ וצ"ל ע"ד הקבלה י 19

לתחתון מקבל זו הזומני לעבוד להשיי
 וזה למען שמו באהב' ובהזמני זו
 מחזירין הכנסת ישראל לעבדו .
 והנה תקנו כאן השני פעמים מגן
 שבגי' מקום שקובעים לתפלתו כי
 המקום הראשון נעש' מהמגן שנעשה
 ונעשה כמין לל להיות מקום לעולם
 וזה נעש' זכה ישראל שהן המקום
 בגיל . אבל המקום הוא אתו השיי
 שהוא עושה המקום כמיש במדרש
 המשל שהסוס טפל לרוכב כי הגם
 שכל העול' רוא' שהסוס מולך לרוכב
 מי' גס הסוס הולך לרעון הרוכב
 לכל רוח שירלה והוא תפל אליו
 כן הגם שהמקום הי' בישראל מי'מ
 טפל להבורא וזה שתקנו בזרכ'
 ראשוכ' של התפלי שהוא זנין המלכות
 שאנו ממליכין להבורא על כל מה
 שזריכין ואתו טפלים להשיי כי תפל
 וטפל אחד כדאית' בזוהר ואתו קובעים
 המקום כי המקום אתו ית' וקבעו
 זה בזרכ' בחיבת מגין' כי יש בזה
 כוונ' עלומ' במקום הראשון כגיל
 והמגן נעשה על כל עולם בשביל
 שלא ישבר מאור הטהירו ואראה
 לך הדמות כיון שאור הבורא הולך
 פל אדם והי' באפס מה אמר
 כבר יש בי כח לעבודתו וזה כעין
 אגא אמלוך וזה מגן אחד להמניע
 אור הטהירו להגלל מהשבירה והמגן
 בזה שהוא שנעש' מהם מיה וע"כ
 בזה שאמרו כשיחזקאל עלה למרכבה
 שלא יזיח דעתו אמרו לו בן אדם
 והוא לזילוול שאינו אלא אדם וכן
 אמר משה ונחמו מה שאין אתו
 ראויים לכבוד אלא בחסד הגדול שהוא
 ע"כ אתו עובדי' לו וזה הוא מגין'
 שלא ישבר ח"ו . וכיון שבהכנסה
 זו עובדים בזה נעשה מגן ובעלי
 מגויים לעיל' מוכנים להיות מגן

לעולם והנה השם ע"כ נכלל ביו
 כי י"כ וויין גי' ע"כ וכל שם
 ע"כ נבנה מזה ולכן הג' וויין
 משם ע"כ הם הג' וויין של ויסע
 ויבא ויש שורש לשם ע"כ ואלו הג'
 וויין הם דמות לי' כזה ל' באימת
 החופפת על ראש בנה ומכתירה
 והוא כדמות ג' רגלים שעלו ישראל
 לרגל לקבל רוח הקודש והי' זה להם
 למגן כי בזה הלמד שליירטו הוא
 ימין ושמאל וממולץ נגד ג' רגלים
 ולמד' זו מתחלקת לשלשה למדיין
 נגד ג' אלפיין שבשם מיה והם
 ג'אל שגי' מגן ובה נעש' מקום
 לתפלתו להיות טפל להבורא ומקום
 לבריאות עולם שכל מלוותיו והנהגותיו
 הי' בבריאות עולם ובאורייתא ברא'
 קוביה עלמא . וזה שיסדו בזכ"מ
 מגן ומושיע שהן הג' אל במילואם
 והוא לשון ישע שהאדם והעולמות
 ישעו לאלקים ברעוכם והוא הכתר
 והוא שאמר במדרש כי מגין' באית
 ביש יריט דהוא הכתר כפי' רשי .
 והארמי זיל בשער היחודים פירש
 זה היריט בגי' ג' ע"כ וג' כללותם
 והן הן הג' רגלים שאמר לבלעם
 שהי' ממלכין דמיתו שהמלך הראשון
 הוא בלע הוא שורשם אמר לו
 כי יריט הדרך . ובה היריט בלבל
 מחשבותיו ויש במדרש אומה של
 ג' רגלים . ועיין בשבר יוסף פרק
 מד :

נא

והנה נגד יעקב היא רחל
 כרחל לפני גוזה וכנגד
 ישראל היא לאה וכמו שכללות
 יעקב וישראל כאחד כן נכללים
 לאה ורחל וח"ו שיהי' ראובן בן
 חילוף אלא שבאמ' נתכלל בה רחל
 אלא שבזוקר ראה אותה לאה ולכן
 קראו ראובן סתם כי העולם סברו
 שהוא

רשע הי"ד מה שגאר באפס מס
מגולה להיות לישראל בחירה ורזון
ולולא שהי' מתכסא לגמרי בזיכ'
לא הי' חכמה אלא בהבנת דבר
מתוך דבר כמו החיות השדה שכתבו
באות נ' וזה יתרון לישראל שיהא
להם בחי' ליי ראש ו'ים ל"ב
נ"ח ועיין בס' שבר יוסף פ' מ"ב .
ו"ש שלמה שנייד כעדר הקלובות שעלו
מן הרחל' מעולמות התחתונים בתיקון
ונעשים בסוד מים ואבני שיש טהור
בשני יודיין דאל"ף ותיקנו השביר'
הנרמזים בשבירת הלוחות והגם שהאל"ף
נחלק ליעקב וישראל הם ביחוד א'
כ"ל ועיין במ"ש לעיל באות ק"ז
וה"ח ותמלא שהחכמ' שהוא רישא
דאמלע הוא ההבדל שהעילה מסתכל
בעילתו ומה שהפרש ביניה' והם
כשני כוחות והבן :

נד ו"ש לבן ליעקב זהאי תקוה
כי נכסף נכספת לבית אביך
זהו כמו שם ככה שכתבו באות
מ"ט שהוא כתר כל הכתרים והוא
רזון כל הרלוטת ובו כל התחדשות
והוא רעווא דרעוויין והוא נקרא בריש
ספרא דלניעותא רישא דכסופא דכל
כסופין הראש מזה שהוא החוט א"ס
כמ"ש באות ק"ז וק"ח שהוא הראש
לזה ודאי קרום אמלעי בשם יעקב
שהוא יושב אוהלים בין מקיף למוקף
אותיות בקע . ומ"ש יורד זה החוט
א"ס כמ"ש באות ק"ח ומ"ו הנאנן
מ' לוי ילחק כ"י אמר שזה נקרת
שהי' לו רזון שהי' לו רזון והכל
הולך למקום אחד ועיין בשבר יוסף
פרק מ"ד . ואמר בס"ד שם רישא
דכסופא דכ"כ לבושין דיקר אחקין
ואחסין ועיין פירושו שם בס' שבר
יוסף פרק מ"ד שם לבוש דאור
פנימי שהוא כח הפרטוף מאור מקיף
שהוא

שהוא בן לכה ובחמת הי' בן רחל
כי נחכללה בה ולפני העולם אמרה
אחי' זה שראה הי' בעניי אצל
בחמת ותקרא הוא קודם כי אמרה
כי בחמת הקריאה שם הי' מטעם
אחר וכמ"ש רבותינו כאן . וזוה
הסתכלות תמלא מלכות בית דוד
שהוא נגד רחל מיהודה שבא מלאה
ומלכות ישראל מאפרים שבא מרחל
ובשנחלקו משם בא השביר' וחורבן
הבית . וכשהי' לאחדים הי' הגאול'
וכשהנביא הוכיחם אמר ובאשה שמר
ובזה עלמו נשמר ובנביא העלה שהוא
משה מלוי ובנביא זה עלמו נשמר
בהושע . וזהו כל תיקונם שיהיו
לאחדים . וכל זה התיקון כריך להיות
בכל אדם כמ"ש בפרק הקודם :

נב ובמ"ש לעיל באות מ"ג ומ"ח
תמלא פירוש של ברודים שתיקון
יעקב שדרש האר"י ז"ל על עולם
התיקון והעמופי' הם שנתעטפו ונתלבשו
זה בזה והקשורי' שנקשרו זה בזה
ותמלא שבלעם מגלגול בלק שעליו אמרו
בזהר ברה לך אל מקומך שהי'
לו חיזה אחיזה ומשם הי' לבן אומר
יש לאל ידי לעשו' עמכם ואלהי
אבי' אמש שהוא התיקון מרדל"ח
שכל ספירה ממנו הוא נקרא ארו
אל"ף מאת"ן ז' עיין בפ' ל"ז בשבר
יוסף וזה א"מ"ש אל"ף מאת"ן ש'בעין
שזוה התיקון דרל"ח ללבן וזה שאמר
יעקב ויוכה אמש :

נג ובזה שכתבו באות נ' תמלא
מבואר מ"ש שאלמל' שראש
החכמ' נשאר מגולה היו בני אדם
נחיות השדה ששמעתי ממורי ד"ב
גי ביו"ד יש ג' עוקלין נגד יעקב
ישראל ישורון והגם ישראל הוא

שהוא גדול מאד מאד מאד ללחנח כליו
 מצחון לסבול אור פנימי שלא ישבר
 הכלי והש"י יתן לו שכל באפס מה
 שלא לסבול צו. כי באדם יש
 שכל שמיני מא"ס ומתורתו הקדוש'
 וזה מה שמיני הוא אר"פ וזוהי ה'
 יכול אדם לבוא לידי גדלות וגאווה
 לאמר אנה אומלך וזוהי ה' בא
 כל השביר' לאדם ונתן הקב"ה אור
 מקיף והוא האדם שרוא' בשכלו
 שאר התורה שעדיין לא השיג מאלקות
 ותורה אחד מאלפי' אלפים רק שהוא
 מקיף לאדם מצחון להשיגו זעיר
 זעיר וזה נותן לו כח שיבא לאין
 ויסתכל בשפלותו שלא ישברו כליו
 וזה מה שהשיג נקרא אחתין שהרי
 זוהי כל תיקון האדם וזה המקיף
 נקרא אחסין כמו חסין יה שנותן
 כח בכליו לחסון שלא ישברו. וכבר
 כתבנו כי כל עבודתנו להש"י הם
 הם כל התיקונים עלו בא"ס ית'
 וזהם נתן העולם וזה היו שרשים
 לעולם והם שרשים לנו. ולבושין
 ד"יקר הוא היפך ה'יקר' שאמר
 אנה אומלך שהכח ממני. אבל זה
 הוא טיפה יקר והם שבוהי יה'
 כל העולמות מכבדין להבזיה :

נה נחזור לאות מ"ט שהקב"ה
 הצטיית ליעקב ואנכי אעלך
 גם עלה רמו שיבא ויעלה ממנו
 ג"פ ע' ע' נפש הוא מכתר כי
 נפש הוא לשון רגון כנפשי עש"ה.
 ועיין זקנים מחכ' כי אין זקן אלא
 זה שקנה חכמה. וע' בהנהדרין
 מבי'. וזוהי ה' יליאת מזרים במכת
 בכורות ובכורך ישראל גאלת ועיין
 בסוף אות ד"ח מ"ט בענין אלו
 התלת רישין שכל ראש הוא השגה
 והנה כל ראש נכלל מנ' כמ"ש
 אלו

בהקדמת הראב"ד לס"י מפני שטיפת
 היקר בא מהחוט א"כ כלול מא"ס
 ועלמותו ושורד לסוף ולכן כלול
 מנ'. ועתה אבאר הראש הראשון
 רישא דלאו רישא רישא דלא ידע
 ולא איתידע שנעש' הכנה שכל
 העולמות שנעשו בשביל ישראל ולריך
 האדם לידע שהשכל והסג' שלו אינה
 שלו ממש רק כח הא"ס צ"ה וזו
 רישא דלאו רישא שישג' שלא
 רישא אלא מא"ס צ"ה וזוהי יבא
 לאין ואפיסה תלוטה. ורישא צ'
 הוא שלא ידע שיהא לאדם השגה
 שמה שידע ג"כ לא ידע כי בא
 באדם שכל בגולם ואינו יודע כלל
 מה ועד היכן הדבר מגיע ותראה
 שמה רבינו רבן של כל הנביאים
 כתב התור' ור"ע דרש על הקולין
 תילי תילין של הלכות שלא ידע
 משה כי כל תור' ושכל של אדם
 היא נשמתו ואין מי שיכול להכיר
 נשמתו. ורישא הג' הוא ולא איתידע
 כי אפי' מה שמצדוק באפס מה
 ועיקר התורה ללמוד וללמד אין
 צו כח ללמד כלל שאין אדם שליט
 ברוח להשפיע מה שירל' וזה נקרא
 דלא איתידע לאחרים והכל ברגון
 הבורא צ"ה. ואין משפיע אלא
 דרך לבושים ומשלים ומכל לבוש
 נשאר הראש מגול' לפי שא"א להשפיע
 כל שכלו לאחרים ומה שאנו רואים
 בחוש שאנו הולכין באיזה לבוש על
 הראש הוא מפני כבוד השכינה
 שעל הראש וזה היפוך מהעולם
 שכשעוש' כבוד לאחר נוטל הלבוש
 מראשו מפני שהוא דוגמתו אבל
 כבוד הבורא אי אפשר לקבל ממנו
 מזיו שכינתו אלא דרך לבוש דק עכ"פ;
נ והנה האי רישא דלא איתידע
 הוא המלכו' דאיך כמ"ש דכל
 אלו

נחזור לאות מ"ט שהקב"ה
 הצטיית ליעקב ואנכי אעלך
 גם עלה רמו שיבא ויעלה ממנו
 ג"פ ע' ע' נפש הוא מכתר כי
 נפש הוא לשון רגון כנפשי עש"ה.
 ועיין זקנים מחכ' כי אין זקן אלא
 זה שקנה חכמה. וע' בהנהדרין
 מבי'. וזוהי ה' יליאת מזרים במכת
 בכורות ובכורך ישראל גאלת ועיין
 בסוף אות ד"ח מ"ט בענין אלו
 התלת רישין שכל ראש הוא השגה
 והנה כל ראש נכלל מנ' כמ"ש
 אלו

בן ופתה נרמז כי צליל א' דפסח
 בזכות זכורות שנעשה הגאולה
 לזכורות ישראל מעור הצרול ונעשה
 חיקון באלו הרישין. ואלו בני מלכי'
 בני מלכות עלייתנו וקבלתנו ע"י
 מלכות רחל שכל כוונתנו צליל פסח
 בה כתיב בערב שהיא מלכות תאכלנו
 מצות. כי שמעתי מהרב הגאון
 דק"ק דיקלשפורג כי במלה יש כח מים
 בלישה וכח אש באפיה וכח עפר
 שהוא הקמת ורות אין צו ולכן
 מלה הוא יהיה כי מ"ל בא"ת
 ב"ש י"ה והג' אותיות בג' לירופ'
 הכלל הם ע"י אותיות ולכן נעש'
 המנהג קדמונים לעשות מצוות והם
 מרכזה לע' מדות עליונו' בכל
 ובערב שהיא מלכות מקבלת מכולם
 ורמזו הספיקות נכנסין לידר שהיא
 מלכות להחפז כי שם נשלמות
 לעשר והב' רישין שם דאין וארץ
 ביון שכולם נכללים בזאת נכללין
 בט' אלו. ולכן בזה היום א' מצדדין
 הטל ואח"כ מצדדין מה שנשאר מה'
 מלכין להתברר שהוא ז' מכ"א על
 לג"ד ונשאר ז' פעם ז' והם המ"ט
 ימי עומר לזכור בכל יום מדה
 אחת ולפי שאשה אינה יכולה לירד
 ולזכר מפני שכחה מוטט כמ"ט
 האר"י ז"ל שלכן בשבת אסור בעשיית
 מלאכה ולכן הספיר' רק באנשים :

אלו הראשון הוא מלכותו ית' שימליבו
 אותו בכל שכל והנה בכ"מ המלכות
 היא אהפקלריא שא"י מאיר' בן
 הרישא הזה שהוא המקבל רק מעליון
 ולפעמיון על איזה דבר בי הג'
 עיינין שכתבו שגרמזים צצ' עיינין
 של אעל"ך וגם עליה וליה מעליה
 וזה' של אעל"ך שהוא ה' מאות
 והלמד והם ל"ה וליה ג"כ ע'
 ואפשר שלכן ע' זקנים הם בחכמ'
 וע' סנהדרין הם צבוי' כ"ח הוא
 זכח אחד אבל של כתר המתגל'
 זכח בדעת לכן נחלק בשתי תיבות
 באעל"ך ועליה. והנה אלו הע'
 גפש שנתבררו מהז"ב שנשברו בי כל
 יאדם הולכין ימנו האהב' וירא'
 וכל המדות גתחלפו במקום אהבת
 הבורא לאהבת זרות ובולם נתבטלו
 וקנ' דל דלית מסכונתא כהאי דל
 והעפרא נשארת ועיין לעיל באות
 מ"א שאלו לא היתה נשארת מהיכן
 ה"י בא לאדם כח התשובה והחיקון
 אלא מהאמונה הנשארת וזה עיקר
 בגאולת מלרים. והנה אלו הע' גפש
 שהם הו' בתרים שנתשובתם מכחירי'
 לצוראם כל מדה כלול מיו"ד הם
 ע' ממדרגות נמלא מגיע לכל מדה
 שבעה וזה ויחי יעקב בארץ מלרים
 שבע עשרה שנה נמלא מגיע לכל
 מדה שבעה נמלא חסר ג"ר בכל
 מדה להכלל מפעם השלים השם
 ית' שכתבו באות ל"ז שהשם הזה
 צב"י כ' שהוא כתר' ושם יהיה יש
 שלשה לירופ' מגיע לכל מדה אות
 אחד להשלים הג' ראשונות בכל
 השעשה מדות ונשאר מדה מלכות
 צלי אות כמ"ט שהיא מקבלת חיותה
 מבטל' נמלא מכללות ה"ט ראשונות
 גתקן רישא דילה :

גח ונחזור לענין דהאי רישא דלא
 אחידע שהיא המלכות דא"ק
 זה הוא הנק' ארזי מי יעמוד ומשם
 מעורדין כל הרחמים כמ"ט אל חלק
 יושב על כסא רחמים כתב על תיבת
 חלק שהוא מלכות דא"ק וכתבו
 דהני תלת רישין דאחללו דהאי
 מלכות הוא הלמד הנעשית מג' וייין
 בי בכ"מ המלכות עומדת א"תורי

ח"ן כלרים מאדמ"ז הרה"מ זצ"ל ע"ד הקבלה יב 28

עוד, ראה זאת העתקתי מכ"ק אדמ"ז הרה"מ והוא מועתק מהבעש"ט וצלה"ת זי"ע. וזה לשוני הזהב. מהבעש"ט.

א לריכין להוסיף על בית הקברות רח"ל ככה יתבגרו מקיפ"ס תחלה המקום שרואה להוסיף בשבע הקפות עם עשרה אנשים לא פחות בכל הקפה יאמרו בארבעה קרטר מקום ההוספה בתהלים קפיטיל ק"ב ק"ג ק"ד : ובישעי' קפי' מ"ב מתחיל שירו ל' שיר חדש וגו'. וכל הקפה יתחילו מלד קרן דרומית מזרחית ותיכף בלד אותו קרן יאמרו בתהלים קפי' ק"ב : ומאותו קרן יקיפו ויאמרו ויהי טעם דרך הקפה עד שיגיעו לקרן מזרחית לפוני'. ובלד אותו קרן יאמרו קפי' ק"ג בתהלים : ומאותו קרן יקופו ויאמרו דרך הקפה ויהי טעם עד שיגיעו לקרן מזרחית לפוני' מערבית : ובלד אותו קרן יאמרו בתהלים קפי' ק"ד : ומאותו קרן יקופו ויאמרו דרך הקפה ויהי טעם עד שיגיעו לקרן מערבית דרומית : ובלד אותו קרן יאמרו בישעי' קפי' מ"ב שירו ל' שיר חדש וגו' ובגמר הקפה ראשונ' יאמרו אנא בכה ויכווט השם הראשון בפסוק הראשון וככה יתבגרו בכל הקפה מהשבע הקפות : ואחר גמר כל ההקפות מהשבע הקפות יאמרו אנא בכה ויכווט שם אחד מהשבע שמות עד שיגמרו השבע שמות בשבע הקפות. וכשיתחילו לעשות מחילות למקום ההוספה. לא יתחילו מרוח לפנות וגם לא יתחילו לקבור ברות לפנות וגם לא יתחילו מכהן. ויהי רצון שיבולע המות ללח :

נשי ומשם כל קבלתה והם נבי' רומים אשר על הכאר והם ויהי בשלשים שנה וכן כאן אלו הנבי' היו בקו אחד כמו בזמ' הרגלין נקראים כחד ורגל אחד ואח"כ נחלקו לג' וויין ונעשה למד ושיקרו ואמצינו הוא היסוד ובו נכלל הסיפ' מא"ס וממלבוש ונעשה למ"ד מעלות שהמלכות נקנית בהם צביאה ובכסף מימין ובשטר משמאל והלמד מעלת נכללו בג' רישין כנ"ל ובהקדמת הראש"ד לסי'. וכמו שבזמ' נקראו כל העולמות של צי"ט חילות דמלכות האלילות כן כל העולמות נקראו חילות דמלכות זה דאיך והיא עומדת על אלו הנבי' כי הטי"ס דלעילא דאיך הם ח"י עלמין דמטייל בהון קב"ה בטי"ס וע' טי"רים. ומאלו הנבי' הוא קיום כל העולמות והנבטתם בשמות ע"ב של ג' פסוקים כולם ביושר שהם ג' וויין ובתוכם היודין שהוא שם השני שהוא הנשמה והשם השלישי שהוא סביט שהוא צ"ח והוא מנהג לז"ח שהוא מ"ה וק"ז כי מכאן נתפשטו והוא הנבטת כל העולמות ואלו הרי"ו אהון בגי' אידר"א שעליהם כל האידרא בטי"ה בכל תיקוניה ושיקר החיות המתפשט דרך שם הוא א"ס המתלבש בהם ושיקר החוט הוא מטיפה יו"ד שהוא הנקוד' מא"ס ונתארך כוא"ח. לכן שיקר השם מג' וויין וג' יודין והם למ"ד והם שורש כל המלבוש ותורה הקדומה שכל האותיות בבחי' עיגול כנ"ל והם שורש א"דרא שהוא עגול ו'חז"ע בג' אופוסיה והכולל גי' הכל ק"ז אותיות

במהרה צמיעו אמן סלה :

חזקתך וחוכמתך לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חנין השמים

www.hebrewbooks.org

שער השמים וזה לכם האות כי פי
 לזאת עושה גדולות ונוראות וכסיל
 לא יבין אם זאת ועמה הכה האלפי
 לדבר ולא כפי ראות עיני רק כאשר
 יורני נבזני כי זה השער לה' לדיקים
 יבואו בו ויכירו מה טובו והמי ימן
 אל לבו כי השם גבוה על כל
 גבוהים בשמים ממעל וחזוי מכל חזיון
 היודע דעת עליון יכיר כי הו'
 ראשון לראשוני' ואחרון לאחרוני' וקדמון
 לכל קדמון וראש לכל המון ואין לו
 שינוי ולא יקר' לו ולא נמלא שמה
 למה וכמה וידו רמה וימינו רוממה
 ומכל עין נעלם אך לא מעין הנפש
 החכמה והיא אומרת שיטור לקומה
 אך אנשי און ומרמה השואלת איך
 ומה בני מרי המה. השמר ואל
 תתחבר לנפש כי תחט' לשאל מה
 למעלה ומה למטה אך יודעת היום
 כי הא גרל ואיוס והוא נובה
 ונסתר וזה שמו הנכתב בד' כתרים
 מוכתר ובו נתמנו רוס ותחת שמים
 וארץ ישמאו השמי' וסגל הארץ והיודע
 ומכירו בצרושו ומזכירו יתקן לב נבון
 וכבר הסתר דבר ואלס ד' אופיות
 לשם הכבוד ראיות. כי ד' כתרי'
 הם וכתר שם טוב עולה על גביהם
 אני פלוני אלמוני נסתי לבי לדרוש
 ולתור במיעט שקלי לדעת שם הנכבד
 למען אמן עוז למלכי ואדע לפני מי
 אני עומד כמ"ס ד"ה שויתי ה'
 לנגדי תמיד מלמד שצריך אדם לדעת
 אלהיו כי לגדולתו אין חקר ר"ל
 שויתי ה' גדוליו חכו שם גדול
 משאר שמותיו וכן אשר יסדו כי
 גדול ה' מכל אלהי' וכתוב לך ה'
 הגדולה והגבורה והתיב והגלים והבוד
 זנס מרעיה בשם ה' עשה כל
 המופתים כי גלה לו הקב"ה כדו
 כמ"ס ושמי ה' לא טדעמי להם ר"ג

בזאת יבא אדם אל הקודש בנפש
 טהורה ועטוי במור' לכבוד
 הגדל הנסור והנורא והוא יסוד מורא
 ומכמה מפארה ליודעה ומכירה כל
 שרוס יעס' בדעת ויקנה עין רואה
 וארון שומעת כי עולה ובקעת עד
 בסוף הכבוד ואין מונעת כי היא
 יודעת מולא' ומבואי' ממה נתלבה
 בי הדת השוכבה אשר לא טהרה
 שאבה בדרך השב עלוכה וליהט
 אופה יום הבא מחוץ למחנה מושבה
 כל ימי אשר הנגע בו ואם טהרה
 מזוכה לא יאמר לה עוד עזובה.
 והמשכילי' יזהירו כוהל הרקיפ יזהיר'
 אל מול פני המגור' ומהם ככבים
 על שער בת רבים והיו הכרובי'
 פורשי כנפים למעלה ואותם לא יעשו
 בלה כי עולים במסלה ואל שדי
 נסתר' ויעלו אבר כנשרי' לחדרי
 חדרים ואלה הדברי' יעלו המורי'
 ויקנו בינה והרוח תשוב לאלהי' אשר
 נסה כי הנפש החכמ' תחי' בעלי'
 והיא יודעת מקומה והיא סולם מולב
 ארלה וראשה מגיע השמימ' כי הוא
 נשמים נפרד ויט שמי' וירד ורוח
 הבהמה יורדת רומו מצלי כוחה
 ישלימ' כי לא ידע בשכבה ובקומ'
 שוכב עם בהמה מות יומת עמה
 כי לא ידע ואשם שהשם הוא משיב
 שרוח ומוריד הגשם על ארץ יבשה
 בקול חלושה יאיה הקדיש' רוח שלבשה
 ואם חפשה לא ניתן לה כי כאשר
 האוף הולך למוה גם הנפש החוטאת
 היא תמות ואשרי האיש ההולך בתמימות
 צלי נורה ודמות ובהרחקות הגשמית
 יכיר בוראו ודעו אנשי אמורי כי לא
 ידאיתם כל תמונה ופתחו לכם שערי
 דק אשר בלבבכ' אולי יירא כבוד
 סודו ומדעו פועלים ואלו תבינו
 סודו ויחודו בכל יום פעמים וזה
 חזקתק וחוכנס לאינטרנט

סמו וארז"ל כשאתה מתפלל דע
 לפני מי אתה עומד ואין אדם רשאי
 לדמות לפניו שום אורה רק יכוון
 להשם הנכבד והטורח שהוא שם של
 ד' אותיות כמ"ש שו"ת ה' לנגדי
 העושה זאת אשוריו כי בהכרת
 צוראו הוא אהב למעלה ונחמד למטה
 וכן אמר דוד אברכי' את ה' וגו'
 בה' תתהלל נפשי גדלו לה' אתי
 דרשתי את ה' הזכיר שמו בד' פסוקי'
 נגד ד' אותיות שבו כי רלה לדעה
 למטה צמר בהם ה"בה משאר אותיות
 על כן מלאני לפרש כתר שם טוב
 יהי שם ה' מצורך והוא סוד נעלם
 הק' ליראיו גלה סודו והם מספרי
 יחודו המעיד שאין בלעדו ואין שיפור
 להדרת קומתו כתר עין לא ראתה
 אלהי' זולתו וכל הלצבות נלאו לדעת
 סוד מלכותו בחכמה יסד ארץ כונן
 שמים בתבונתו מתנהג בתסוד ולא
 מלפנוהו שגיא כח בגבורתו מרומם
 צפי כל אף השמים מספרי' כבודו
 ומעסה ידיו מגידי תפארתו הגבור
 לנצח ולנצח נלחם ממשלחו הוד והדר
 לפניו טו וחדוה במקום מגדולתו והוא
 לדיק יסוד עולם וצורך שם כבוד
 מלכותו הנכתר בד' כתר' מפורש
 צפי טהורים בדכתיב רננו לדיקים
 בה' לישרים נאזה תהילה וכן דוד
 רלה לדעת ידיעת הכורא ולמה צמר
 באלו ד' אותיות זה שמו בעליוני'
 הנכתב ביה ונקר' באדני וכו' ברא
 עליוני' ותחתוני' כי ביה ה' אור
 עולמים אלה מולדת השמים והארץ
 בהבראש בהיא בראשם ולקמן נפרש
 איך נבר' וי"ה הוא שם שלם
 שאף על פי שהוא חלי השם הוא
 שלם שהו"ה שם של ד' אותיות
 במין כ"ז וכן י"ה מלא עולה כ"ו
 ושי"ה ביה ה' אור עולמים כלומר

ביה כמו שם בן ד' אותיות . ובאותיות
 הללו ברא עה"ז ועה"ב כי העה"ב
 שהוא כפול כמו ג"ע ברא ביוז
 שהי כפולה כי ב' הה"ן יש ביו"ד
 והעולם הזה בה"א והמזיך יבין
 שהעולם העליון שהוא העדן והו'
 ררור החיים ומקום מעמד הנפשות
 הנדיקי' ועליו כאמר והיתה נפש
 אדוני צרורה בצרור החיים והגן שהוא
 רמו לאמצי מקום השגת הנפשות
 הבנוים ועולם השפל שהוא לגופי'
 ונמלאי' ונבדלים ממלאכים כולם נבראו
 בה"א שנאמר בה' בראש והט' מעיד'
 שלא עמל ויגע בצריאות עולם שהיא
 נאמרת בלא יגיעה כ"א בהולאת
 נשימה ואין ככה בכל האותיות
 שאע"פי שיש אותיות שהם רחמים
 אין בהם מלה שלימה ובלשון ליו"ד
 כ"א הה"א לצד וה"א משמע יהי
 כמו הא' לכס זרע זה שאמר הכתוב
 יהי אור יהי רקיע ולא אמר יהי
 אלה בלשון כמשמעו יהי זה וזו ה"א
 בהולאת נשימה לצד וכתיב וברוח
 פיו כל בראש וכמו שנאמר יהי אור
 הרי העליון שהוא כבוד ברא ומלאי'
 מעלת' האלי' אור לרקיע שנאמר'
 יהי רקיע וכתיב ויהי מדביל שהוא
 מדביל בין אור שכינתו ובין הנפרדי'
 שהוא גופי' והוא מקום השגת בניונים
 ואחר כך מאריך והולך ביציאת
 הגופי' כמ"ש רז"ל בעשר' מאמרות
 בברא העולם וסוף דבר כולם נבראו
 בה"א ועוד עשרה מאמרות הם י'
 מעלות מעולת ונכדות שהן למעלה
 וכולם מסיבה העליונה ואלו הן כ"א
 ומות אופני' וכרובי' שרפי' וארלאי'
 פירין וקדישן מלאכים ואישים חיים
 היו"ד פ"כ אמרו שעליוני' ברא
 ביו"ד דא בעשרה מאמרות כנגד ז'
 גלגלים וד' יסודת ארמ"ע והם חסובי'
 לב

הקודש דק ופנימי' כמו שורש אילן
 שיש לו דבר דק שאינו נראה שממנו
 נשרש האילן והנה אי"ב אחר אות'
 יו"ד יש כ"ל'מ כלו' שהוא מלך ויוד
 קודם למלך להורות שהוא תחילת
 הכבוד שלא יוכל אדם להשיג לכבוד
 מלכות שמים אם לא בהרהר המחשבה
 וסימן לדבר כל כבוד' צ"מ פנימ'
 ועוד שהיו"ד אמלעי' לכל אותיות ט'
 לכאן וט' לכאן ויוד וכו"ל'מ באמצע
 שסובל עליונים ותחתונים ועוד רומז
 שהספ' התחתונים שהיא מלכות הגם
 שהיא למטה מכל ספ' היא תלו"י
 ביו"ד עילת היצילת וקרובה עליו
 כמו כ"ל'מ הקרובה ליו"ד שהיא מקור
 ושורש וסימן לר"הק חילון לה רוח
 הוגה ופועלת הגומרת המחשבה ומגדת
 מה בלב הפועל והיא היא לשון
 הגיון ופועלת כמו שפרשתי למעלה
 שהיא רוחניות ומלה שלימה וגם היו"ד
 היא כלל כל המחשבות ושורש לכל
 ספיר' וכן משמע שהיא רומז למלכות
 שהיא ראשונה לאותיות כדכתיב ויעבר
 מלכם לפני' וה' בראשם מגיד מן
 המלכות הזה נבין ידיעת הבורא שנאמ'
 וה' בראשם והמלך הזה אין לו
 שעדיין אינו מוכתר במעלותיו והמלך
 הזה הוא ל"ע והצ"ת דומה לבית
 שהוא פתח פתוח בית עומד על
 יסוד מאחר שהוא צנן אב נק'
 הצ"ת יסוד והוד הצ"ת הוא הגבר
 העומד לפני' וגומל חסד לעניים כי
 כן דומה הגי"מל לפני הצ"ת כאדם
 העומד לפני פתח הצ"ת ונק' גי"מל
 לשון גומל כי עומדת כגומל טעיה
 ידו למטה להסתיר מחנותיו ע"כ נק'
 הגי"מל הוד שהוא הוד הצ"ת והדל"ם
 עומדת כפופה כאדם מנוגח העומד
 כפוף כי הגומל חסד מנוגח כל מיני
 פורעניות ע"כ נקרא הד' נלח והה"א
 שנק'

לצ' גלגלי' שהאש ורוח גלגל א'
 ששניהם ירולי' להיות יחד שאצפ"י
 שכ"א יש לו יסוד צפ"צ מ"מ יכולי'
 לסבל זה את זה כמו אויר חם
 שהוא רוח ואש וכן עפר ומים
 יתערבו ויעשו רפש וטיט שכן
 היה תחלת צרייתן עד שהפריש
 ציניהם שנאמר יקוו המים מתחת
 השמי' אל מקום א' נח"א שאלו ד'
 יסודת הם שנים וז' גלגלי' הרי ט'
 ומנהג א' לכל הרי יוד קודש היא
 מעיד' על כל כבוד יחודו ודקות
 המחשבה ופנימתו שאין הלב יכול
 לחשוב ואין המחשבה יכולה להכיל
 כי ילא מעמקי המחשבה שנאמ' ואל
 מי תדמיוני' הרי לך הו"ד נכתב'
 בנקוד' בלי אורך ושטח ורומב ועוב'
 כי נער קטן יכתבנו כי כל שיש
 לו רומב ושטח ועובי' יש לו חבורין
 הרב' ואינו יחיד הגם שהוא כלי
 א' גלמים הרבה יש בו ועיקר
 הגולם ושורשם היא הנקוד' הפנימי'
 וממנה נמשך וכשטח וכתאריך הכלי
 והיו"ד שהיא הנקוד' מגדת על דממה
 דקה שלריך אדם לחשוב שכ"ז שידמהו
 לשום דבר הנמצא לא תושג אלהותו
 כי הכל נגבל ונגלם כגלמי' הרבה
 כמו שאמר אליהו לא ברות ה'
 פרושו לא נמצא ברות שהוא דבר
 נמצא ונגבל לא באש ה' שהיה אליהו
 מחשב בכל דבר רוחני' ולא מלא
 צהם כבוד אלהותו וכאשר היה מחשב
 על קול דממה דקה מיד וילט פניו
 באדרתו מגיד לו כבוד ה' ודממה
 דקה היא לשון מחשבה דקה שנגלה
 מן הדקה וכן היה רוחנית ודקה
 בלי זורה ובלי שטח ואורך ועוד
 היד האמצע הוא באותיות והיא מורא
 על הדקות הפנימיות שהיא שורש
 ומקום לכל והיא הכלי והיא הרוח

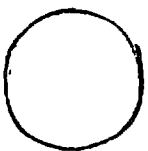
שנק' במחשבה לבד בנשימ' א' בלא
 עמל ת"ת מחשבת המלך הגומל חסד
 לגדודיו וכן זורתה שהנקודה שלה
 חלוי זה כמו המחשבה בלב וזו
 מתפארת אדם שיכול להסתיר מחשבותיו'
 בלבו ע"כ נק' הה"א ת"ת, וא"ו
 עומדת זקופה כגבור וכן המתגבר
 על ילרו גומל חסד אפילו לשונאיו
 שאינו כוטר איבה כמ"ש רז"ל איזה
 גיבור הכובש את ילרו גבורתו שגומל
 חסד לרעי' ולטובים והזי"ן עומדת
 כאדם הרואה לכאן ולכאן כנגד
 החסד והחיות נגד הבינה שהיא למעלה
 מאלו מדות שאדם שיש לו בינה
 מתנהג בהם ולורת הח' פתוחה כלפי
 מטה שהבינה פותחת פתח למבין
 להתנהג במדות תרומי' והבינה יש
 לה שורש שהיא החכמה שנאמר מי
 חכם ויבין אלה כלו' מי שהוא חכם
 יקנה בינה והחכם יקבל חכמתו מר"ע
 ע"כ הט' פתוחה כלפי מעלה כן
 הלב פותח פתח' כנגד המוח המפרנס
 את הכלי וכן החכמה יש"לה ממליא
 והיא צדקות המחשבה וכן היו"ד
 למעלה ממנה והיא דקה מאוד שאין
 מדה למעלה ממנה וכן מלה נק'
 בשר שהוא לשון כלל ע"כ נק'
 בשר כליל לשון כולל הכל ואין
 המחשבה יכולה לעלות יותר כ"א
 להכתיר מלך בכלל ידוע ולכן אחר
 היו"ד הוא מ'לך שער כאן תוכל
 לחשוב ולא למעלה ז"ש בס"י עשר
 ולא חשע עשר ולא י"א כי העשירת
 היא כוללת המחשבה שאם תעלה
 למעלה חכנם צפרטית ולא תוכל
 ללאת מן הפרט ואין זה כבוד
 תלכות למלכו צפרטים ואם תאמר
 הפרט יראה כאלו סיים שבחו לכן
 מנה עד י' שהוא ספי' כוללת
 בכללי' והפרטי' והה"א שפרטו כבר

שהיא רוחניות ותיקן המלה וזה'
 נבראו כל הנבראים בעלי חיים שהיא
 הרוח וחילונה לרוח הקודש וכשם
 שרוח הקודש שורש הרוח ויסוד' כן
 הרוח יסוד הגוף ושורשו המורגש
 כמו שורש חילן הנראה ולא נודע
 מקורה ע"כ הה"א שניה ליו"ד כי
 הרוח כלי שני לפעולתו כי היא
 חילונה לרוח הקודש ומנוי למחשבה
 והיא המחוי' שגא' ותבא בהם הרוח
 ויחי' והיא כלי הפעולה וברוח פיו
 כל לבאם בין לרעה ובין לטובה
 לרעה דכתיב וברוח פיו ימות רשע.
 לטובה ואת רוחי אתן בקרבנ'
 והרבה כיולא בזה ולורת ה' מורה
 שהיא כלי שני שנקודה תלויה בה
 שהנקוד' היא הפנימי' דומה ליו"ד
 והה"א שני' לה והנקודה מורה על
 המחשבה הפנימי' היואלת מרוח
 הקודש והוא"ו יותר גסה וחילונה
 לה"א וגופני' מעט כדיבוק שפתי'
 מגדת שהגוף שני לרוח כלי לקבל
 הרוח ונעשה מעט בנין שתחילת
 צריטו טרם יבא בו הרוח הוא גולם
 ואינו גוף שלם וע"כ אינו נק' בגוף
 כ"א מעט ואין לה לורה כ"א
 כגולם בעלמא אלא הצורה ית' רלה
 בה לפי שהיא מראה פיזולתו שהגוף
 שני לרוח והוא בנין שלום בהכנס
 בו הרוח ועוד הוא"ו מורה אל"י
 כח הגאלל מעלתו שהרי היא עבה
 למעלה ונמשכת עד שנתמעטת והולכת
 שכן אל"י הכח מעילה לעילה ממדרגה
 למדרגה מסיבה לסיבה ממליאו' למליאות
 עד שמגיע והולך לגוף האדם שהוא
 חלש ותש כוחו. ועוד הוא"ו לפעמים
 רוחני' כשמתחבר לאות אחר כמו בו
 או לו וכן דוד מלך ישראל כשרלה
 לדעת ידיעת הצורה ושמו ית' למה
 בחר באלו האותיות ואמר בשביל

עצם רוחני' ואמר זה המזמור באלפא
 ביתא אצרכה את ה' מלא ה' ה'
 דומניות כמו הציטו אליו ונהרו .
 והי'ד ג'כ רוחניות יראו את ה' .
 אבל הוא' מלאה גופניות ע'כ היה
 מתירא ולא הזכירה במזמור והיה
 מתעסק צ'יה כמה פעמים כמו
 הללויה לפי שאותן אותיות הם רוחני'
 יותר ומ'מ עשה הוא' ג'כ רוחני'
 ורמזה בסוף המזמור ולא יאשמו כל
 החוסיס בו ולא עשאה פסוק צ'פע
 והה'א אחרונה כדי לתקן ג' הויות
יְהוָה יְהוָה יְהוָה ועוד בקריא'
 ה' משמע
 צ' הויות **יְהוָה** וה'א במפיק סוד
 בעלם " : " שלא יגלה רק
 לפרוש' כי כן יסוד יה מפורש
 הוא שם הפרושים ועוד ה' ראשונה
 זה' אחרונה מורים כי ראשון ואחרון
 זמעלה ומטה כמו ה' עליונה ותחתונה
 הא' למטה לפון ודרום מעריב
 זמורה ולדיק י'כוד עולם הרי הא'
 גמלא צ' הה'ן והמשכות המליאות
 צ'נתיי' היא ו' משוכה ונתונה בין
 צ' הה'ין והי'וד ראשונה לכל אשר
 פרשנו למעלה והמזכיר את השם
 יכוון לבו לייס שהוא הכל והכל בו
 זהנה פרשנו הי'וד שהיא ראש לספי'
 והיא סוף והיא מתחלפת באלף והא'
 ראשונה לכל מספר והי'וד סוף לכל
 מספר ואם תחשוב מתטה למעלה
 בראשון ואחרון קודש והרמו שהו'
 דראשון ואחרון ואמלע והה'א מתחלפת
 בקריאת השם צ'ד' כאשר הי'וד
 מתחלפת צ'א' רמו ל'ד' רוחת ימין
 זשמאל שנים ואחור והוא עליון ואומך
 סכל הרי ה' וד' בקומ' וז'ס ובשגה
 ברביעי יה' כל פרוי קודש הילולי'
 לה' כלומ' רמו לה' והוא'ו בצ'ס
 רמו לויק מעלה ומטה ימין ושמאל

פרים ואחיר והט'ן במקומה רמו
 לט'ן שצרי צינה רמו וקדשתם את
 שנת כ'ון והי'וד אחרונה במקו'
 הה'א כבר פירשנו כי הה'א אמלעית
 היא תמיד והו' מקיים ועומד כל
 טעה רמו שהו' הו'יה שזמן ההוה
 אמלעית והי'וד נקרא' במקומה לומר
 כמו שהוא עומד כן יהיה בהויתו
 ובקדושתו וכבר פרשנו טעם ה' ע'כ
 אסור בשביעית שהוא עליון לויק וכן
 מלינו טעם לע'צ שמות על אודת
 הכוחת המשגיחות (המשפיעות) לייב
 קלויות שהם בעולם העיגול לפי
 ראות עיני השכל קודע כי י'ב יש
 לעול' כי כן משפט כל דבר עיגל
 והבא לתת לו זווית שיהא א' רואה
 פני חבירו לריך לעשות י'ב זווית
 בעיגל שאם תעשה מרובע אין את'
 רואה פני חבירו מפני עקומ' הקשת
 המסבב וכן אם תעשה לו ששה או
 שמונה ויותר עד י'ב לא חס לורמו

ילטרף וכן תשלוס עד
 י'ב קוין שאין קשת
 מפסיק ואתה עשה כאלה
 ותלטרך לחת עמוד בכל
 קלה וקלה הרי לך י'ב
 עמודי' והעמודים הם

שם צ'ן י'ב אותיות זו שם צ'ן ד'
 אותיות ה' מלך ה' מלך ה' ימלך
 לעולם ועד ללמד שהשם סובל הכל
 שנאמר ולדיק יסוד עולם ואין לך
 עמוד בלא ר'ק הם ווי עמודי'
 ר'ל שש פעמי' שש בכל עמוד
 והעמוד הם י'ב וי'ב פעמים הוא
 ע'צ שהם ע'צ שמות וכולם כוחת
 הם וע'כ נאמר ומתחת זרועת עולם
 כלומר כוחתו שלשון זרוע הוא כח
 הרי לך שם צ'ן ד' אותיות מתגלגל
 ומתהפך לייב וע'צ כולם משולשים
 על שם הויות משולשת ה' מלך ה'
 ה'יה

מאמר פרוני אלמוני

מלך ה' ימלוך ז"ם השם הנכבד
היה הוה יהיה זרמו צב"ר
פַּעַל יַפְעַל
 והסם של

ד' אותיות עיקר והשאר ענפים
 לאינן המתפשטי' לכאן ולכאן כמו
 זרועות והן הן כוחות כאשר בארנו
 והפ"צ משולשי' יעלו מנין רי"ז
 וזה מנין אר"ה שאג מי
 לא יירא ונקר' אר"ו על שם הכח
 אשר אין תכלית למחקרו ועל כן
 כללו גבורה וע"כ קראו בשם אר"ו
 שהוא הגבור שבחיות ומלך א"ע
 שם יבודה אר"ה שהוא מלך ישראל
 ומלך ירושלים ויעבור ה' על פניו
 ויקרא וגו' והוא הנקרא כתר עליון
 וכ"ע הוא העילות בא"ס ואין לדרוש
 ולחור זה ועליה נאמר צמופלה ממך
 אל תדרוש חכמה נח בינה פועל
 ר"ל שכ"ע הוא עילות העילי' הוליא
 דבר מכח אל הפועל ומהו דבר
 שפי' כבוד אחר ושמו אדם יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א ומלצו נבראת חוה
 כלומר מסתרו וצאמת שהם שניים
 והם אחד אז ואם אדם באז ואז כאם
 שם בן ד' אותיות מלא הוא בן
 אדם אנקרא אלהי' כי עד זינה לא
 היה פעולה כי החכמה אינה גמולה
 בלעדי עילת העילות והוא לא גמול
 זולה ובכת החכמ' היו כל הויות
 ולא ילאו לפעולה עד התשובה היא
 הבינה על כי משם סוד הנשמות
 ושם ישובו ע"כ נקרא תשוב' ותשוב'
 של פני התבונות סדר הווי"ות שהיו
 בכת והוליאם לפועל וזה אלהי' הבין
 דרכה והוא ידע מקומה ובכ"מ שתמלא
 אלקי' אלהיך זהו כשפועל צבינ'
 ע"כ סוד מידת הדין צבינ' כי אלהי'
 דיין הוא והוא ליור זינה והוא
 הנקרא' בדברי רז"ל יולר בראשית

וכתיב בראשית ברא אלהים ר"ל
 ברא שמים ע"י ראשית בכח ראשית
 עילת העילות שברא אותו ולא נאמר
 על זה הכבוד יליר' וכן כתיב לפני
 לא כולר אל וע"כ יתכן בו לשון
 ברא שהוא יותר דק ופנימי' וזה
 שאנו ממשיכין מקור החיים מעילה
 לעילה בתפולת ברוך מלשון בריכת
 המים ענינו לשון המשכה כלומר ממך
 ה' שהוא עילת העילה ימשוך מקור
 החיים והקיום לאלהי' שהוא התשוב'
 וזה צ"ח"ה אלהינו וממנה עד אברהם
 שהוא החסד ועתה נקרא זינה אלהי'
 אברהם אלהי החסד הפירש כשהוא
 משתמש בחסד שהוא הימין והוא
 מאילנות אילת על הימין שהוא הגדולה
 וכן אלהי' ילחק גבורה ואלהי' יעקוב
 שהוא הת"ת הבא מחמת הגבורה והמה
 במרכבה ושמעתי שמוסיפן על יו"ד
 ספירות ספיר' א' באין סוף כי אומר
 אחר שהם עשר בתשכן יש להם
 סוף בהכרך וע"כ י"ל שבראש הכתר
 יש דבר נעלם בא"ס והוא עילת
 העילת ור"ל באין פירוד של כתר
 לאותו דבר הנעלם ע"כ אומר צ"י
 י' ולא י"א להוליא ממנין הצטר
 הדב' הנעלם שבראש הכתר שאין
 לו ראש וסוף על כן אינו בתשכן
 ולא נראה זה הנה הי"ד ספיר'
 נעשה כבנין אדם כי האדם משין
 דוגמ' של מצלה זה בללמינו כדמותיט
 וכמו שבאדם הכל יונק ומתרבה מהמות
 ויורד לשדר' ומתפלל לכאן ולכאן
 באברי' בכוח כל הכוחות יונקת מעילת
 העילי' וממנה נמשכות לשאר הכוחות
 והעילות ובו קיום הכל ית' הכל
 על סוד הלולב נגד השדר' והאתהוג
 נגד הלב שהוא עפרה ות"ת וכוננתו
 להמשיך הכח העליון למדות ישראל
 לא לחסד ולא לדין ע"כ אמר'
 למצלה

למעלה אין לו שיטור תכליתן שאין
 לו קץ כי ידוע כי כפי התפשטות
 האלוהות לאותו לד מתרבים העילות
 שלמעט פעם לדין כשהוא מתפשט
 ללד שמאל ופעם לרחמים כשהוא
 מתפשט ללד ימין ויש עמוד מכאן
 דין ושם בכסא הרחמי כלומ' תאזיל
 בוחך ללד הרחמי וזאת הברכה יולאת
 מצריכה העליוני' התיכונה פנימה
 וחלוקי' היא עילות ראשונ' והאלהי'
 אע"ה לידי לכתוב בדרך קלרה קלת
 שם עוב הגדול והנורא על פי הקבל'
 נסמך ממקרא וכתבנו כבר הסוד
 מיסוד המרובע הגהר יולא מעדן
 ומשם יפרד לארבע ראשים יולא
 מצית ק"ק ומשקה את השרשים הם
 המלאכים המקודשים השמלים עתי'
 השיש ועתי' ממללים ודמות פניהם
 מכסים להבדיל בין הקודש ובין ק"ק
 ומשם לאופני המשלשי' קדוש' ומקדישי'
 והקול נשמע לאישים והם המודיעים
 לאנשי' וממקדש וחול' ד' יסודי הגוף
 האדם הנמצא ולזה יש משל ומליאה
 כי יש לכסף מולא ומקום לזהב
 ברזל מעפר יקח ואבן ילוק נחושת
 הזכיר בכאן ד' מיני מתכות מלוקים
 בארץ כנגד ד' יסודי אדם למה
 ולביני' מרה ושחור' מרה אדומ' ומרה
 ירוקה שהיא הדם גם את זה
 לצומת זה עשה האלהי' וכן כל דבר
 מי מרגיש ושאינו מרגיש יש בו ד'
 יסודה שואבים חיים מיסוד' הרוחני'
 שהם בכלל יים אבות כל התולדות
 וכשהזכיר ד' יסוד' ההחמוני' שהם
 כסף וזהב ברזל נחושת רמז לד'
 יסוד' העליוני' כי יש להם מולא
 ופי' מאין מולאם ואמר קץ שם
 לחוש' ידוע כי חושך הוא אפיסכה
 ולא יתכן לאמר בו ילי' כ"א בריאה
 וכן יולר אור ובורא חושך והבריאה

בעלמה ר"ל שברא מחושך שאין לו
 קץ כללו אל"י אחד ובמאמרו קץ שם
 לחושך ר"ל הגביל מחושך ההוא גבול
 א' תן לו קץ והגבה ולכל תכלית
 הוא חוקר ולכל מדה והוי"ס העומדין
 בכח האפיים' ההוא נתן להם חקר
 ר"ל אחר שהוליא מהכח אל הפועל
 פועל בהם ועשה מהם מדות וכלי'
 מפלי שוני' שיש להם גבול ועי"כ
 נאמר בחושך בריאה ובאור שעומד
 בכח האפייסה בלשון ילירה וזה מגלה
 עמוק' מני חושך ויוליא לאור ללמות
 הוא האפיים' אשר היא בכח האור'
 ושאר הדברי' אבן אופל וללמות
 קרא אבן הבנין הנבנה מאות"י כמ"ש
 בס"י וכולן יונק' מרותני' הדקות
 הד' התלו' במחשבה היא האבן הזאת
 אשר שמתי מלבי' אשר ממנה התעוררת
 הרלון ומשם התפתק כולם סבה
 ולרכי עליוני' ותחתוני' ותחת' נהפך
 כמו אש משל על הזוהר הנפלא
 והאור הלח שאין לו ערך וקלב
 ונקר' אבן על שם שהוא יסוד כל
 הבנין ושאר הכי"ב אותי' חקוקת
 בגלגל המרכבה שהם אל"ף ב"ת או
 גימיל עד תי"ו וכן נקרא אבני'
 ע"ש שהם בוני' ולכל פני' ופני'
 משנים ונקר' אבני שיש טהור ע"ש
 האור והם מתגלגלת עגולת ופורט'
 וכוללת בגרם המעלות ואל"י הכחת
 הגאללי' מצילי' העילי' ותחת רגליו
 כמעשה לבנות הספיר הוא השם
 הנכבד יסוד הסוד ויסודיה' סו'
 והיא הלבנה אשר בה חלב אבני'
 מחלב אשר בהם קלב לבני' ע"ש
 נתיב לא ידעו עיי"ס כי הם
 סתומי' ותתומי' ולא נודעו למלאכי'
 אלהי' ולא הבניו שם עין עד עת
 הרלון ואין בתלמיש שלה ידו המשיל
 החכמי' להלמיש על שם הוי"ות

הסמות' בה והמסיל העמק לדבר
 נסתר במקום קשה וחזק וסיפק
 שרשי' בצורת יאורי' בקע קרא
 יאורי' כל הויזת הנכללת בשם מים
 צמ"צ שנאמר ורוח אלהי' מרחפת
 ע"פ המי' ואחר שילאו המאורות ההם
 כל יקר דאת' עיט וכלל הויזת
 שנאללו ביום א' הם י' דברי' מעורבי'
 זה בזה שמים וארץ תבו ובהו אור
 וחושך רוח ומים מדה יום ומדה
 לילה זהו אמרי נהרום מיבם אותן
 נהרות ודברי' שהיו נאללים כ"א
 זהיה העולם מים במים הבדיל חב"ד
 והבדיל בין מים למים במאמר יהי
 דקיע ותעלומי' ילא אור והחכמה
 מאין המלא מליאת' מאין לא ידע
 אטש ערכה הוא סדרה כלומר לסדר
 הויזת ולדעת תכונת שנאמר ומי
 צמ"צ ויגיד' ויערכו לי משומי עד
 עולם ולא תמלא בארץ החיים אפילו
 המלאכי' אין יודעים אותם ומסדר
 דרך משל תהום אמר לא בי כו'
 ושאר עניי' ונעלמ'. מעין כל חי
 מאות' שחייבה חיים עולם ומעוף
 השמים גסתרה אלו מלאכי שרת אלהי'
 הבין דרכ' ולייר בה מה שלייר ברוב
 התכונות והאליל יסודת הראשוני' ואלו
 הן כי הוא לקלות הארץ יביט תחת
 כל השמים ראש לפשות רוח משקל
 ומים תכן במדה אז ראש הביט בה
 במחשבה פהור' להבדיל כמו אדם
 בעשטר את המעשה והעניני' בלבו

המילה ואח"כ מתחיל לעשות ופי'
 אמרו מחשבתו של ישראל קדמם
 לכל וכפי היצורי' שהיו בה לייר
 באותו כלל שהאליל תמנה ויספרה
 ג' ספרים חב"ד וההויזת לא פמרו
 על סדר תכונת הבנין והוא יספרי'
 המשך אותן הויזת וסדרן ועשה
 מהם בנין א' ושם א' אחר לירוף
 ושיקל והמדה בכ"צ אותיות אשר כל
 א' וא' קשורה בחברת' מקבילות
 אשה אל אחותה וגם חקרה שם אותה
 במדה שיש בה חקר ונבול אפי'
 שאין לה נבול מלד התחלה עלמה
 ויאמר אלקי' הידוע ויאמר לאדם
 הן יראה ה' היא חכמ' היא מדה
 טובו של הקב"ה והכל נמלא וילא
 מזיו החכמ' ומחברך השם סמיד באין
 הפסק ובעבור כי ממנה מולאת'
 ומשם עיקר הסתפקות אחת היא
 שאלתם ונגדה כל האות' להחמלות
 עד תכליתם ולבא אל היכל הקודש
 פנימ' לשאוב ממעיני' החכמה הנכבדת
 אשר היא תמידת ועיקרת בלא סבה
 זולתם ועומד בלי הפסק להספיק
 למסתכלים לרוץ אורח מישור ועולים
 ליגע בליטור העליון וחביון השופך
 מים חיים מגשמי נדבה וברכה
 הסיבה היולאת מפי' עשוי' מד'
 אותיות והיא והם מתהלכות בין
 החיות ומשם ממליא מליאות עולמת
 ובי' שמו .

ס ל י ק

חונתק וחובנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

רש"ט בן הגאון ג"ע מפי הרב רבי שלמה בן אדרת זצ"ל
לפירושי סודות התורה שחבר הרב רבי משה בר נחמן
ז"ל . עיין בספר שפתי ישנים נראה כי שמו
כתר שם טוב :

תחלת

ע"ד המדרש של ר' נחוני' בן הקנה
כי אם לצינה תקרא אל תקרא **אם**
אלא **אם** ועתה אודיעך סוד
הימים ושמותם למשפחותם לבית
אבותם בהשתלשלותם יוס אל' וב' מתיחס
לשמש ולהירה שהם אספקלרי' מאירה
ושאינ' מאירה הנקראי' ד"ו פרלופין והג'
והד' לשני הכתרים שהם זרועו' עולים
ובזה תצטרך למאמרים ז"ל ביום ד'
ירד אסכרה לתינוקה יוס ה' ויוס ו'
נתיחסו לנחמי' שהם למודי ה' הנקראים
יכין וצועז יוס הו' הוא שבת נתיחס
ללדיק וע"כ נקרא אות שכן הוא מכריע
את השם בצורת אורת השם החתומה
על המכריע הראשון ואל תעשה צמנין
הימים האלה ויחוסם לכל מקום כי
לפעמים יחס יוס ב' שהו' השכינ' שהוא
התכלית נק' לבוא אל המלך באחרוני'
פעם בכלל ואז תקרא שצוע' כי הכל
בכ"ל פעם תקרא רגל בפ"ע ואז תקרא
שמיני כעלרת ומילס בשמיני כמו שאני
עמיד לבאר במקומו בעז"ה רק ביחוס
הימי' כך קבלותינו אמתית ואת תבין
האלי' וסוד שני המאורות המוגד להם
בשני המלאכים שישתמשו בכתר אל'
תדענו כי הסוד נעלם מאד אין לי
רשות לרמוז בו . ועל יחוס היום
השביעי הזה אמרו רז"ל בהגדה אמרם
שבת לפני הקב"ה כו' והנה נתן לו
שמו אשר לו יעודה ואל תתמה על
התיחס לו בדבריהם בלשון נקבה
ובמקרא בלשון זכר שנאמר זכור את
יוס השבת . כי גם במקרא כתי'
מחללי' מות ימות ובהשכינך כי הוא
היה המשלי' תחלה ולא היה לו מקבל
ממכה

כל דבר הזהירני רבותי
להתרחק בדבור ובמחשבה
מג' דברים שהם נשמות ורצוי ופרוד .
כי אע"פי שזכר מדות ושמות לספיר' .
לא להחלק רק להתייחס אל כל הוא אחד
מיוחד בזולן בשכל מושכל . כשלהבת
קשור' בגחלת שאף הרעיון נלאה
בידיעתו ואח"כ אנו לריכו' לידע תחלה
מה שנגלה למשה רבינו בתחלה והוא שם
אחי' ולפי התעלומיו וסחרו אין לנו
רשות לדבר בו כמו שאני עתיד לכתוב
על ג' דברי' בסדר ואלה שמות . ולכך
אנו מזכירין שם המיוחד כי בו נתן
לנו רשות להתבונן בו . ותחלה אודיע
מה בין מעשה מרכבה למעשה בראשית .
דע כי מעשה בראשית משתלשל מחכמה
אחרוני' ולמעשה שמסם נאללי' המלאכי'
הגבדלי' הם בעלי טרה דקה עד מאוד
שא"כ נחפסת ונרגשת ונשגת במורגש
רק בשכל ומהם מרכבת המשנה אשר
לו כאשר רמוז בפ"י המחזור בסופו כי
המרכבה הראשונ' רמוזה היא להן
באמרים האבות הן הן המרכבה . וכבר
ידעת ענין מופלג ברוחות אצרהם
למזרח . וילחק למערב . יעקב לדרום .
הוד ללפון וסימן מלפון תפתח הרעה .
וע"כ יתכן שיהי' הר עיבל בלפון והר
גריזים בדרום . ואחר שידע המרכבה
לריך אתה לדעת כי מלך עולם נקרא
רוכב שמים והוא התבוננת שאין לישא
וליתן בכבודו כרמוז בזה על שלח
משלח את האם שלא יביא ויתן בזה
לכבודה ואת הבנים רמוז לבנין שהם ו'
יפי בראשית תקח לך ותדבר בהם
וכבר רמוז לי רמוז הרב ז"ל במקומו

קונטרס רבינו שם טוב

ממנה עד שנתמעט הירח ואז אמר לו כי תהי' בן זוגך תבוננו ובערב שבת הי' המעשה והעמק בזה ודע כי גם כל הספי' נקראי' לשון נקבה לפי שהם מקבלות זו מזה ככתי' ימקבלין דין מן דין והשבת יהיה נקרא ח'י עולמים כי זו בכללים צ' עולמות ושמו אחת וגם המכריע מכון כנגדו בכל ענין אפס שאין השני מלא רחמי' כיכ כמוהו לפי שבו הכלה כלולה הנקראת מדה הדין הרפה והיא הנקרא לדיק וכסא ה' גם כי יש כסא למעלה מכסא שהוא הת"ת לתשוב' והת"ת נקרא לדיקה והוא שנאמר בלדק' יכון כסא כלומר כסא ה' שהוא השכינ' אבל על כסא א' שהוא הת"ת לאח' בוקן למשפט כסאו כי הבינה הוא המשפט ותדע לך כי ערך הכסאות האלו לא הן בלבד אלא כל הספי' נקראי' כסאות שנאמ' כסאות לבית דוד אלא שהן מיוחדת כך ועדיין ארמו זה בעזרת הש"י.

ולסוד

הזה שרמותי לך כיוון אונקלוס הגר בתרגומו לדק קשט תרגום אמונה שהיא חכמת שלמה וגם נקרא מט"ט שר העולם וגם תרגום לדיקה זכותא שהוא מדה רחמים ומהלדק נפרדים ד' נהרות הנק' בכתובי' כנגד ד' מלאכים של מרכבת המשנה שרמותי ומשם נאללת ז' ככזי לכת וי"צ מזלו' שהם כנגד ז' כפולת צ"ג ד' כ"פ ר"ת צ"ג כ"פ ר"ת וי"צ פשוטת שהם שאר האותיות שאין מקבלת דגושת ורפיות מלבד הג' אמות שאכתוב בעזרי אשר מהם נאללים הגלגלים בחסר פשוט כלומר שאינו מורכב בכה הג' אמות הנקרא אח"ש אויר מים אש מהם ג' יסודת שבהם

נברא העולם השפל והיסוד הדי שהוא העפר מעכירות המים נעשה וזה לך האות שאין העפר מתקיים בלא מים וגם כשמתיבשים המים בכלי יורד מהם עפר לשולי הכלי ושלש אמות אלו משתלשלת מג' הויות הראשונ' האויר מאויר הקדמון הנקרא כ"ע והאש מחכמה ראשונה הנקרא חכמה אלהי' שבמדת חכמה שני' שהיא כ"י והמים מן התבונה שכן החסד נמשך ממנה והנה מהבינה נמשך העולם והשכינה פועלת למטה בהשגחה פרטית על כל אדם ויש היפלא מה' דבר : גם למים ולאש יש השתלשלת כמו שביאר רבינו מורי החסיד נר"ו צפי' המחזור ובענין זה וידעתו יש קוסמי קסמים ויודעי חכמה הנקרא מעשה בראשית הנה ידעת סוד מעשה בראשית וענין מעשה מרכבה והם דמות ד' פנים אריה . ושור . אדם . נשר . ארי' כנגד ימין ושור כנגד שמאל ואדם כנגד קו השווה ועתיד אני לרמוז לך במראה בעי' ונשר ידוע על כ"י . וכבר הודעתוך על מקלת כימיו . אמנם לריך אתה לדעת כי מה שנק' שר העולם כלומר . של שר העולם ועיקר העולם הוא הת"ת וכל העולם הם הבנין ולפי היות עיקר העולם הת"ת שהוא לבאות כדרך שארז"ל שהוא אות בלזא שלו וגם לפי שמדה הזאת באה מהעולם לפיכך נקרא הת"ת בכלן עולם והשכינה שר העולם וע"ש כך נקרא מט"פ שר הגדול ואז"ל ששמו כשם רבו ממש כאשר בא באגדה אמר הקב"ה לקחתי חנוך כו' והגדלתי כסאו ככסאי וקראתי שמו ה' וכבר כתבתי לך סוד חכמת אלהי' וחכמת שלמה ונמלא שתיכם כאחת מכוונת וכן אמז"ל

שהתורה

אחר הפרד דבר מחזירו אלא יחוד אחתי אשר אין זו שום חילוק ופירוד והתחברות אין אמו א"ל למחשבה תחלה למעשה אלא מחשבתו הוא גמר המעש' ולכן ארז"ל ראשית המחשב' הוא סוף המעשה וכפי מדותיו הקשורת זו בזו כשלהבת הקשורה בגחלת והוא הכל נקר' הקב"ה והכוונה לפי הענין וזאתו שאתה לריך לדעת שגם שכל מדה נקרא הקב"ה לפעמים כאשר אני עתיד לכתוב ברמז הלולב צ"ע כשארז"ל אמרה כ"י לפני הקב"ה רומז לעולם שהוא הקו השוה והוא המכריע ראשון וג"כ נקרא יסוד ומדה זאת היא המתחננת לו ורמוזה בך רבתי דאחד הגם שיש בה רמוז לפי שהיא דלה כשמה והיא העשירית למנין וא' לצנין ולענין כענין ובנין כמ"ש כשלהבת קשור בגחלת ותחלת המחשבה סוף המעשה ומנין. כ"ל הספי' הא' נקרא כמ"ע א"ת א' הרומז בפסוק הוא עשאו ולא אגחנו שהוא קרי וכתיב ובאלף היא נחמוס השם הנסתר. שנמסר למשה בלבד והבן במראה כאשר תרשום בפיך ותקרא א"ת א"ת לך בלא נשימה הא' וכבר פי' זה מורי נרו החסיד. ונקרא רוס מעלה ח"ם השמים מחשבת אין רוס בחולם אויר קדמון שאינו נחפס הוא אשר המחשבה אסורה שם קו בסבת הסבת שהוא א"ת רמוזה רז"ל באמרם אין שואלין מה למעלה. הספי' ב' נקרא חכמה גאללת מאין כדכתיב והחכמה מאין תמלא. והוא רמוזה בלות ראשונה של שם היא ספר רוח אלהי' תורה הקדומה אלפיים. הספי' הג' נקרא בינה ובספר הבחיר כי אם לבינה תקרא וממנה נמשך העולם נקרא

שהתורה קדמה אלפי' לצריאות עולם והיא החכמה הקדומה שבה הי' הקב"ה מביע ובונה את עולמו וכוד שעשויים יום יום תלוי זידיעת ההיות שנקר' כולם ימי' ויומו של הקב"ה אלף שנים וחכמה שלמה היא כ"י עליו רמזו רז"ל גמלך הקב"ה עם נשמת הלדיקים בצריאות עול' והמשל על מקום קיים הנשמו' אחר שנבראו ונחקיימו ולא כמו שסוברי' שהנשמה נבראו קודם שנבר' העולם ואילו היו נדבריהם מה יעשו והכתוב יגנוס ונשמת שדי תבינס גמלא שהנשמות מחקיימות באמונה אחרונה כי גם ראשונה נקר' אמונה בלשון אומן אמונה ועתיד אני לרמוז בו בצ"ה"י והנה כניסת היכל ג"כ נקרא סורה שצ"פ גאללת מתורה שכתב הנקרא אמת ככהו' תורת אמת היתה צפי' כלומר תורה של אמת כי תורה שכתב נקרא אמת בהתיחס ליעקב ומדתו נקרא אמת ומתמו של הקב"ה אמת לפי שהאותיות של תחלה ואחמע וסוף באלפא ביתא. גם כי יש להם סוד גדול בשמו לא נגלו אלא מפה לפה כמו ששמעתי ממורי הרב הגדול נמל' התורה שכתב כלולה ומאללת תורה שצ"פ הנמשל' לים כאמר' כל הנחלי' הולכים לים והיא כלולה מל"ב נתיבת החכמה הראשונה בראשית וסוף התורה שכתב והם כ"ב אותיות וי"ם ולפי אלייתה נקרא לב השמים ונקרא שכינה והיא קדוש ישראל ואם נתיב הלצ נעלם נמנו ולא ידענו בו כתיבה מהים.

ערת נספר מהיות ושמות ובינוים

ברוך ה' אלהי ישראל הממליא הכל בכוחו ומחי' הכל ברומו היחיד והמיוחד לא כשאר האחדים המהאחדים

קונטרס רבינו שם טוב

נקרא ספר תשובה אלהינו שבשמי' ה' אלהי שמי' אל עליון מלך המלך המשפט ואמר הראב"ד ז"ל המלך שהוא המשפט והיא התומה בה' ראשונה שבשם הוא סוף היוכל שמיני חג פלרת ועלרת ההקף בהתיחד השמינית בם שהוא תשלומין בראשון ולריך להעמיק בו. הרי לך ג"ם הללו הנקראי' לעולם כ"א וגם כי כולם כ"א אלו נקרא למקובלים מתיחדות ביסוד מיוחד יותר מכולם הספי' הד' נקרא חסד לאברהם כהן ימין גדולה כמל שכתב בו והכה לו' נחלים המשכת העולם כדכתיב עולם חסד יבנה כסף ומים א' מזרועות עולם. הספי' ה' נקרא גבורה פחד ילחק מדה"ד הקשה זהב לוי שמאל הוא האש היו"א משמים שאמר סי' אש גדולה שלמעלה מדה"ד שלמעל' א' מב' זרועות והשמאל הזה וסימין נקראי' כתר' הספי' הו' נקרא ת"ת מכריע א' דעת והוא כלל וק' וע"כ שמים נקרא כולם כ"א דעת השמים חותמו של הקב"ה ה' שהוא אמת רשמו שם המכריע הא' תורה שבכתב לדקה הקו אמלעי והשורה עוד כלול בה הראש והגוף חתומה בלות ג' שבשם המיוחד ע"כ בא יעקוב שלם צואו ואלהי יעקב לרור החיים עין החיים. הספי' הז' נקרא נלח שוק הימין. הספי' הח' נקרא הוד שוק שמאל שניהם נקראי' למודי ה' למודי שמים על ששואבין ממכריע א' ומהם שואבין הנביאים נמלא שיעקר הנבואה מקו אמלעי' הספי' הט' נקרא לדיק יסוד עולם הז' שבת אות זה כל חו' עולמי' מכריע ב' אבל אינו מלא רחמים כ"כ בראשון לפי שהכלה כלולה בו. אמנם ברוב

דברי' יחס א' להם ושם א' ל"ב הוא כנגד זכר ומ"ע ונקרא יעקב אמת עה"ב עץ הדעת כלומר עץ של דעת ליון וסימין אלו ליון ומורי החסיד מלא מפירש לרז"ל שחכמות שלמה נקרא ליון ואמרתו לפניו שהכל אמת כי הכל בכל וכל בכל והודה לדברי ואמר אמת והלדיק הזה מקיים הנשמות. הספי' ה"ו נקרא כ"י דק שכינה מדה"ד שלמטה מדה"ד הרפה ארץ חפלה חכמת שלמה קול גם כי כולן נקרא קולת כמ"ש י"א עשרה קולות ה"ו וי"א ז'. זאת היא הקול הידוע גן לילה אמונה אחרונה אבן רלון וכ"כ ורלון שוכני סנה כאשר ארמו ירושלי' מט"ט שר העולם כלומר שר של עולם המלאך הגואל סלה כלולה מהכל הנתונה לאברהם א"ע"ה לבת תור' שבצ"פ ארון הבר' אבן שתי' חתומה בהא' אחרונה שבשם אחרונ' פרי שאכל אדם הראשון קשת עטרה הכלולה בדברי' לפי הנור' כי כאשר הסתכל בקשת הגיד תמלא בו לורת אור ו' ובעטרה לורת יוד וע"כ היא כלולה. ודע כי ב' לורת ואלו יש באמלעות הגוף הרי הלשון וברית הלשון הוא מכון כנגד מכריע א' והברית כנגד היסוד גם המדה הזאת נקרא קודש לה' כנגד שמור היא מלת הכלולה ממ"ע לכך נקרא תורה שבצ"פ ונקרא הוא והשמי ונקרא דו' פרלופין והם הב' כרוזים כמער איש ולוית אפס כי לפעמים נק' כ"א מעשה לפי הענין הוא רגל ד' שבמרכבה והיא פנים שאינם קארי' והוא לפון אלו שנקרא לפעמים. הנה מלאה מנין ז' נחלי' ונקרא ספיר והם ו"ק הנזכרי' בפסו' לך ה' הגדול והגבור' והת"ת והנלח וההוד

הסוד כי כל בשמים ובארץ. שהארץ היא הז' והמכריע ב' הוא ששי במנין במקום הזה וכיוולא בו ולפעמי' נקרא שביעי שהוא שבת ואל תחמה אם סמלאנה נקרא שמיני בכתיב' רבינו במין יג מדות במנין אחר הוא שם וכבר מדעתיך כי כל הספי' נקראי' כסאות כי שמה ישבו כסאות למשפט. ועתה דע שנקרא גיכ עולמת והם חמש כנגד חמש כנגד ב' לוחת אבנים. ואמרו המקובלים על האחרונים שאינם רומיות כיכ כראשונים ולא ליחסם על חסרון רומיות אלא שפעולת' קרובה למטה יותר מהראשונות. ומש' עשר כנגד עשר הוא לפי שכל אחד מהם כלולה מדין ורחמים נמלא כאלו היו עשרים וכמו שאתה כולל כ"א משמים כך תכלל כ"א כלולה מכולם. ודע כי דו פרופין נקראים אש שמורה ואש לבנה. הרחמים לבנה והענין מדה' הדין שמורה. והוא יודע שהתשובה נקרא' כן לפי שהכל שבי' אליו בסוד היוכל וכשארמו מלך מלכי המלכי' מלך רומז לתשובה שהוא מלך עולם. ומלכי רומז לבתרים. רומז לב' מלכים בכתר א' שהוא שמש וירח. וכ"ז רמז שאמרו שיה מסתכל בתורה ובגנה עולמתו. שנאמר ואהי' אללו אמון המשל על התבונה שהי' מסתכל בחכמה. והוא

הסתכלות אל' עיכ לריך ליחד הכל וכן תקנו ז"ל י' זכרות צברוך שאמר כנגד יוד מאמרות ואמריהם האל המלך הוא התשובה הגדול והקדוש לפחד יחק שהוא השמאל והאש של מעלה כי כל מי שהוא אש מחבירו יותר נקרא קדוש יותר. ומפעם זה נקרא ככסה הכל קדש ישראל שהיא גיכ נקרא אש אב הרחמי' רמז לטו אמלעי ואל תחמה על קדושת יחק מקדושת אבות הרומז לרחמים כי כאשר נאמר קדוש בגבורה רומז קדושה לאמלעי. וכשהוא לבדו אומר ברחמים רומז לקשר הכל לפי ענינו. מהולל רמז למלך עולם הנקרא מלך עולם תהלה לדוד. ואל תחמה על מלכות בית דוד בי כבר אמרו במדרש של ר' נחומי' בן הקנה הא ראשון והא אחרון נמלא זה כזה. וגם בישתבח תקנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. הג' אלו כבר בארתי בעל סיי' ביאור בשמים הי' אש ומים קשמו רמז לרחמים. ובארץ היא ארץ חפץ. עוד הדע כוונת אמרו. באמן יהא שמה רבא מצרך לעלם ולעלמי עלמי' שהם חמש עולמות כנגד חמש הויות אחרונות ושלוש יגיע לעיר השלום. ועינינו תראנה נה שלום:

ויברך את עמו בשדום א"ס.

תושלבע

אם ה' אלהי אבותי זכני שאלויה לאור דברי הקדושים האלה לא אכחד שמי מקרבו. ואזוא פהיה נא' גבריאול בהרבני מהורר ישבר בערוש גי'.

חובתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

תפילת ר' נחוני' בן הקנה

תפילות

היתוד לר' נחוני' בן הקנה ז"ל. ברוד אתה שדי מהור מציאות והאדיר באחדות השנה המתעלה ומתרום באויר קרמון המתמצע לו ללו בהדר נועם טובך אהי אשר אהי אשאלך למען נצחך שתיתן בתחילת יוד ספיר' שהוא השלמת הכל במדה נכונה ושיעור מתוקן וגם הם מתכונת מהותך אהרן בספיר' א' שהוא כת"ר הודך והדר כבודך אחר יחיד ומיוחד בנרא' ונסתר בסוד נעלם אקראך בת"ך עמודי אור שהם ראש מילולך שהם תקון לראש מעלליך ומהם תמשך רוח החיות בכל הספירות (יען כי הוא ראש השלהבת) ועומדי זה בצד זה כנשמי בנוף והם מלאים סכפנים ומחוק ובחיצון יהוה יהוה יהוה והם נחקקים -- -- -- -- כדמות זכר ונקבה ומתהפכי

לת"ת וממלכה בציוהך רום קטמת ואיו לרקותם תכלית והם חלקים שאינם מתחלקי ומתנשאי במאמר ומכלל וחשבון עד מעיין שהוא עד אין חקר ואין מספר מאורה המתעלמת ברטפת החושך (המוסתרת) שהוא כידוע לכל המשכילים ביני מיני תמורה שהם גלויים ומנוחים על הכתר ממש ומתחיל מצפ"ף מצפ"ף ת"ך נספ"י פס"טפט תנ"ל תומ"י פג"ש סח"ק פתי"א סה"ג סח"ק כתבומ"י טבת זפ"ט פ"וב"ז פסנת"ץ פטר"ץ).

(הן אני לא שניתי כאשר בהסכמת הרב צוויתי ומה שהעמדת פה בני חזאי לבנה הוא סיום התפילי על פי שני עדים יקום דבר בספר הפרדס מהרמ"ק דף ל"ז ובספר שושן סודות דף ל"ד עיין שם וראה הפירוש באורך)

חזרתך וחזכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
עיי חיים תשס"ג

תפילת רבי יעקב ישגובא ושאלות ותשובות להמכוכל מהורר עזריאל זצ"ל

הנבראים. תשובה כבר הודעתך כי א"ם שלם בלא חסרון והפועל המתחיל להמציא ממנו תחלה ראוי להיות שלם ולכך היה כח אצילות ראוי להיות תחלה לכה הבריאה שכה האצילות עיקר לבריאת הנבראים שאם לא היה כח אצילות שנוטלי ממנה ואינה חסר האיך היו מכיתין שפע השלימות הכאה מא"ם והאיך היו כח הספ"י נאצלו מא"ם לקבל ולהשפיע לכל צדין מכלי שיתחסר כי כל בריאה

בא"י א"א אלהי אברהם א"י וא"י האל הנדול הנבוד והנרא א"ע קונה ברחמיו שמים וארץ המסתתר בחדרי גדולה אדיר בחדרי גדולה נאמן בעצם האמונה תנאצלת והוא מתאחד לכוחות מן האחד כח שדם העולה לתשע המתקיים בהקיפו שהוא רביעי אל השלש שממנו כח עשר שאם יאמר השואל איך תאמר כי הספ"י נאצלו ואנו אומר שנבראו כודך שא"י

שׁוֹת הַרֵב מֵהוֹרֵר עֲזַרְיָאֵל וְצִיל

וְחִכְמֵי הַמַּחְקֵר אִמְרוּ כִּי שָׁכַל יֵשׁ
 לוֹ גְבוּל וּמִדְרָךְ הַמְּהַנֵּה אֲנִי רִוְאִין
 כִּי כִּד דְּבַר יֵשׁ לוֹ גְבוּל וּמְדָה .
 הוֹסִיף לְשֵׁאל תְּשׁוּבֵנִי מִפִּי אִכּוּ
 אִימְתִי הִיוּ אִיחָ עֵתָה מִקְרֹב לְבִיעַ
 מְדוּעַ כֹּחַ אֲצִילוֹת עֵתָה וְלֹא מֵאֵן
 וְכִי יֵשׁ חֲדוּשׁ הַדַּעַת אֲצִיל הַשְּׁלֵמִם
 וְאִתְּ שֶׁהֵי קְדוּמִים לְקִדְמוֹתַי אִיכּוּ
 הִיוּ בִּהְשׁוּואַתִּי וְאִיכּוּ מֵאִי הַפְּרִשׁ
 בִּינֵיהֶם , תְּשׁוּבָה יֵשׁ מֵהַסְּפִי שֶׁהִיוּ
 בְּכַח מֵאִים קוֹדֵם צֵאתֶם אֶל הַפְּעוּלָה
 כְּמוֹ הַסְּפִי הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁהֵי שׁוּהַ
 לְכוּלָם וְיֵשׁ מֵהֶם בְּמוֹשָׁל שְׁנֵאֲצִלוּ
 מֵאֵן כְּמוֹ הַסְּפִי הַכִּי שְׁמִמְנִי תוֹרִי
 קִדְמִי אֲלֵפִיִּים לְבִיעַ וְיֵשׁ מֵהֶם בְּמוֹרְנֵשׁ
 וְיֵשׁ מֵהֶם כְּמוֹטְכַע כְּמוֹ הַסְּפִי שֶׁהֵם
 צוֹרֵךְ כַּעֲהִיזוֹ שְׁנֵאֲצִלוּ עֵתָה לְבִיעַ
 וְלִפִּי שֶׁהִכַּח זֶה בּוֹהַ בְּהַמְצֵא
 שְׁמִי הַסְּפִי הַרְאֵשׁוֹנִי שֶׁהֵם כֹּחַ
 גַּעֲלָם וּמִשְׁכָּל מִצִּיאַתִּי מִסְּפִיק אֶל
 הָאֲחֵרוֹנִי כְּמַחֲזִיל וְהִלָּא בְּמֵאֵמֵר אִי
 יִכּוּל לְהִכְרִיאֹת . וְעַל מָה שֶׁשְּׁאֵלַת
 אִיכּוּ הִיוּ בִּהְשׁוּואַתִּי אַעֲיַפִּי שְׁאִין
 לְהַמְשִׁיל מִשָּׁל לְהֵאִים לְקִרְבֵי הַדְּבַר
 לְדַעַתְךָ אֲמִשׁוּל מִשָּׁל נָאֵה נֵר מְדִלִיק
 מִמֶּנּוּ אֲלֵפִים נְרוֹת זֶה מֵאִיר יוֹתֵר
 מִזֶּה וְכֵלָם שׁוּיִן בִּהְשׁוּואַת אֹרֵ הַרְאֵשׁוֹן
 כֵּלָם מְעִיקֵר אִי וְאִין לְדַמוֹת זֶה
 לְזֶה וְאִין לְדַמוֹת קְדִימְתָן לְקְדִימְתִי
 כִּי הוּא יוֹתֵר מֵהֶם וְאִין כֹּחֶם חֲסֵר
 מִמֶּנּוּ מִפְּנֵי קְדִימְתוֹ וְאִין חֲדוּשׁ מִתְּחַרְשׁ
 בּוֹ אֵלֹא שְׁנֵתְגַלֵּה כֹּחַ אֲצִילְתֶּם בְּחֻלְקֵי
 הוּיְתֵם וְלִכְךָ אִין לְיוֹמֵר שֶׁהִיָּה
 חֲדוּשׁ הַדַּעַת אֲצִלוּ אַעֲיַפִּי שְׁאִין חֲזִין
 מִמֶּנּוּ , הוֹסִיף לְשֵׁאל מֵהוּ מְהוּתֶם ,
 תְּשׁוּבָה מְהוּת חֲסֵפִי כֹּחַ שׁוּהַ לְכֹל
 דְּבַר וְתַמְרוּהַ שְׁאֵם לֹא הִיָּה בְּהֵם
 שׁוּהַ לֹא הִיָּה כֹּחֶם כֹּחַ כֹּל דְּבַר
 כִּי מָה שֶׁהוּא אֹרֵ אִינוּ חוֹשֵׁךְ
 וְלִכְךָ יֵשׁ לְדַמוֹת מְהוּתֶם לְרִצּוֹן הַנֶּפֶשׁ

שְׁחִיא

בְּרִיאָה שְׁנוּטְלִין מִמֶּנּוּ נִתְמַעַט , עִיז
 הוֹסִיף הַשׁוֹאֵל לְשֵׁאל הֵאִין נֵאֵמֵר
 שֶׁהוּא אִי וּמִסְפֵּר עֲשָׂרָה הַמִּתְאַחֲדִים
 בּוֹ כִּי בּוֹהַ נִשְׁמֵר אֲמוּנַת לְבַבִּינוּ
 וְלֹא פִינוּ תְּשׁוּבִי כְּבֵר הוֹדְעֵתִיךְ כִּי
 הֵאִי כֹחַ רַבִּים וְאִין כֹּחַ מִתְּחַרְשׁ
 בְּהֵם אֵלֹא מִמֶּנּוּ וְהוּא יוֹתֵר מֵהֶם
 וְכֹל אֶחָד מֵהֶם יוֹתֵר עַל חֲבִירוֹ
 שְׁלֵמְטָה הִימְנִי , וְכַח זֶה בּוֹהַ אִיכּוּ
 בְּתֵ רֵאשׁוֹן כֹּחַ כּוֹלָם וְכַח כֹּלָם
 אִינֵם כֹּחַ רֵאשׁוֹן אֵף עַל פִּי שֶׁהֵרֵאשׁוֹן
 בְּתֵ כֹלָם אִין כְּפִרְט אֵלֹא מָה שְׁבִכְלָל
 וְהַמְשֵׁל עַל זֶה הָאֵשׁ וְהַשְּׁלֵחַת
 הַזִּיק וְגוֹוִינִי שֶׁהֵם עִיקֵר אִי אֵף עַל
 פִּי שְׁמִשְׁתַּנִּים כַּחֲלֻקֵיהֶם , הוֹסִיף
 הַשׁוֹאֵל אַחֵר שְׁכַרְרַת כִּי יֵסֵם נֵאֲצִלוֹת
 וְהַמְסַפֵּר כֹּחַ אִי . הַשִּׁיכְנִי לְמָה אֵתָן
 דְּהֵם שִׁיעוֹר וְגְבוּל . תְּשׁוּבָה כְּבֵר
 הוֹדְעֵתִיךְ כִּי הֵאִים שְׁלֵם מְכַלִּי
 חֲסֵרוֹן יֵשׁ לוֹ כֹּחַ כְּגְבוּל מְכַלִּי
 גְבוּל וְהַגְבוּל הַנֵּאֲצִל מִמֶּנּוּ הַמְּגַבִּיל
 לְכֹל מְצוֹי הֵם הַסְּפִי שִׁישׁ לְהֵם כֹּחַ
 לְפַעוּל כִּהַשְּׁלֵמָה וְכַחֲסֵרוֹן וְאֵלוֹ לֹא
 הַמְצִיא לְהֵם גְבוּל לֹא הִיָּינוּ מְכִירִין
 אֲנַחְנוּ שֶׁהוּוֹ לֹו כֹּחַ לְהַמְצִיא הַגְבוּל
 וְכִדִּי לְהַעִיד שְׁאִין חוּץ מִמֶּנּוּ הַמְצִיא
 הַגְבוּל שְׁמַהֲנַכְלִין נִכְרִין בְּהַנְכַלְתוֹ
 וְאַעֲיַפִּי שְׁאִין גְבוּל לְמַעַדָה מְרַמֵּז
 הַיּוֹדֵר הַהֲרַהֵר הַבֵּא מֵאִים שֶׁהוּא
 מִתְעַלָּה וּמִתְעַלֵּם מֵהַכֵּסֵם בְּגְבוּל יֵשׁ
 גְבוּל לְכֹל נֶפֶשׁ בְּהֲרַהֵר הַלֵּב וּבְרַמֵּז
 הַמְּחַשְׁבָה הַמִּתְפַּשֵּׁט לְמַטָּה לְהַמְצִיא
 לְכִיֵּא בְּרַכּוּר וְלְהֲרֵאוֹת בְּמַעֲשֵׂה וְכֹל
 הַבֵּא בְּגְבוּל יֵשׁ לוֹ שִׁיעוֹר
 וְיֵשׁ לוֹ גִשְׁמוֹת כִּי כֹל יֵשׁ
 שְׁנֵתְפֵם בְּהֲרַהֵר הַלֵּב קְרוֹי נוֹף וְאַפִּידוֹ
 תְּרוּחַ וְלִפִּי שֶׁהַסְּפִי שֶׁהֵם כֹּלָל לְכֹל
 מְגַבֵּל הֵם שׁוֹרֵשׁ הַגְבוּל וְהַגְבוּל
 הוּא מְכַלִּי נֵאֲצִל וְלִכְךָ נֵאֵמֵר
 מִדְּתָן עֲשָׂרָה שְׁאִין לְהֵם מִן

הוֹעֵתֶךָ וְהוֹכֵנס לְאִינְטֵרְנֵט

www.hebrewbooks.org

עִיז חַיִּים תְּשִׁיג

והפחד הנמשך להתור משמאל
והתית והיסוד באמצע וצדק כנגדם,
הוסיף לשאל הודעתי מקום צדק
המקבל מכה כולם הודיעני אם יש
בכ"ד מקבל ומתקבל. תשובה דע
כי אין האצילות נאצל כ"א להעיד
באחדות בא"ס ואם לא היה המתקבל
מתאחד במקביל והמקביל במתקבל
והמתאחד בכה א' לא היה ניכר
לשניהם כח אחד אך בהתאחדם
יודע מהם כח האחדות כי בהראות
כח היחוד בגלוי כ"ש שאין להרהר
בנסתר ולכך כל דבר ודבר מקבל
ומתקבל, הוסיף לשאל יש דך
ראוי מהכתוב או מדברי רז"ל,
תשובה על השאלה הא' ששאלת מי
יכריחני שיש א"ס דע כי א"ס לא
יכנס בהרהור כ"ש בדבור אע"פ
שיש לו רמו בכ"ד שאין חוץ
ממנו ולכך אין אות ושם דבר
שיגבילנו, והכתוב בא רמו שאין
חוץ ממנו דרך רמו כמו בראשית
ברא אלהים את השמי' ואת הארץ
וכמו ברא אלהי' לעשות והעד
המעיד שאין חוץ ממנו הו' שם
בן ד' אהיה אשר אהיה והלכת
המעיד על זה היא אמונת אומן יש
בו כח שוה להשוות דבר ותמורתו
ולכך נאמר לך דומי' לתהלה ופי'
חז"ל סמא דכולא משתוקא סיג
לחכמ' ואמר במופלא ממך אל תדרוש
ובטכוסה ממך אל תחקור היסופר
לז כי אדבר אם איש כי יבלע
פי' מה שאין לו סוף היכלל בספר
ובדיבור אף כי יבליע ויכלל אדם
דבר בדבר ומאמר במאמר היוכל
לכללו במאמרו, ועל מה ששאלת
באיזה הכרח שיש ספי' דע בא"ס
אין לומר לא רצון ולא חפץ ולא
כנונה ולא מחשבה ולא דבור ומעשה

שהיא שוה לכל דבר החפצים ולכל
המתחשבות המתפשטים ממנה אע"פ
שהם רבים עיקרם א' בדבר ותמורתו
זכן חיי הנפש והשכל והחן והחסד
והרחמי' הגם שהם יש מאין אין
ישותם נמורם. אך בהתלבש העצם
בדמיון יש לנו לדמות כח א'
לאור המתעלם וכח ב' לאור הכולל
כל גונים כעין תכלת שהיא תכלית
כל צבעים ואין בו גוון יודע' כח
ג' לאור הירוק כח ד' לאור לבן
ה' לאודם ו' מלבן ואודם ו'
מאודם נוטה ללבן ח' הנוטה לאדום
ט' כלול מלבן הנוטה לאדום ומאדום
הנוטה ללבן היו"ד כלול מכל
גווני'. שאל מה שמם וסדרם ומקומם
תשובה כח א' כתר עליון ב'
חכמה שהיא תחלת הסתכלות ג'
בינה ע"כ עולם השכל, ד'הו'
ח'גית ע"כ עולם הנפש ז'ח'מי'
צו"הי"מ ע"כ עולם הגוף, וסדר
פעולתם א' כח אלקי ב' לכה
המלאכות ג' לכה הנבואה הד'
להגדיל חסד העליוני' ה' לבון
העליונים בפקד נבורתו ו' לרחם
התחתונים ז' לגדל ולחזק נפש
הצומחת ח' להחלישה ולהחליאה ט'
להמשיך כח כלם פעם לרבר פעם
לתמורה. י' מדות הדין שלמטה
שהיא כלולה מכה כלם לרון
התחתוני' וכח נפש אדם נמשך
מהם עדין רום מעלה בכה נפש
הנקר' יחידה החכמה בכה נפש
הנק' ח' הבינה בכה רוח החסד
בכה הנק' נפש הפחד בכה הנק'
נשמה הת'ת בכה הרם, והנצח
בכה עצם וההוד בכה הבשר ומקום
עמדם למעלי' כך הוא רום מעלה
מקיף וסובב החו"כ שהם סובבין
מלמט' והחסד הנמשך לנצח מימין

שו"ת הרב מהורר עזריאל זצ"ל

ואע"פ שאין תיץ ממנו ואין לומר בו שום דבר שיהיה ממנו שהוא מונבל משתנה ואין אצלו לא שינוי ודא חידוש ואנו רואין מתוך הכתוב שהוא אוחז דרך בנבול כמו ויעל וירד ויבא ויאמר וידבר וא"ת כ"ז להשנת השכל כבר ידעת כי השכל יש לו גבול א"כ כל הדברים הנמצאים בכח נאמרים על הגבול ואע"פ שהגבול מכילי גבול והגבול הזה הוא הספי' וכל סדרי בראשית וכל סדרי המצות שהם על סדר הספי' מעידים זה וכ"ש הקרבנות שכתוב בהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניתוחי תשמרו להקריב לי מנגד לכח עליון וכ"ז לא יתכן בלתי הספי' במוטבע ובמורגש ובמושכל כי לשון על"י שהוא מדרך הרגש והשנת החכמה שנאמר בו ומי כהחכם שחוא מדרך הטבע ושנאמר וירח ה' את ריח הניתוח שהיא מדרך השכל כי אלה יש להם גבול ומה שאין להם גבול אין להמשיל בכל אלה וסדר הספי' שהוא גבול מבלי גבול נקי בב"ר סדר זמנים כמ"ש ויהי ערב ויהי בוקר מכאן שהיו סדר זמנים קודם לכן והם נקראי' סדרי בראשית ארץ עפ"תה כתיב צלמות ולא סדרים ומאמר נשתנו עליו סדרי בראשית יוכיחו שנבראו ב' מאמרות וכלם בא' כמ"ש והלא במאמר א' יכול להבראות ואמר יום ראשון נעשה ספסע וחותם לשאר ימים ואמר בב"ר כמלקט תאנים היה וכל א' ואי חופיע בזמנו והמשילו הדבר לאכר שהוא הזורע וכמו שאין לפחות במ"ב כח עשר כך אין לפחות מתורה כח עשר וע"כ נאמר ויכתוב את דברי חברית עשרת הדברים

ועד"ז נאמר לא אשחית בעבור העשרה ופחות מי' היה יודע שלא היו ראויים להנן ושתק ועד"ז ונקדשתי תוך בני ישראל כ"ד שבקדושה לא יהיה פחות מעשרה. ומה ששאלת אם נאצרו או נבראו, דע כי יש בכח האצילות כח ההוי' וכח הבריאי' וי"זע והאצילות שורש געיקר ואם הנכרא שהוא חסר מן הנאצלים יש בו כח להאציל כ"ש המאציל וראי' לדבר ויאצל הרוח אשר עליו למה הדבר דומה למדליק נר מנר ולא היה משה חסר כמ"ש ומשה במקום ע' ואחד קאי ועוד כתיב ונתת מהודך עליו ודרשו ולא כל הו"ך מלמד שנתן ההוד למשה והדר ליהושע וזקנים באותו הדור אמרו פני משה כפני חמה, ויהושע כלבנה. וכח המאציל נקרא הוד כדכתיב אשר תכה הו"ך על השמים שההוד אין ברכתו חסירה שנאמ' הלא אצלת לי ברכה שהברכה אצלת השפע הבאה מא"ס. וששאלת האיך נאמר כי הוא א' ומספר יו"ד המתאחד' כשלהבת הקשורה בנחלת. תשובה כבר הודעת'ך כי ב' מאמרות נברא העולם ושאל והלא במאמר א' יכול להבראות לפי שכח זה מזה והכל מכה ראשון וזה שרומז הכתוב והוא באחד ומי ישיבנו וכתוב כי אלהי' קדושים הוא לומר שהוא קדוש בכך מיני קדושות. ומה ששאלת ויש להם שיעור וגבול ונשמות דבר זה שפורש בתורה ונביאים וכתובים, בתורה דכתיב בצלמינו כדמותינו כתיב צור יכרך תשי כי לא כצורנו צורם, כי לא ראייתם כל תמונה. תמונה ולא כל תמונ' ועל דמות כסא דמות דודי צה ואדום ובדברי רי"ל היודע שיעור

בסימנך. וששאלת שמם וסדרם דע רוב מעלה דכתיב שמים לדים. מרוממתי' נפלו גוים, רוב ידיו נשא, ויהי ידיו אמונה. כה אמר רם ונשא, חכמה שנאמר אמר לחכמה אחותי את, ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה. והחכמה מאין תמצא. אלהים הבין דרכה והחכמ' תחי' את בעלי'. תורת חכם מקור חיים. ראשית חכמה יראת ה', בינה נשמת שדי תבינם, וארזיל כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים זוכה לבינה ע"ש, חסד דכתיב יומם יצוה ה' חסדו ובמרר' אמת ירקרוקית היתה וחוט של חסד משוך עלי' דכתי' משוך חסדך ליורעידך, חסדך לנגד עיני. נחית בחסדך, פחד ופחד יצחק היה לי, ואנו אומרים ופחד יצחק ענני, וכתוב ובגבורתך תדיננו, וז"ש ועל הארץ הראך את אשו הגדולה וז"ש בין האלהים ובין נפש כל חיזו מדה"ד שלמטה מדה"ד שלמעלה קשה משל מטה. הת"ת דכתי' כל היום תפארתך וכתתי' ראש דברך אמת והתהלכתי באמתך, בחסד עולם רחמתך וברחמים גדולי' אקבצך ביום ההוא כו' ופרי הארץ לגאון ולת"ת. וכתוב ותשדך אמת ארצה. השליך משמים ארץ ת"ת ישראל ואמרו כל העוסק בתורה בלבד דומה כמי שאין לו אלוה שגאמר ימים רבים וישבע בפי ללא אלקי אמת. והנצח דכתיב עד אנה תשכחני נצח. וכתתי' נצח ישראל לא ישקר וההוד ולא נתנו עליו הוד מלכים מצפון זהב יאתה, אלוהי נורא, הוד ונגדם גאמר ויעש שני כרובי' עצי שמן לפי שהם כח נפש הצומתת. יסוד עולם כשבידו קרא עזרא יסוד המעלה מכבל ונאמר סוד ה' ליראיו וכריתו

וכו'

של יוצר בראשית טובתה לו שהוא בן עולם הבא, ואיתא במרר' משלי אר"ח בראשונה כל מי שמראה דיוקן של מלך היה נהרג ועתה התינוקות הולכין לבית הספר ומראין את האזכרה באצבע. וששאלת אם הם מקרוב או מרחוק או קרוב' או מתודשת. דע כי יש מקרוב ויש מרחוק וכתתי' האלהי' מקרוב אני ולא מרחוק וכתוב מרחוק ה' נראה לי וכתתי' למה ה' תעמוד ברחוק ירחק נקר' קדם דכתיב קדם ידעתי מעריתך ואלהים מלכי מקדם וכתוב מעונה אלהי קדם ועל החירוש נאמר ברא אלהים וכתוב לפני לא גוצר אל, ומדברי חז"ל ד' דברים קרמו לעולם תורה קרמה לכסא וכתוב תורה מאתי תצא נוטה שמים לבדי רוקע הארץ מי אתי מי פעל ועשה קורא הזרות מראש אני ה' ראשון ואת האחרונים אני הוא, וששאלת מהותם דע כי כל הספרי' נק' כבוד וכתוב כמראה הקשת אשר יהי' בענן ביום הגשם כן מראה הגונה מכיב הוא מראה דמות כבוד ה' וכתוב ומראה כבוד ה' כאש אוכלת וכל הארץ האיר מכבודו כמראה ענן יומם ומראה אש לילה וירא אלהים לישראל במראות הלילה ופירשו חז"ל קודם שחטאו ישראל היו רואים ו' מחוצות של אש ולא היו יראים וכשהטאו אפי' פני המרמר לא היו יכולים לראות כי ה' אלהים אש אוכלה הוא. עוד דרשו ועשה כתבניתם בתבניתם לא נאמר אלא כתבניתם מלמד שהראה הקב"ה למשה אש אדומה אש שתור' אש לבנה אש ירוקה ואמר וראה זעשה אמר משה וכי אני אלהים לעיני' כאלו אמל אני בכבודי ואתה

שירת הרב מהררץ עזריאל זצ"ל

וכי' וכתיב אם שמוע תשמע ושפרתם בריתי'. וכתיב צמח צדיק, וכתיב צבי לצדיק זאת אמת חבליה
כי הוא אמת בנינו וכוננם, צדק וכתיב צדק לפני יהלך הן לצדק ימלך מלך כי שמו בקרבו כמו שאמר
בשמות רבה ולא עור אלא שאתם גורמים שאני שומם שמי מקרבו, וכתיב ומנוחם חי' ויבש אין הכפח
אצא, ורמו כפתיב צד' ה' הנוריה וכי' כמשאריל' הרועה להחכים יודים פ"י יתן דעתו לחי' שהיה כח
הדרום להחשיך יצפון יתן דעתו צהצק שהיה כח הצפון ומימנך שורצתן בצפון מנורה בדרום ולפעלי
אתן צדק ומ"ש שכינה כמערכת רבך פרושי' אויר ייה אור ייה וזהו כח השכינה, וששאלת אם יש
מקרב ומתקרב צא ולמד מכוונ' הקודש כמעל איש ורוי' ראו חיבתכם לפני המקום וכתיב ופשו אונמה
ויעש' וכתיב וקראו זה אר' זה ותנובא ומקבלין רין מן רין ופעמים שזה פועל לעצמו וזה לעצמו
ופעמים שהם שיום בפעולתם ופעמים זה פועל פעולתו של זה ופעמי' מתהפכין בפעולתם וע"ז אמרו
נורר כתיב של צדוקים שמתפכין לחד"ד צמרה"ר וריופך הרשעים וכשאתן צד'ם פעולה נכרת אומרים ע"ז
הענין שומעם הוא וע"ז נאמ' מאתו פני כמא פרוש ע"ז ענינו וכתיב כבוד אלרי' הסתר רבך והדברים
נמשכי' כרי' משמורת של צדקה ור' משמור' של שום חגמים עבד' **התכם רבני עזריאל ז"ל**
שקיצ' מפי הרמב"ן ז"ל, ואתה בן אדם אם שמעת באופך ראוהו בעיניך מקבלי' ומקבליים
ששפיעים ומושפעים יותר גמור שאין כמותו י"ש צטרות והכלה כפולה מכלים וכנורם כרי' ספרים וע"ז
נאמר אשכנז הכופר דודי כי כרמתי עין גדי ופך אלה הדברים להבין מה שאמשי' דהבין שאין לו
דמות וצורה שנה' ומה דמות הערבו כי אהחיל כפאר, ומהאצ' רבני' אשאר ע"ז, וזה סוד עטורתן בקפלה
ותני צד' כפרך ותני לויים אתק'.
והוא צד' כפרך ותני לויים אתק'.

שיק פעליך אתה העתהוים,

ששפיעים ומושפעים יותר גמור
נאמר אשכנז הכופר דודי כי כרמתי
דמות וצורה שנה' ומה דמות הערבו
ותני צד' כפרך ותני לויים אתק'.

תפירת הכינו יעקב ישגוביא ושירת הרב מהרר עזריאל זצ"ל.

לפסח מן הבנין די חיות, אדם, ארץ, שור, נשר, ובאמצעות די מחנות השכינה מתנה נביראל עומדה לצד חי' העומדת למורח פחנה רפאל לצד חי' העומדת למערב, מתנה מיכאל לצד חי' העומדת לדרום, מתנה אוריאל לצד חי' העומדת לצפון וכן די דגלים היו לסדר הזה דגל מתנה יהודה למורח ודאובן לדרום דן לצפון אפרי' למערב ואמרו בהנדי' רפאל אחריו לרפאת שבר אפרי' וכך הוא הפרד חי' ששמה ארץ ומחנה מיכאל ולמיר' לדרום. חי' ששמה נשר ומחנה שור ומחנה רפאל ודגל מים למערב, פני שור השום פני כרוב צורות שפלוות ולמטה מהם אופנים ניכ' צורות שכליות ומיש' אופן אי' בארץ זה סגדלפון, פיי' סגדלפון פונה לתפילתם וזה המלאך מניע למקום השמע ומלח' אופן סורה דבר דבול על אופנו ומרת בארץ היא קרקעית הגלגל לבנה כדמתרגם מלרע לרום שמים וזי' אופנים אשר תחת לשותם נקרי' אופן אי' בארץ מנשאים מלכם בשעה שישאל' מהפללים וכל צבא מרום שלפנים מפרטד מנכטלים את הגזירה ומזכירין אהבת אבות וכשאופני גבורה מרקדים כולם עומדי' בבחלה וכשושאל אומרים קיקי' אופנים מרגנים בחוקף ואומרי', קיקי' ולמטה מהם גלגל ערבות שבו שמונה כרובים ולמטה מהם גלגל חי' פיי' וכנגד שלשתן גי'ם העליונות עלים המושכל הנחשב כסא אי' וכן ככל רקיע פיי', בגלגל צדק. כסא התמר בגלגל מאדים כסא גבורה בגלגל חמה כסא רחמים בגלגל טוה נצח בגלגל כוכב חור בגלגל שבתאי הזמר בגלגל לבנה כסא מלכות ומוהר כסא רם ונישא נמצאו פולם ולמטה פתם די יסודות וכל מה שמורכב מהם נמצאו משפע החיות וכלם תלויים במאמר רם ונישא, פיי' כפי' פיי'.

הם ונשלם שבה לאל בורא עולם הועתק ותוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

הוא יודע לומר את המילים כפי שיש להן
 כח נפשית ורעיונית. הוא יודע לומר את המילים
 כפי שיש להן כח נפשית ורעיונית. הוא יודע לומר את המילים
 כפי שיש להן כח נפשית ורעיונית.

הוא יודע לומר את המילים כפי שיש להן
 כח נפשית ורעיונית. הוא יודע לומר את המילים
 כפי שיש להן כח נפשית ורעיונית.

הוא יודע לומר את המילים כפי שיש להן
 כח נפשית ורעיונית. הוא יודע לומר את המילים
 כפי שיש להן כח נפשית ורעיונית.

כחב

חסד אור לכן להגדיל
 חסד עליוני כח
 הנפש הנקי נפש מורה
 אברהם אהבת נרבה כחן
 ימין מים כסף גדולה

עחר אור בארם לרון
 העליוני נבחרתו כח
 הנפש הנקי נשמה
 מריהר הקשה ורוע
 פסאד האש הנדולה
 יצחק מערב לוי שמאל
 והנבורה.

חיות
 אור לכן וארם לרדם
 התחתוני כבב הלובן
 ולרון אותם כבב הארם
 ונקי רחמי כי יות'סקבל
 מחם' מספחד כי יותר
 מוזמן הימין מהשטאל
 חיות עולם הנפש כח
 הרם ישראל דרוסיע'ב

אמצעי השאלה

הנחה ארם אנוש ללבן
 לנרד ולחוק נפש
 הצומחת כח העצם שוק
 חיוני הנגייה מקים
 ניקת הנבאיש משם
 ימן נכה

לוד לכן ניטה לארם
 להחליש ולהחליאה
 נפש הצומחת כח החכשר
 ושוק שמאל נגייה
 שואבת מן אמצע
 לן כועז והתרד

היכוד כלוד מלבו
 הנתי לארם ומאורם
 חטטה ללבן כח הגיד
 כח הכל מעם לרבר
 פעם לתידרה יוסף
 צדיק כי כל בשמים

ונרשו ולטרוש

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י ה' שסי"ד

נט
www.hebrewbooks.org
 ע"י ה' שסי"ד

יב צרות
 המלכות הנקי צדק
 ושכיני כלודי מכלגוני
 עשרת זהב גדולי כח כל
 הבב' המקיף את כל
 מגוף מריהר של פמה
 חלולה מכה כלם ארון
 מתחתוני שולחן בצמין
 ענבר תחיון וע"כ
 עולם הגוף מלכו
 צמון ובארץ

העיון להרב הגאון הגדול רבי חמאי ראש

המדברים זצ"ל חזקתק וחוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ג

יג מיני תמורה כיצד הוא התיקון
 לתוציא דבר בטאמר ומאמר בדבר
 ומכלל כחשבון וחשבון במכלל
 להעמיד כל הדברים במעין השלכת
 והשלכת במעין עד אין חקר ומספר
 לאורה המתעלמת כתוספות החושך
 המוסתרת וידיעת האחדות ועיקרו הוא זה
 החושך ופי' מבואר בכאן שפירש אותו
 ריש בן אלישע כה"ג בלישכת הגזית
 דתנן אריש אותו היום היינו מצוים
 אני ועקיבא לפני ר' נתניא בן
 הקנה והיה שם ר'ת בן תרדיון
 ושאלתי לר' נתניא ר' הראני כתיב
 מלכו של עולם כדי שיתבאר וידעת
 בלבי אמר לי תא ונעסק בעוקתא רבתא
 דחתימין בה שמיא **ואראריתא**
 שמי' ובעוקתא דארעא דהיא איהי' **אשה**
 ואראה לך היכל נכסתי לפני
 לפני' בהיכל קודש החיצון והוצאתי
 שם ספרו של ר' נתניא בן הקנה
 הנק' ספר היכלות וכתב אדיר
 בחדרי' **אשה** **אשה** **אשה**
 מרכבתו **אשה** **אשה** **אשה**
אשה **אשה** **אשה**
 בה שמיא הנקרא **אשה**
 סימנא אחר ראש **אשה**
 וחד תמורתו **אשה** **אשה**
אשה **אשה** **אשה**
 והמתמצע בין שניהם הוי' מאורות
 להפתי' שבכלם כדי נלנל חמה
 ומתלבשים כלם עד כח החסר
 ומניני' על הבינה כדי שלא יראו
 הרוחנית דמות פני יקרו המצחנות
 בינתים ושלא יסתכל מושב האחדות

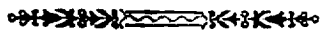
כמות

על ענין הפנימית ונלה בו עיקר
 כל מציאות כבוד הנסתר אשר
 לא יכלה כל ברוי לעמוד על עיקר
 מציאותו יתעלה וית' ומהותו על דרך
 אמתו כמות שהוא באחדותו שיה
 בהשלמתו מתאחדים עדיונים ותחתונים
 וזא יסוד כל נעלם ונלוי וממנו
 יוצאים כל הנמצלים מפליאות האחדות
 וכל הכוחות מתגלים מסתר עליון
 הנעלם הנק' אמן שממנו נמשך כח
 קיום הנקרא אב האמונה נאצלת
 והוא המאציל הקדמון שהוא קודם
 כל הוי'ות הנמצלים מפליאות אחדותו:
 וביאר ר' **חמאי** כל הענינים
 עד מעשה מרכבה ופי' נבואת
 יחזקאל ע"ה וזה הוא תחילת הספר.
 ית' שם הנאר בגבורה אשר הוא
 אתר מתאחד בכוחותיו כלהב אש
 בנוניו כאור העין היוצא משחרות
 שבעין ונמצלים אלה מאלה כריח
 סדח ונר מנר וכח המאציל בנמצל
 ואין המאציל חסר כך הקב"ה קודם
 שברא שום דבר היה יחיד קדמון
 מבלי חקר וכלי נענע ופלי נבול
 וחבר ופרוד ושטי ויהי נסתר ככה
 קיום, ובשעה שהיה קדמות קדם לכל
 הקדמונים היוצאים באצילות המתמצע
 וזה נעלם אפשר לעמוד בעצמו
 לא היה כוחו ניכר וכשעלה בדעתו
 להמציא כל פעליו נראה כבודו ונגלה
 כבודו וזיוו ופירש ידועתו הוא ב"ה
 ענינים תיקון מאמר צירוף מכלל
 וחשבון וידיעת הענינים הוא מיוחד
 בענפי שורש התנועה המתנב' בשורש

ספר העיון ר' חמאי זצ"ל

תשיבנו חנינו וענינו ושמע תפלת
 כי אתה שומע תפלת כל פה:
יִאֵי אֵהדְיֵהוּ נְאִי יֵי
ה' ענינו ה' כי אני בתומי הלכתי
 ובה' בטחתי לא אמעד ענינו ה'
 יוֹד שְׁרוּצִיא ה' וענינו ה' שְׁרוּצִיא
 וְאִי וענינו **וְהוּ הוּי וְיֵה יוֹה**
הוּי יֵהוּ הקב"ה ענינו משמים
 בְּרַחֲמִים וְהַצְלִיחֵנִי בְּכֹל מַעֲשִׂים שְׂאֵנִי
 עוֹשֶׂה כֵךְ וְכֵךְ אֵי אֵי יֵהוּ לְרַצוֹן
 כו'.

מִיכָאֵל נְאִרִיאֵל עֵנָאֵל
רְפָאֵל נְוִרִיאֵל אֹרִיאֵל
שְׁמִשְׂיָאֵל תחתמי בחותם שלום
 בִּי אֵי הַמְּבֹרָךְ אֵת עַמְךָ
 יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלּוּם אֵיִם,
בְּכֹל תפלתך אמור זאת, שמע קולט
 ה' אֵיֵהִיט אֵב הַרְחֵמֵן רַחֵם
 עֲלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן אֵת
 תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים
 אֵתָהּ וּמְלַפְנִיךְ מִלְכֵנוּ רִיקֵם אֵל

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.

אמח	השר	ויז	ההמ	יימ
ומד	נהע	יוש	נחמ	דיש
יעו	דמא	אכו	הרב	מבמ
ברש	כעל	מוכ	שהה	רתמ
רצה	אמו	הכה	דוי	כעמ

מקורו מפסוק ה'
 אֵדְרִינוּ מֵה אֵרִיר
 שִׁמְךָ בְּכֹל הָאָרֶץ
 יֵהי עַם ה' מְצֻר
 מִמֵּתָה וְעַד עוֹלָם.
 מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד
 מִבּוֹאֵהוּ מִסֵּלֵל עַם
 ה'.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
 ע"י חיים תשס"ד

איינזעקע פון ר' חמאי זצ"ל
 פון ירושלים
 איינזעקע פון ר' חמאי זצ"ל

להחכם המקובל כמתורר יוסף גיקטיליא זלה"ה

וכתיב בה השמרו לכם נמצא הדי' פרשיות הם ח'ב'ח'נ' מלמעלה למטה נ'ח'ב'ח' ממטה למעלה נמצא המניח' אלו הדי' פרשות עומד במקום ת'ת' ונאחו באלו הדי' פרשות ונעשה כפא לת'ת ונק' פאר ונמצא המניח תפילין עולה עד למעלה עד הכתר למקום שעלה יעקב אבינו ע"ה וע"ז נאמר ישראל אשר בך אתפאר עתה ראה כמה נודל כח המניח תפילין והצורה שהוא עומד במקום ת'ת ותש"י נגד ספוי' עשירית הנקרא מלכות ולפיכך מניח אלו הדי' פרשות שהזכרנו בבית א' וקשרין אותה כיד שמאל שהיא הנכורה לפי שהפרשה הדי' הוא הנכורה ואנו קושרין בה תש"י שלא להפריד ביניהם ומאלו הדי' פרשיות יבוא למכות שפע ואציל' מכ"ע ולכן המניחן גורם לז"ס להתאחד ונק' ה' אחד והמניח עומד במקום הת'ת וקישר הי"ע אלו באלו ומתקן כל הצנורת ומשפיע ברכה לכל העולמות ועליו נאמר בשעה שמניחן נעשה אדם ויאמר לי עבדו אתה ישראל ונטי' ותפלתו מקובלת ומשאלותיו נעשית ועליו נאמר והתענג על ז"י ותן לך משאלות לבך :

סוד הציצית ראוי אתה לדעת מדוע פ' תפילין

וציצית בק"ש דע כי ק"ש הוא סוד היתוד שאדם מיחד השם בדיבור בפיו אבל יתוד התפילין הוא במעשה וכ"כ יתוד התפילין והמלית שהאדם מהעטף בו הוא סוד הכתר שהוא סוכב את הכל וכל הספוי' מתעטפין בה ולפיכך נקרא כתר שכותר וסוכב כל הספוי' וצוה להמיל ציצית בכל כנפיו כנגד ה' אלהינו ה' אחד וצוה להיות ז'

תומן

כבר הודענך ג' ספירות ראשונות הם כ'ח'ב והם נסתרות ונעלמות. והם סוד הנפלאות והם סוד חיי עו"הב ולא הגיע להם לא שר ולא מלאך ולא דבר אחר רק יעקב אבינו ע"ה הוא לבדו עלה למעלה ונדבק בכתר עליון ע"י ח'ב וז"ס אז התענג על ה' והרכבתוך על כמתי ארץ והאכלתוך נחלת יעקב אביך, והנה אנחנו בניו ירשנו נחלתו, וא"ת כיצד נוכל להדבק בכתר עליון. דע כי ע"י סוד התפילין שנכווין נוכל להדבק בכ"ע.

כיצד בתפילין של ראש יש די' פרשות בדי' בתים ואותם הדי' הם ד"ס שבהם מתאחדות כל ט"ס כי הפרשה א' היא קדיש לוי כל בכור והוא הכמה סוד הבכורה כנודע. כי הוא ראשית כל הספוי' הנאצלת מאחזר וכמו שהבכור הוא ראשית אוננו של אביו כך החכמה הוא ראשית הנמשך מכתר ולפיכך נאמר ראשית חכמה יראת ה' וכתיב הוא ראשית אוננו נמצאת למד כי קדש הוא סוד החכמה. פרשה שני' והי' כי יביאך סוד הביני' שבה ג' שערי' סוד היובל וכתיב גאולה תהי' לו וכיובל יצא ובה יצאו ישראל סמצרים ונעשה כל הנמים ולכן תמושים עלה ב"ו מארץ מצרים: והפרשה הג' היא סוד הנדולה מדת אברהם אבינו ע"ה הנקרא אוהב ועליו נאמר ואנדרלה שמך. זרע אברהם אוהבו לפי שהוא הכיר את השם וקבל עול מלכותו וכנגד ספוי' גדולה היא פרשה הג' של תפילין והיא פרשת שמע ישראל שהוא קבלת עול מ"ש כאברהם אבינו ע"ה וכתב בה ואהבת: פרשה ד' נגד מדת נבונה של יצחק

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ג

נתן להם ב' פרשות : שמע . והיה :
 סוד ב"ס ג"ג שמכיבותי כל כוחת
 הטומאה וכדי לשמור ישראל מכותה
 החיצונת שעומדי סביב ג"ג הנקרא
 מוזות היכל העליון צוה לתת מוזות
 בשערי בתיהם כדי שלא יהא רשות
 לזכות החיצוני לזכונם לבתיהם של
 ישראל שלא יזיקו אותם והסוד ועבר
 ה' לנגוף את מצרים וראה את הדם
 על המשקוף ועל שתי המזוזות וגו' .
 והנה המזווה תמיד עזרת במקו' אותם
 הדברי' שנעשו בכל יציאותם ממצרים
 והנה המזווה שומרת בפתח מכל כחות
 הטומאה החיצוני' שלא יכנסו בבית .
 וכמו כן בשעה שאדם יוצא מפתח
 ביתו אותם המחנות הקדושות והטהורות
 שהם דבקות בשתי פרשיות הללו שהם
 שמע והיה אם שמוע כולם הולכות
 עם האדם שיש לו מזו' בפתחו וע"ז
 נאמר ה' ישמר צאתך כו' , והנני רומז
 כי לכך כותבין שדי במזווה במקום
 הריוח שבפרשת והיה אם שמוע והוא
 שומר מבחוץ כי שדי היא הספירה
 האחרונ' והיא שומרת מן השרים ולפי'
 נקראת שיר של פנעים יושב בסתר
 עליון כו' משם ואילך היא שימור
 מכל הפנעי' הנזכרים בזה המסוד
 והמעם לפי ששם שדי שכתוב במזווה
 מבחוץ שומר את האדם בצאתו לחוץ
 ושתי הפרשיות מבפנים הרי מבואר
 סוד המזווה וכמה אדם ראוי לקיים
 את התורה והמצות כי הם שומרי'
 את האדם בעוה"ז ועוה"ב :

סוד השבת דע והאמן כי השבת
 הוא סוד כל האמונה
 וכל התורה והוא סוד חידוש עולם
 וקיום הטבע והוא סוד קשר הגיפים
 והנפלאות . ודע כי השבת הוא שער
 שבו יכנס האדם לחיי העולם הנקרא
 שבת

דצטין לבנים שהם ז"ס ב'ג'ג'ת'ה'י'
 זהו ז' אספקדיות מאירות הנאחות
 בנינה ומן הבינה נאחות בכתר חכמה
 זאי תכלת סוד המלכות אספקלרי' שאינו
 שאירה ולפי' כתיב פתיל תכלת והיא
 מזהרת ולא כאור הלכץ וזו הנק' בת
 שבע ז' חוטין לבנים ואח' תכלת וזו
 ז' ימי חג הסוכת וביום ח' עצרת וז"ס
 תן חלץ לשבע' וגם לשמוני נמצ'
 המתעסק בציצית הוא עומד בצורה
 עליונה והוא מוקף מכל צדדין ועומד
 לפניו מפרוכת וכל הספי' מתעטפת
 ומסתירת אותו ונמצא משוכלל מכל
 העולמת , אשרי העם שככה לו :

סוד הק"ש דע כי בזמן שמניח
 תפילין וציצית צריך
 ליחד ה"ס בפיו כמו במעשה והם
 אלו ד' תיבות ה'א'ה'א' יהוה
 ה' אלהינו ויהוה ה' אחד ומתכוון
 כשמזכיר השם הא' לעלות מחשבתו
 עד הכת' שהו' קוץ של יו"ד א' של
 שם המיוחד ומיחד הקוץ שהו' הכתר
 עם החכמ' שהו' יסוד וכשמזכיר
 אלהינו יתכוון לאות ה"ו של שם שהיא
 הבינה וכשמזכיר ה' יכוון לאות ו'
 שהוא הת"ת עד היסוד וכשאמר אחד
 יאריך שיחד אות ה' ולחבר אותה עם
 ו' שהוא הת"ת והוא"ו בה' שהיא בינה
 וה' באות יו"ד חכמה ויו"ד בקוץ
 העליון כתר נמצא הקורא שמע מיחד
 השם בדיבוריו ממעלה למטה וממטה
 למעלה וע"ז נאמר אשגבהו כי ידע
 שמי :

סוד המזווה דע כי השמירה
 וקדושה וטהרה הם
 בהיכלי שם ית' ב"ס ודע כי חוץ
 להיכלי יש חיצוני' נקרא' כוחת
 הטומאה ואם ח"ו נוגעים באדם מויקים
 אותו והש"י ברוב אהבתו על ישראל

הוא סוד כל האמונה
 וכל התורה והוא סוד חידוש עולם
 וקיום הטבע והוא סוד קשר הגיפים
 והנפלאות . ודע כי השבת הוא שער
 שבו יכנס האדם לחיי העולם הנקרא
 שבת

סודות להרב מהורר יוסף זל"ה

וע"ז כת' הרחיב ה' לנו וז"ס רחובות הנהר. ב' לתקן הוא בעצמו מע"ש כלום לכבוד שבת לפי שהשבת כולל מ' אספקלרי' המאירות וכשארם הוא מקבל שבת הוא אשפוכני' למנך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולפיכך ראוי לתקן בעצמו מפני כבוד המלך, והאדם העושה כן מאמין באמונת השבת אמונה שלימה ובאמונת הסודת פני' והוא מכבד את השי' ועליו נאמר כי מכבדי אכבד, הג' בקידוש היום וסוד הקידוש בשבת כדומר שיוצא מנבול החול הנמור מחנות החיצוני' ונכנס בהיכל הקודש ועומד לפני השי' והרי נפשו מקודשת לשם ולפיכך אין לו לעשות רק מעשי קודש ואם עושה מעשה חול ומחלל את השבת הרי הוא באשה זונה שמשקרת תחת בעלה וחייב מית' שהוא כמשקר באמונת התורה לפי שמקודשת היא כמו האשה המקודש' לבעלה שאם זנתה תחת בעלה מתגרשת או שותת מים מאררי'. ולכן נתנה שבת במרה וכל המחלל שבת במת' עתיד לשתות מים המאריים ואם בגלוי חייב מית' וכמה הלכות נאמרו ברמז שזה המפתח שלהם, הרי בעונג במאכל ובמשתה כי בהיות האדם מענג שבת בני' סעודת הוא סוד יחוד הספי' כי בסעודות ליל שבת מיחד מלכות ליסוד ובשחרת סעודת ת"ת ובמנחה ת"ת לבניה בסוד הכ"ע והוא עת רצון ונהר יוצא מעדן ונ"י הה' דע כי בהיותו על סדר הנכון בכריאה שהוא סוד ויוצר הרי התשמיש סוד הקדוש' ורבויה הדמות והפכו מיעוש הדמות ולפיכך בליל שבת עונת ת"ח אשר פרוי יתן בעתו בסוד זכור ושומר וסוד שבתותי תשמרו, ולפי שהנפש יתירה נתוספת באדם בלידי שבת און הוא קדושת החיבור ובני' הגוני' לסריסים

שבת הגדול ואם לא קיים האדם השבת בעוה"ז אין לו שער שבו יכנס לעה"ב כי השבת והעוה"ב שניהם נקראו שבת וז"ס את שבתותי תשמורו וז"ס ב' מיני יחוד שבתותי יסוד ומלכות למטה יסוד ובניה למעלה כלומר אם השמרו שבת שנתתי לכם תוכו לשבת שהיא גנוזה למעלה עין לא ראתה, וז"ס שחז"ל כל המצות נתנו בפרהסיא חוץ משבת שנתנה בצנעה שנאמר כי אות הוא בנינו ובניכם מתן שכרה לא עבדי לגלוי כי מתן שכרה הוא עה"ב וכן אחז"ל מזמור שיר ליום השבת ליום שכלו שבת ולמה נקרא שמה שבת כי כמו שאדם מורח בימי החול בטל בשבת אוכל ושותה ומתפלל ואינו עוסק במלאכה אחרת כן העה"ז אדם עושה תורה ומצות ועמל בהם אין לו שום מורח כשיוצא מעה"ז אלא עומד ואוכל בעה"ב שבר המצות שהרוויח בעה"ז. והנני מוסר כך מפתח גדול לשבת. דע כי בינה הוא סוד העה"ב ומשבת נכנסים לבניה ונקשרים בה בסוד שבוע שבת וז"ס שבת שבתון בסוד ב'ג'ג'ת'ג'ה'י' ומיסוד שהו' שבת תחתון עולין לבניה שהוא שבת עליון ואם כן כל המקיים כהלכתו זוכה לחיי עה"ב וכיצד יקיים האדם שבת כהלכתו באלו י"א דרכים אי לקבל שבת מבע"י לפי שהשבת קודש ומביבתי' יושבי חילות של חול ולפיכך צריך אדם שלא יקצר גבול הקודש ולא יכנס טומאה בהיכל שמא יאמרו עליו ארור מסיג גבול רעהו. אבל ירחיב גבול לשכינה. ובהיותו מוסיף בשבת בכניסתו וביציאתו מחול אל הקודש נמצא שהוא מוסיף ומרחיב גבול הקודש וזכות זה בהיותו קורא להשם בצרה מרחיב לו ה' גבול הקודש ומקצר גבול הצרה וזוכה לנחלה ברי מצרים

סודות להרב מהור"ר יוסף זלה"ה

ובין יום ה' לימי המעשה וז"ס
וינפש, אבל בשאר דבריו הרי
הישראל מקודש' להשי' קנין עולם
ושבת סוד כד התור' והוא סוד
דיבוק ישראל כי סוד זה השער לחיי
עה"ב ועליו נאמר זה השער לה'
צדיקי' כו'.

סוד שעמנו דע כי השי'

ברא כד הנבראי'
כולם המהורים פנימי' והחיצונים
טמאים וכולם הם טובים כשעומדים
כ"א באותו מקום ואותו תמונה
שעשה השי' בין פנימים ובין חיצונים
וז"ש וירא אלהים את כל אשר
עשה וגו' את הכל עשה יפה בעתו
כי כולם צורך בעולם השכל א'
פועל אותו פעול הראוי לו אבל אם הכניסו
החיצונים לפנימי' או הפנימי' לחוץ,
הרי נתקלקלו כל החדרי' ונמצא
המורא והגלות בסיבה זו וחורבן
עולם וביטול הפעולות כי הפנימי'
כשיצאו לחוץ אינם יכולין לפעול
שלא נבראו אלא לפעול הפעולות
הראוי' לפעול בפנים וכן החיצונים
שנכנסו לפנימים אינם יכולין לפעול
פעולת הראוי' לפעול להם כשהיו
בחוץ ונמצא כל העולם מהופך
והצנורת מקולקלות וההמשכת נפסדות
אלא ראוי לשמור כ"א ממערכות על
משמרת הפנימי בפנים והחיצונים
בחוץ וכל המהפך דבר הרי הוא
מכחיש וז"ס את חקותי תשמרו
שמא יצא ויעבור שום אחי' חוץ
לגמולתו, ובדרך זה ברא השי'
דברים שהם נפרדים ודברים שהם
מחוברים כמו הנוף והנפש וכל
המחבר דברים הנפרדים כמו א"א
עם אדם אחר משחית עולם וממעם
זה הוא שעמנו כי השי' נתן טבע
הצמר לצאת חוץ לעור וז"ס נדל'
למבין

לכריסים אשר ישמרו ונו'. ה' בביטל
כל מיני מלאכה לסוד בריאת עולם
בתכלית המנוחה כי בו שבת וכת' כי
ששת ימים עשה: ולא בששת קורא
אני עליהם יעמדו יחדיו והמבטל
סמלאכה מודה ומאמין כח מציאות
הקדמון ואמתת יכלתו וההפך זולת זה
וזה סוד גדול מסוד האמונה אין כח
בכל להבין כי בו שבת בוודאי. ה'
בביטל דיבור של חול כי בדיבור נברא
העולם והנני מבאר מלאכה נגד התחלתו
וביטל דבור נגד השי' אבל דיבור של
קודש קודש. הח' בתפילות ותורה
לפי היות יום השי' ואין להשתמש בו
כדרך חול. צורך כל השבת בדיבור
ותפילה להיות בבתי כנסיות ומדרשות
בד"ת כלומר באותו זמן שבני אדם
בטלים לא יוציאו הזמן בדבר חול כי
המדבר דבר חול כאלו מתעורר כח
החיצוני' ומכנים אותם בהיכל המלך
וטוב ממנו הנפל. הט' במנוחה צריך
אדם לנוח בשבת בדיבור ובמעשה
והרהור הגם שהרהור מותר לא הותר
אלא לפי שאינו ברשותו של אדם אבל
אסור לאדם לעורר מחשבותיו בהרהורי'
חיצוני' שאין זו מנוחה ולפיכך אמרו
שארין קרוין בשמרי הדיוטת כדי שלא
יצטער והמצטער אינו נח וזה א' מגדרי'
הפנימי', ה' במלבוש בלבושי' הראוי
למלכות כי בגדי קודש הם כי העומר
בהיכל המלך ראוי ללבוש בגדים
הראוי למלכות וזה שחז"ל בגדי' שבישל
בהם קדירה לרבו לא ימווג בהם בום
לרבו והסוד ועשית בגדי קודש בוודאי,
היא' ההבדלה מגדולת שבת ותפארת'
וההבדל' שהרי נתקדשה הנפש בכניסתה
והיא מיוחדת בשכת לעבודת הקודש
כך ביציאת השבת נותנין לה גט' וגט'
ועושין לה על תנאי עד לשבת הבאה
וכן הוא אומר המבדיל בין קודש לחול

מותר בציצית לבד שהיא סוד מערכת המרכבות וחבורן אלו באלו, וע"ז נאמר דרשה צמר ופשת"י כו' אבל חוץ לציצית הכלאים אמורים ועל זה נאמר לא תלבש שעמנו כו' ומסיד ל"י גדילי" תעשה לך שהרי הוא מכלה הדבריו הראוי להפריד ולעמוד כ"א במקומו ובגבולו ודע כי השור והחסוד זה מבפנים וזה מבחוץ ולפיכך זה טמא וזה מהור ואין חורשין בשניהם כאחד אלא כ"א עומד במקומו לשמור משמרתו והמבין זה יבין סוד שעמנו שוע סווי ונוז ולפי שראוי לשמור כל כוחות הטהרה בפנים וכל החיצונים בחוץ וזו סוד את חוקתי תשמרו חקות נקראי' נדרים חק נתן ולא יעבור ודע כי בהתחבר שור וחסוד בזיווג' יולידו הכלב שהוא סוד קשר הערלה והנני רומז ערלה דבקה ולפי' אמרו הנבעלה לערל קשורה היא לו ככלב וכת"י הכלבים עזי נפש כו' ולפי' כתיב ולכל בני ישראל לא יחרץ כו' ודע כי בהתחבר ספירת צמר ופשת"י יצא מביניהם ש"ע"ר ולפי' ואלה צני שער החורי יושב הארץ בקיאי' היו החורש בעבודת הארץ וכת"י הן עשו אחי איש שער הכל רמזו למי שיש לו עינים לראות וכת"י ישבו החורי' לפני' ובני עשו ירשום:

דמבין ומעם עשו איש שער והמעם לא יכתו עוד את זכחיה' לשעירי' לא שערום אבותיכ' וכת"י בלוי' העקירו הער קרח הוא מהור הוא ולכן הצמר אינו נכנס לפני ולפנים דק לה"נ נכנס בבגדי לכן שכולם בד וסוד כד ה' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר ולפי שיש צמר הנאחו באברהם ויצחק מבחוץ ע"י העור והם הכתרים החיצונים ולפי שעשו הוא השער הנאחו באילו של יצחק ולפיכך נקרא מלך הגוים ויצא ממנו עמלק, ויעקב איש חלק ממש שאין צו צמר מבחוץ נאמר בו כי חלק ה' עמו ולפיכך כ"י נאחו מבפנים בפשתן וזהו סוד תרשא הארץ רשא פי' ונאחות בחוץ בצמר כסוד בהמות וחיות טמאות וכן עופות ודגים טמאים ולפיכך אין בדשאי' דבר טמא אבל בבהמות וחיות זעופות ודגים יש טמאי' ומהורי' ולפי שכ"י נאחות מבפני' בטהורי' כסוד מיני דשאים ולפיכך נכנס כ"נ ב"ה לפני ולפנים בבגדי פשתן לכן וכת"י ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי החצר כו', נמצא הפשתן בפנים וצמר בחוץ ולפי' בבגדי זהב שהוא מדת הדיון ומדת זרחמים מעורבי' צמר ופשתן כאחד וע"ז כת"י דרשה צמר ופשת"י כו' ולפיכך בציצית ו' חוטין לבנים וא' תבלת והוא של צמר, והנה שעמנו

